POLIROM

Mircea Pricăjan

Calitatea luminii

EGO
proză

Foto: Linda Pricăjan

MIRCEA PRICĂJAN s-a născut pe 2 septembrie 1980, în Oradea. A absolvit Facultatea de Litere din oraşul natal, cu o teză despre Stephen King. A debutat editorial în 1997, cu proză scurtă, în suplimentul unui ziar local. În 2002 a publicat romanul *În umbra deasă a realităţii*. A tradus din limba engleză peste 50 de volume. A îngrijit apariţia mai multor reviste literare electronice şi a fondat în anul 2012 *Revista de suspans*. A editat două antologii tematice de proză scurtă. Din anul 2003 este redactor la revista de cultură *Familia*.

proză
EGO

Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2016 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/sakhorn38
Foto autor: Linda Pricăjan

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PRICĂJAN, MIRCEA

Calitatea luminii / Mircea Pricăjan. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6317-0
ISBN ePub: 978-973-46-6436-8
ISBN PDF: 978-973-46-6437-5

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Mircea Pricăjan

Calitatea luminii

roman

POLIROM
2016

Familiei mele

1

Codin adormise greu şi cu siguranţă nu avea să doarmă mai mult de trei ore. Dintr-un motiv pe care părinţii lui încă nu îl aflaseră, băiatul se trezea tocmai când apucau ei să aţipească, de parcă ar fi făcut-o înadins. Asta era rutina de când îl aduseseră de la maternitate şi oboseala se adunase în ei, degenerând în accese necontrolate de nervi, o tensiune constantă care îi transformase în două fiinţe radical opuse celor de dinainte de a deveni părinţi. Nu de puţine ori Antim simţise că îşi va lua câmpii, că mai lipsea puţin ca să facă ceva necugetat, şi acelaşi lucru era convins că îl gândea, la rândul ei, Carmina. Îl legănau, îi cântau, îi dădeau să mănânce, îi administrau Debridat, ca să scape de eventuale gaze... Totul în timp ce el ţipa ca din gură de şarpe şi fontanela îi pulsa amenin-ţător. Nimic nu dădea roade, Codin se potolea

ca din senin, la fel cum începuse, după o jumătate de oră şi adormea pentru încă cel mult trei ore. Copilul ăsta a venit să ne distrugă, a spus Antim odată, când chiar nu mai putea ţine cuvintele în el. E lucru necurat la mijloc, Carmi. Nu o putem duce aşa mult timp, ne consumăm amândoi ca nişte lumânări. Ea a propus atunci să facă cu rândul. Asta era după ce îl înţărcase deja. O noapte să stea ea la dispoziţia prinţului, noaptea următoare să se ocupe Antim. O vreme a funcţionat. O săptămână, în niciun caz mai mult. Apoi acela dintre ei care avea liber la somn a început să se trezească la cel mai mic zgomot venit din camera alăturată – şi nici nu mai putea fi vorba să adoarmă la loc. Trebuia să se urnească toată familia, să execute ritualul împreună şi abia după mulţumirea juniorului să îşi reia fiecare locul. Nu li s-a părut ciudat că amândoi păţeau asta; până la urmă, nu era prima dovadă a faptului că se asemănau în aproape toate privinţele. Numai micul Codin părea aterizat dintr-o cu totul altă poveste... Sau, cel puţin, asta era convingerea lor la orele acelea tulburi din inima nopţii.

În prima lor noapte la Cabana Păstrăvilor îl adormiră cu chiu, cu vai, puseră în funcţiune *baby-phone*-ul şi coborâră degrabă să onoreze

invitaţia gazdei, cu toate că ar fi preferat să mănânce ceva din merindele aduse de acasă şi să profite de scurtul răgaz de odihnă oferit cu mărinimie de Codin. Mai ales că răcoarea de la munte, adusă în cameră de o adiere mângâietoare ce pătrundea constant prin uşa deschisă de la balcon, promitea un pui de somn îndestulător. Poate aici o să doarmă şi el mai bine, zise Carmina, poate că aerul ăsta tare va face minuni. Speranţa asta avu un efect stenic, alungându-le pe dată oboseala şi, în acelaşi timp, făcându-i să conştientizeze mai bine golul care li se căsca în stomac. O cină în doi, în acea cabană de buşteni, putea fi exact începutul de care aveau nevoie.

Sala de mese era goală. De când veniseră nu auziseră niciun zgomot în toată cabana, cu excepţia celor care veneau evident de la parter, unde proprietarul trebăluia cine ştie ce. La început crezuseră că ceilalţi musafiri erau plecaţi în drumeţii şi că, odată cu lăsarea serii, aveau să se întoarcă la camerele lor. Acum însă era deja trecut de zece, afară se întunecase şi ei păreau a fi singurii locatari. E joi, rosti Antim şi înţelese din privirea Carminei că ştia bine ce îl făcuse să spună asta. Vara, puţini preferau muntele pentru un concediu de şapte zile, mai

ales unde se aflau ei, într-o zonă cunoscută îndeosebi pentru pârtiile de schi, aşa încât puteau spera să aibă companie cel mult de vineri după-masă, din partea celor care veneau să se deconecteze în weekend la munte.

Pe capătul mesei din colţul opus, la întâlnirea dintre cei doi pereţi exteriori de sticlă, erau puse tacâmurile, paharele şi o sticlă, probabil de şampanie. Plus o lumânare aprinsă. Flacăra ei îşi privea geamăna în geamul dincolo de care se distingeau, în clarul lunii, contururile vagi ale terasei – un fel de platformă de scânduri sprijinită pe piloni de lemn înfipţi bine în malul râului din faţa cabanei.

Poftiţi la masă, se auzi din spatele geamlâcului dintre sală şi bucătărie. Cina va fi servită în câteva clipe. Se uitară unul la celălalt şi zâmbiră. Chiar era posibil? Antim îşi luă soţia de mână şi păşiră ca doi şcolari spre masa care le fusese rezervată.

La început nu se priviră. Amândurora le era puţin ruşine, genul de reacţie pe care o ai când eşti nevoit să faci un lucru pe care îl stăpâneai odată, dar de care te-ai înstrăinat între timp. Antim era conştient că momentul acela, în ambianţa aceea, cerea atenţia pe care obişnuiau să şi-o ofere reciproc la începutul relaţiei lor, pofta

aceea de a-l sorbi pe celălalt în toate modurile imaginabile; totuşi, nu reuşea. Într-un târziu, când tăcerea dintre ei se prelungise prea mult, Antim întinse mâna peste masă, cu palma în sus, o invitaţie pe care Carmina o înţelese imediat şi-i veni în întâmpinare. Aşa, uniţi prin atingerea mâinilor, îşi găsiră şi ochii lor calea de-a se întâlni. Antim nu ştia ce vedea ea pe chipul lui atunci, însă el, la lumina lumânării, văzu în faţa sa o femeie pe jumătate transparentă, ca o nălucă ce nu se hotărăşte dacă să se arate pe deplin sau să dispară în lumea ei spectrală, văzu doi ochi aproape stinşi, cu cearcăne adânci sub ei, văzu obraji supţi şi buze strânse, văzu tenul care, de când se născuse Codin, păruse să-şi piardă acea strălucire diafană care o făcea pe Carmina să radieze, văzu un om care se lupta să-şi păstreze integritatea – atât mentală, evident, cât mai ales, şi mai îngrijorător, pe cea corporală. Simţi atunci că se trezeşte din nou în el iubirea pentru soţia sa, un sentiment care nu îl părăsise, de fapt, nicio clipă, dar care fusese totuşi alungat într-un colţ îndepărtat. Privirea sfârşită a Carminei era expresia clară a martiriului matern, iar faptul că acceptase să ajungă aşa, ea, cea care întotdeauna se

îngrijise de sine cu atâta atenţie, nu făcea decât să i-o aducă şi mai aproape de suflet.

Să ştii că te iubesc, îi spuse, strângându-i mâna şi încercând să nu lase privirea în jos. Te iubesc şi eu, Antime, se grăbi să-l asigure ea. Mă bucur că am hotărât să venim aici, continuă el. Deja e mai bine, vezi? Un decor nou, o cină frumoasă, doar noi doi... Şi răcoarea asta dumnezeiască... Aşa-i, zise Carmina. Sper numai c-o să doarmă Codin ceva mai mult. Mi-a făcut capul calendar înainte să ajungem aici şi apoi în cameră. Parcă nu-i mai convenea nimic, ai văzut. O să fie bine, o linişti el. Simt că aşa va fi. În plus, ce a fost mai greu cred că a trecut. Aşa scrie peste tot. Imediat o să înceapă să meargă, apoi să vorbească – şi, odată ce ne vom putea înţelege cu el, totul va fi floare la ureche...

Mă scuzaţi că am întârziat, interveni proprietarul, apărut ca din senin lângă ei. Astă-seară sunt singur şi mă descurc niţel cam greu. Când e şi soţia mea aici e altă poveste... Îşi încheie discursul pe o notă uşor tristă, nostalgică, apoi îşi luă seama şi puse tava cu care venise pe capătul mesei. Vă rog să mă scuzaţi, continuă, nu am pregătit nimic special. Mă refer la mâncare, căci o sticlă de vinars şi o lumânare se găsesc aicea oricând. Înainte să plece, soţia mi-a

lăsat o oală de musaca. E delicioasă, o să vedeţi. Micul dejun e specialitatea mea. Zicând asta, zâmbi chinuit.. Ţinea mâinile împreunate peste şorţul alb de bucătar şi atunci, cine ştie de ce, Antim se uită la degetele celei stângi. Nu purta verighetă. Ceea ce nu însemna nimic, de bună seamă, poate o dăduse jos la bucătărie. O porţie de musaca e foarte bună, nu vă faceţi griji, îl asigură Antim cu ochii la soţia sa, căutând în ei confirmarea vorbelor sale. Mulţumim pentru gândul bun. Proprietarul aşează în faţa fiecăruia câte o strachină cioplită din lemn în care musacaua de cartofi aburea cu vârf. De pe aceeaşi tavă luă şi două boluri de lut în care se aflau murăturile. Şi astea sunt făcute tot de soţia mea, zise omul cu mândrie. Pune conserve pe iarnă atât de bune, că vin să cumpere nu numai de la pensiunile din jur, ci chiar şi dintre femeile satului. Noroc cu asta şi cu alte mici trebuşoare aducătoare de venit, că altfel nu am putea ţine deschis...

Lui Antim i-ar fi plăcut să-l iscodească pe subiectul acesta, omul era în mod evident cu chef de vorbă, dar altele erau gândurile care îl preocupau atunci. Ca şi când ar fi înţeles cum stăteau lucrurile, proprietarul îşi luă tava, o lipi de picior cu un gest aproape cazon, le ură

poftă bună şi se retrase la bucătărie, în spatele geamlâcului.

Mâncarea caldă din străchini mirosea divin. Cei doi soţi simţiră şi mai abitir că le era o foame de lup. Să ai poftă mare! zise Antim, o strânse pe Carmina de mână a îmbărbătare, o să vezi că toate se aşază pe făgaşul lor, după care atacă musacaua. După un scurt preget, răstimp în care probabil rostise în gând o rugăciune de mulţumire, soţia îi urmă exemplul.

Între ei, pe masă, difuzorul *baby-phone*-ului tăcea.

2

Antim ieşi pe balcon fiindcă ştia că nu va avea somn şi că nu ar fi făcut decât să-i deranjeze pe Carmina şi mai ales pe Codin. Îşi anunţă soţia în şoaptă că pleacă, îşi luă cartea de pe noptieră şi ieşi.

Căută în zadar un comutator pentru a aprinde becul, pesemne nici nu exista bec pe balcon. Camera era însă bine orientată. Cerul senin strălucea de la luna perfect rotundă care împrăştia cu generozitate din lumina ei şi peste acel colţ de lume. Cu siguranţă, în lucoarea aceea nu avea să poată citi nimic, dar asta nici măcar nu îl întrista prea tare. Cartea pe care o luase cu el, începută de multicel, nu era dintre cele mai interesante (o culegere recentă de povestiri), dar se străduia totuşi să o termine din conştiinciozitate şi sperase că zilele acelea la munte vor crea atmosfera perfectă pentru asta. Nu era aşa,

nu încă, mintea îi vâjâia prea tare ca să se poată concentra la prozele acelea dezlânate şi mult prea lăudate de critici, probabil pe necitite. În schimb, atunci i-ar fi prins bine o ţigară.

Încerca să se lase, ştia cât era de nociv şi chiar voia să o facă, era hotărât să fie sănătos pentru Codin, dar încă îi venea greu. Reuşise totuşi să limiteze consumul la două pachete pe săptămână, deşi cu siguranţă ar fi putut înjumătăţi şi porţia aceasta dacă nu ar fi fost ispita de la serviciu, unde toţi fumau ca turcii. Cu mare mustrare de conştiinţă luase, în ultima clipă, înainte de a încuia uşa apartamentului, pachetul de Lucky şi îl vârâse într-un buzunar al rucsacului. Acum se bucura pentru asta – şi se bucură chiar mai mult când, uitându-se în jur, văzu rucsacul trântit pe jos, în balcon, alături de o pungă de fructe şi de încă una în care habar nu avea ce pusese Carmina. Lăsă atunci cartea deoparte şi se repezi la rucsac. Scoase pachetul, îl deschise, văzu că era aproape plin, lipsea din el doar cât să aibă loc bricheta, pe care o şi extrase, după care extrase şi o ţigară. O aprinse cu un vag sentiment de culpabilitate, ţinu fumul în plămâni, luptându-se cu o primă reacţie de tuse – atât mai trebuia, să horcăie la câţiva metri de ţarcul unde dormea Codin! – şi împrăştie fumul în aerul nopţii.

Ridică ochii spre lună. Era chiar în faţa lui, la mijlocul văii care despica munţii, şi era mai mare decât îşi amintea să o fi văzut vreodată. Coborând privirea, văzu jos firul de apă – Arieşul – cum se apropia de cabană şerpuind şi clipocind neobosit, ca o panglică de staniol în continuă mişcare. De o parte şi de alta, versanţii împăduriţi urcau spre cer fie ca nişte paveze, fie ca zidurile unei închisori. Deslușea doar întinderea de brazi falnici care îi acoperea, un organism ce-ţi dădea impresia că se mişcă de la sine, coordonat, inteligent, cu un scop, iar nu că ar fi mişcat, dimpotrivă, de curenţii de aer care măturau valea de cine ştie câte secole, milenii, ere.

Codin readormise de puţin timp, readormise după ce îşi primise porţia de legănat-mâncat-cântat înscrisă perfect în marja de o jumătate de oră. De data asta, nesperat, dormise într-adevăr mai mult, îngăduindu-le părinţilor să cineze în pace, ba să se şi cinstească din şampania destul de bună oferită din partea casei, cum îi asigurase proprietarul când venise şi văzuse că stăteau pe gânduri. Antim nu se îndoia că pe dulcea lui soţie o furase somnul imediat ce el închisese uşa balconului. Oboseala cronică şi alcoolul fac casă bună, una îl îmbrăţişează pe celălalt şi împreună aduc un răstimp de linişte şi pace sufletului chinuit care le oferă adăpost, gândi el,

bucuros că lucrurile evoluaseră astfel. Carmina merita toată odihna posibilă.

I-ar fi prins bine şi lui să-i urmeze exemplul, însă Antim depăşise pragul somnului şi cu greu avea acum să mai pună geană pe geană. Spera totuşi ca tutunul să facă ceea ce şampania începuse, dar nu isprăvise în cazul lui. În studenţie, când suferea într-adevăr de insomnie, numai aşa reuşea să se odihnească puţin noaptea. Avea pe atunci o nelinişte aparte, un freamăt interior pe care nu ştia cum să-l explice şi nici cum să-l rezolve. Era întotdeauna agitat, chiar dacă asta nu se vedea la exterior, era ca o oală care fierbe cu capac, adună presiune, se pregăteşte pentru o explozie. Conştient de ce i se întâmplă, începuse să se documenteze, mergea cu ora la Internet café-uri şi citea site-uri întregi, forumuri pline cu impresii felurite, totul însă în zadar. Singurul remediu pe care îl găsise fusese tutunul. Îl găsise întâmplător, într-o noapte de beţie cu colegii, când cedase în sfârşit tentaţiei, îşi băgase picioarele în toată sănătatea plămânilor (dar cu a capului cum rămâne?) şi îşi aprinsese prima ţigară din viaţa lui de fumător. Era o Bond, îşi amintea şi acum gustul ei aspru, de parcă fumul ar fi fost o bucată de iută îndesată pe gâtul său. Se strâmbase groaznic. Hai, mai trage o dată,

că dup-aia n-o să te mai poţi opri, zisese Sandu, un sfrijit, coleg al lui, care le suda, nu alta. Mai trăsese un fum, apoi încă unul şi încă unul... Nici nu-şi dăduse seama când usturimea se transformase într-un soi de mâncărime moale, iar la a doua ţigară, aprinsă imediat după aceea, simţise de-a dreptul plăcere. Deodată, parcă o sârmă ce îi fusese petrecută prin venele corpului se topise şi îl cuprinsese o stare nesperată de bine. În noaptea aceea adormise de îndată ce pusese capul pe pernă, legănat deopotrivă de bâzâitul alcoolului în sângele care îi pulsa în urechi şi de moleşeala indusă de tutun. Nu făcuse legătura decât ceva mai târziu, când, la fel, avusese parte de o noapte cum se cade după câteva fumuri trase în piept. În dimineaţa următoare parcă s-ar fi trezit dintr-un somn profetic, vedea lumea în culori mai vii, orizontul se luminase şi inima lui bătea mai uşor. Sigur că ăsta nu poate fi un leac, îşi spusese, e cel mult un pansament. Totuşi, chiar şi acel paliativ era mai mult decât doar o rază de soare pentru trupul său şi pentru mintea sa prea mult timp încercate.

De fiecare dată când se găsea singur în puterea nopţii fumând o ţigară, gândul i se întorcea la perioada aceea neagră. O făcu şi acum, inspirând adânc şi privind de-a lungul văii Arieşului, încruntându-se şi imediat înseninându-se

la loc, amintindu-şi pe dată, ca din reflex, care fusese până la urmă adevăratul leac al agitaţiei sale cronice. Se întoarse atunci spre cameră şi încercă să se uite înăuntru. Strălucirea lunii transforma sticla în oglindă şi Antim se văzu doar pe el. Apropie faţa de uşă, îşi duse palmele la tâmple şi astfel reuşi să deslueşească în interior conturul mobilierului, dulapul, servanta cu scaun, fotoliul cam desfundat, patul matrimonial şi, lângă el, ţarcul lui Codin. O pală de vânt îi suflă prin faţa ochilor un fuior de la ţigara din mâna dreaptă. Prin acel văl intui trupul Carminei. Dormea dusă, cu un picior îndoit, strângând între coapse perna lui. Se culcase doar într-o pereche de tanga şi un maiou mulat, o invitaţie, în alte vremuri, la zbenguieli lubrice. Albeaţa pielii ei contrasta cu aşternuturile maronii, care aproape făceau patul invizibil şi dădeau impresia că femeia plutea. Antim îi cunoştea bine formele, le-ar fi putut descrie cu ochii închişi; erau, în mare, în ciuda sarcinii prin care trecuse, aceleaşi forme ispititoare ce reuşiseră să-i alunge, paradoxal, anxietatea în studenţie. Reacţia de calm nepământean, de firesc imposibil, chiar aceasta îl anunţase că fata aceea diafană trebuia să fie aleasa lui. Cu nicio altă fată nu mai simţise asta, dimpotrivă – fiecare reuşise să trezească în el o emoţie inconfortabilă, o fâstâceală vecină cu

bâlbâiala şi cu împleticeala, oricum, un sentiment ruşinos de inchietudine de care abia aştepta să scape, lipsindu-se pentru aceasta de compania fetei în cauză. Cu Carmina nu fusese aşa, apropierea ei îl învăluise într-un calm firesc, o relaxare bine-venită, ca după o cursă fără oprire în care nu ştii cine te-a înscris şi nici dacă se va sfârşi vreodată. Aşa te simţi când găseşti ceea ce ai căutat toată viaţa, îi explicase ea într-o noapte toridă, când dincolo de geamul camerei erau, de fapt, sub zero grade. Neastâmpărul, nelalocul tău care te-a muncit până atunci se risipeşte brusc, căci în sfârşit ai intrat în armonie cu tine însuţi. Carmina nu se ferea de cuvinte mari care, din gura ei, sunau mereu potrivit. Aşa am ştiut şi eu că mi-am găsit perechea. Cu toate acestea, Antim îşi păstrase obiceiul nesănătos, pe-atunci era deja parte din el, rădăcinile erau adânc înfipte şi acum doar dragul pentru Codin îl făcea să-şi dorească să renunţe definitiv. Nu încă totuşi, îşi spuse, nu încă, mai am nevoie de supapa asta – măcar până mai creşte năzdrăvanul. Se îndepărtă de geam, strângând din dinţi. Ţigara arsese până la filtru şi începea deja să-i frigă degetele. Se întoarse spre lună, scoase încă o ţigară din pachet şi, când dădu să o aprindă, îl surprinse un căscat care îi făcu fălcile să trosnească.

3

Toţi băieţii veniseră cu câte o fată, prietena oficială sau cea pe care urmăreau să o cucerească, lucru pe care fetele îl ştiau, desigur, şi îl încurajau prin tot acel arsenal de gesturi care, la vârsta lor nubilă, nu dă greş niciodată. Gaşca lui era formată numai din perechi şi doar el venise singur, doar el venise strângând în palma asudată nu mânuşiţa delicată a vreunei tinere focoase, ci mânerul cutiei de chitară. Nu ştia să cânte aşa cum şi-ar fi dorit, degetele nu îl ascultau întotdeauna şi, chiar dacă studia de dimineaţa până seara, simţea că nu ajunge nicăieri, avea însă ambiţie, în capul său se vedea deja cum mângâie corzile ca un vrăjitor, cum le face să plângă sfâşietor, cum în jurul lui se adună fetele ciopor, stau cu răsuflarea tăiată, cu priviri umede, admirându-l şi nedorind nimic mai mult pe lume decât să le mângâie pe ele însele aşa cum mângâie chitara. Imaginea asta îl făcea pe

Antim să nu cedeze, să continue studiul şi să spere că la un moment dat minunea se va produce, între el şi chitara îndărătnică se va suda acea legătură organică pe care o remarcase cu uşurinţă la marii chitarişti. Excursia asta la munte nu putea, de aceea, să-i întrerupă studiul, plus că, cine ştie, poate că vreuna dintre fetele pe care le aduceau ceilalţi din gaşcă va fi într-adevăr răpită şi, numai de câtă măiestrie avea el pe moment, se va lipi de el şi aşa va rămâne, lipită, chiar şi după ce restul se vor fi retras în corturi, îi vor fi lăsat doar pe ei lângă focul mocnit şi ea, cine ştie, poate chiar îl va săruta, îi va atinge buzele cu ale ei, îi va băga limba în gură sau poate i-o va băga el, da, aşa se făcea, băiatul trebuia să bage limba printre buzele fetei, nu invers, numai fătălăii făceau invers şi multe fete încercau asta, ca un fel de probă, iar dacă le lăsai, puteai fi sigur că altă dată nu mai pupai nimic de la ele – la propriu. Fetelor nu le plac fătălăii, lor le plac băieţii puternici care ştiu ce vor, băieţii care stăpânesc situaţia. Asta spera Antim să arate cu chitara lui, că era stăpân pe ea, că îşi poate impune voinţa, făcând-o să sune aşa cum îi dicta el. O demonstraţie de forţă, asta putea fi cântatul la chitară, o demonstraţie de forţă şi, în acelaşi timp, una de tandreţe. Paradoxul ăsta le zăpăcea pe fete, Antim era

convins. Avea intuiţia asta şi acum, cu excursia la munte, se gândea că o putea pune la încercare. Măcar de ar fi avut mai mult timp să studieze înainte...

Erau un grup tare gălăgios, cinci băieţi, cu el şase, şi cinci fete, dintre care doar două perechi oficiale, ceilalţi îşi dădeau târcoale, flirtaseră până atunci numai de departe şi acum sperau să apuce să se cunoască mai intim. Antim poate ar fi trebuit să se simtă a cincea roată la căruţă, cu siguranţă aşa figură făcea privit din afară, numai că prezenţa lui acolo avea cea mai puternică justificate: ordinul mamei sale. Ordinul acesta nu i-l dăduse lui şi nici nu fusese atât un ordin propriu-zis, cât mai mult o condiţionare, de genul că dacă nu îl iei cu tine, nu pleci nici tu, la care Sebi, fratele lui mai mare cu doar un an – însă ce prăpastie însemna un an la vârsta aceea! – înghiţise în sec şi îl luase. Adevărul era că Antim ştia să nu îşi calce fratele pe bătături, nu îl stânjenea niciodată aiurea, decât când chiar şi-o cerea, şi în general se bucura cu recunoştinţă sinceră de toate avantajele care decurgeau din statutul său privilegiat. Cum era treaba asta cu fetele. Sebi le cucerea cu maximă uşurinţă, le subjuga parcă folosind o putere ascunsă, motiv pentru care căpătase aura unui expert într-ale amorului ce îl transformase încă

de timpuriu în liderul unui grup de băieţi puşi pe fapte mari, grup a cărei dinamică era pe atât de variabilă pe cât era de redutabilă abilitatea celor care îl compuneau de a-şi însuşi măcar în parte arta maestrului. Celor mai mulţi le reuşea destul de repede şi, de îndată ce se vedeau cu sacii în căruţă, adică cuplaţi cu fata râvnită, uitau de unde au plecat, abandonau grupul şi locul lor era repede ocupat de altcineva dornic să înveţe de la cel mai bun. Acesta, cel mai bun, Sebi, fratele timidului Antim, nu ţinea cursuri, ar fi însemnat să accepte că îndemânarea lui nu era ceva din născare, ci din învăţare – fapt evident eronat; le îngăduia totuşi ciracilor să stea pe lângă el şi să observe, să urmărească ce strategii adopta şi să le copieze după puterile lor. Nu încăpea vorbă, Sebi trăia pentru a cuceri, se plictisea repede de o fată şi nu stătea pe gânduri când venea timpul să treacă mai departe, o îmbrobodea cu pricepere şi se despărţeau amici buni, aşa încât haita de flăcăi care gravita în jurul lui avea mereu prilejul să-l vadă în acţiune. Antim însuşi era atent.

Planul era să rămână acolo, la Vadu Crişului, cu cortul, cel puţin o săptămână, mai mult dacă reuşeau să-şi drămuiască mâncarea bine, căci erau în vacanţă, nu îi presa nicio obligaţie, părinţii chiar se bucurau să scape de fiţele lor

cât mai mult timp. Ocupau două compartimente de tren, abia mai aveau loc printre bagaje, câteva le lăsaseră afară, pe hol, şi călătorii care trebuiau să ajungă dintr-o parte în alta a vagonului erau siliţi să sară peste ele. Sporovăiau întruna şi îşi împrăştiau veselia cu generozitate, tinereţea îi scutea să dea explicaţii pentru energia cu care trăiau fiecare clipă. Erau expansivi ca toţi adolescenţii, iar în tovărăşia lor Antim descoperise că poate uita de timiditatea care îl ţinea închis în el tot restul timpului, devenind acum persoana care ştia că poate să fie. Îşi ţinea chitara în braţe şi participa cu largheţe la discuţiile din compartimentul său.

Odată ajunşi la locul ales pentru a ridica tabăra, ajută şi el la montarea corturilor, plecă apoi prin pădure la adunat lemne pentru foc, trase după el buşteni adevăraţi şi căută după aceea să fie cât mai mult în preajma blondinei care nu părea interesată în mod special de vreunul dintre băieţi. Indiferenţa ei îi dădea speranţe. Nu era vreo frumuseţe, părea cam şleampătă şi-n mod sigur îi lipseau câteva ţigle de pe casă. Antim remarcase că, de fiecare dată când intervenea în discuţie, contribuţia ei era pe alături, toţi ceilalţi rămâneau puţin pe gânduri, nedumeriţi, iar după aceea continuau ca şi când nu ar fi auzit nimic. Sorana avea însă un corp de

milioane, în mod sigur de aceea o aleseseră băieţii – corpul şi mintea cam defazată dădeau pe plus la capitolul lipeală. Totuşi, fata se ţinea tare, nu favoriza pe niciunul, motiv în plus ca Antim să creadă că şansele lui erau egale cu ale oricui din gaşcă. Aşa că în prima zi la Vadu Crişului gravită în jurul Soranei, îi veni în ajutor cu lucruri mărunte, o aprobă cu o mină înţeleaptă ori de câte ori fata veni cu o propunere (pentru meniul de seară, de pildă, când alegerea ei fu pentru pâine prăjită în ţepuşă şi unsă cu gem de vişine) şi, una peste alta, îi făcu delicat curte, pregătind-o pentru lovitura de maestru, adică recitalul la chitară, în jurul focului, după lăsarea întunericului. Tu vrei să i-o pui lu' Sorana? îl întrebă pe şleau Sebi când se nimeriră amândoi la aprins focul. Folosi un ton oficial, de parcă ar fi vrut să afle dacă fratele lui mai mic doreşte să cumpere un lucru de preţ, cum ar fi o coliţă rară. Antim încercă să nu îşi arate mirarea. Cum ar fi putut să răspundă da, chiar dacă acesta era răspunsul său? Am priceput, nu-i cazu' să te ruşinezi. Dacă vrei, te învăţ nişte lucruri folositoare. Şi îi făcu cu ochiul, complice. Antim cumpăni o clipă şi decise că era mai demn pentru el să refuze. Cum crezi tu, frate, da' să nu vii la mine după ce şmecheria cu chitara n-o să prindă la fufa asta.

Cuvintele lui Sebi îi rămaseră imprimate în minte mult timp de atunci înainte, însă în seara aceea, până când ele, fatalmente, se adeveriră, Antim reuşi cumva să le dea uitării. Frate-său nu ştia ce vorbea. Cu tot statutul lui de mare Casanova, habar nu avea ce o putea cuceri pe Sorana, vrăjeala lui nu era totul, nu *putea* să fie singura soluţie. Îl lăsă pe el să termine de clădit focul şi se duse în cortul pe care, teoretic, îl împărţea cu Marcel, dar în care, practic, numai după evenimentele serii ce stătea să înceapă avea să ştie cu cine va dormi. Chitara sa de Reghin, lucioasă şi de culoarea mierii de salcâm, aştepta culcată pe pernă. Se aşeză, o luă în braţe şi începu să repete, abia ciupind coardele, cântecele pe care considera că le ştie mai bine.

Înserarea veni mai repede de cum erau ei obişnuiţi, aşa venea întotdeauna la munte, soarele dispărea de pe cer în jurul orei cinci şi urma o lungă perioadă de semiîntuneric, când umbrele tuturor lucrurilor dispăreau şi răcoarea îşi făcea tot mai tare simţită prezenţa. Pe când focul începu să adune lumea în jurul său ori pe când lumea începu să se restrângă la un perimetru de câţiva meri în jurul focului, gaşca se strânse la căldură, şezând pe bolovani sau cioturi de lemne, cuplurile oficiale ţinându-se în braţe, ceilalţi şuşotind lipiţi unii de alţii, uguind

ca tot atâţia porumbei pe o coamă de casă. Fetele, inclusiv Sorana, îşi luaseră pe spate bluze mai groase sau hanorace şi doar picioarele le rămăseseră expuse, cu genunchii lipiţi, în pantaloni scurţi. În aer plutea un sentiment de aşteptare, o nesiguranţă pe care o simţeau cu toţii. Veniţi de prea puţin timp, încă erau stingheri în locul acela, încă nu erau siguri cum să se mişte unul în relaţie cu celălalt. Firi libere, iute adaptabile, semiîncremenirea aceasta avea să li se risipească până a doua zi, era nevoie doar de un scurt răstimp de acomodare şi atunci aveau să fie în largul lor, să glumească şi să râdă de parcă s-ar fi ştiut de o viaţă, iar nu, cum era cazul celor mai mulţi, de numai câteva luni, de când începuse vacanţa de vară şi grupul se formase în jurul lui Sebi, cu micile ajustări de rigoare. Mâine, atmosfera din tabăra lor avea să fie de nerecunoscut şi chiar şi atunci, în prima seară, unii dintre ei încercară să grăbească lucrurile, scoaseră din rucsacuri, imediat ce masa de seară se încheie, doze de bere şi o sticlă de palincă, asta-i calitate garantată, îi asigurase Marcel, lucindu-i ochii la mărgeluţele care se formaseră în lichid la gâtul sticlei, e adusă de taică-meu din Maramureş, aşa licoare n-o să găsiţi uşor, de aia tre' s-o bem cu cumpătare, zise şi trase o duşcă, apoi trecu sticla şi celorlalţi,

care se împărtăşiră din apa de foc fără crâcnire, căci îşi doreau şi ei un mic ajutor la spartul gheţii. Sorana bău cel mai mult, ţinu sticla la ea până ce efectul primului gât se stinse şi mai putu să tragă o duşcă sănătoasă. Se strâmbă şi de data aceasta şi se cutremură din tot corpul. Antim, cu chitara sprijinită de picior, ca un câine de nădejde, nu îşi dezlipea ochii de la ea şi observă atunci când fata se scutură balansul molatic al sânilor ei plini chiar şi prin materialul gros al bluzei pe care o purta. Îşi luă inima în dinţi şi se mută mai aproape de ea. Sticla de palincă ajunse înapoi la proprietar şi imediat fâsâiră dozele de bere. Acum să stingem cu hamei, spuse Sebi, care era mare băutor de bere, chit că părinţii nu ştiau, iar Antim nici nu avea de gând să-l dea de gol. Gâlgâiră iarăşi pe rând, ca o trupă de soldaţi care ştiu că trebuie să-şi drămuiască bine proviziile, altminteri vor rămâne pe uscat înainte de a ajunge la destinaţie. Imediat după aceea, atmosfera, într-adevăr, se mai destinse, începură să cânte, să discute în cerc larg, să spună glume şi să râdă. Totul însă cu măsură, decent, de s-ar fi mirat orice adult văzându-i, s-ar fi mirat şi i-ar fi venit să îi felicite, i-ar fi crescut inima în piept de mândrie, uite că ţara asta are totuşi un viitor, e pe mâini bune cu aşa tineri responsabili... Antim încercă şi el să se

integreze, râse cu măsură şi de câteva ori avu pornirea de a struni chitara, să acompanieze cântecele de tabără ale celorlalţi, însă îşi dădu seama la timp că doar s-ar fi încurcat inutil, nu era în stare să improvizeze, iar lălăielile acelea-i erau străine, el ar fi putut, cel mult, să cânte introducerea de la *Enter Sandman* sau poate un solo de la Iron Maiden – dar acestea încă nu erau şlefuite suficient, încă sunau ca împinse de la spate. Mai bine aştepta să se lase iarăşi liniştea, să o aibă doar pentru el şi atunci să înceapă cu *Stairway to Heaven* pe acorduri, să picure notele în noapte, să lase instrumentul să vorbească în locul său. Momentul întârzia însă şi Sorana căsca tot mai tare...

Cândva, spre miezul nopţii trebuia să fie, când oboseala începea să domine şi lumina jucăuşă a focului era tot mai adormitoare, în sfârşit se lăsă liniştea mult aşteptată. Antim tresări, parcă speriat, oricum emoţionat deodată, ca în faţa unui examen important, inspiră adânc şi expiră într-un suspin şuierat, prinse chitara de grif şi o săltă pe genunchi. Îşi încălzea degetele, închizând şi deschizând pumnul în dreptul coardelor, când de undeva din bezna atotstăpânitoare se înălţă un urlet prelung care sădi panica printre fete. Sorana se sperie cel mai tare, ţipă la rândul ei şi Antim, în loc să profite de ocazie

pentru a o consola protector, intră în panică, luat prin surprindere, fu cât pe ce să scape chitara şi atunci se panică şi mai tare, aşa că îşi îndreptă toată atenţia spre îndrăgitul instrument. Din bezna munţilor se auziră apoi noi urlete ca de lupi flămânzi, prelungi şi tânguitoare, şi până să se dezmeticească Antim, între el şi Sorana apăru nesuferitul de Marcel, euforic încă de la palinca din care mai sorbise, cu siguranţă, pe ascuns. O cuprinse pe fată cu un braţ pe după umeri şi cu cealaltă mână îi trase capul la pieptul său, şşşt! făcea, încercând chiar să o legene, dar nereuşind prea bine, căci se lovea întruna de cotul lui Antim, e bine, nu te speria, sunt aici şi-o să am grijă de tine, nicio bestie nu te va ataca, şşşt! Un glas mieros, de popă viclean, exact cuvintele de care tânăra avea nevoie în clipa aceea. Şi nu i se păru oare lui Antim că vede ochii lui Marcel privind peste creştetul Soranei în direcţia lui Sebi, care îi trăgea aprobator cu ochiul, maestrul încurajându-şi elevul? Totul e bine, scumpa mea, sunt aici cu tine, zicea Marcel şi fata, incredibil, se calmase, mai suspina încă, sigur, şi sânii ei fabuloşi cu siguranţă îi simţea Marcel, aşa lipită cum o ţinea de el, mai tremura, poate, dar măcar nu mai striga de spaimă. Îl ţinea acum pe băiat cu mâinile pe după mijloc, se agăţase de el ca un naufragiat de o bucată

de scândură. Lui Antim nu îi venea să creadă – cei doi erau acum aidoma cuplurilor oficiale, totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă, după un scenariu pregătit parcă dinainte – şi atunci îşi aminti vorbele fratelui său. Fufa era într-adevăr în alte braţe decât ale sale.

Din pădurea care acoperea munţii dimprejur nu se mai auziră alte sunete ameninţătoare, aşa încât tinerii deciseră că se puteau retrage la culcare în siguranţă, mai ales că unii dintre ei aveau de mult planurile făcute pentru acea primă noapte – ca şi pentru următoarele. Rând pe rând, cuplurile se ridicară de lângă foc, salutară şi se îndepărtară cu paşi ţepeni spre corturi, luminându-şi calea cu lanterna. Mişcarea se petrecu încet, fără mare tămbălău, parcă pe furiş, astfel că Antim, încă sub efectul celor întâmplate de puţină vreme, nici nu băgă de seamă. Când se dezmetici pentru a doua oară în seara aceea oribilă, avu a doua mare surpriză tristă: rămăsese singur lângă vatră. Se uită în jur şi văzu lumini palide în două dintre corturi, acolo unde nu se terminaseră pregătirile de dormit – sau, mai degrabă, aranjamentele pentru partide de amor în aer liber, în aerul tare de la munte. Simţi atunci un junghi sfâşietor în piept şi la colţul ochilor înţepătura lacrimilor.

Strânse din dinţi cu înverşunare, se trase mai aproape de foc şi îşi îmbrăţişă chitara.

Nu ar fi putut spune cât stătuse aşa, plutind în deznădejde, încălzit de foc în faţă şi în spate simţind răceala munţilor. Cert e că la un moment dat îi trecu prin cap că ar trebui să se culce şi el. Se ridică chinuit şi se duse tiptil la cortul lui şi al lui Marcel. Dibui fermoarul şi îl trase încet în jos. Dădu să intre şi deodată înţelese că locul său era deja ocupat. Se feri puţin pentru a lăsa lumina focului să intre în cort şi o recunoscu pe Sorana. Stătea ghemuită pe o parte şi respira uşor. Marcel o ţinea în braţe pe la spate, cu palma culcată moale peste un sân. N-ar fi putut intra peste ei, chiar dacă mai era loc destul. Nu-i convenea situaţia, dar avea destul bun-simţ ca să o respecte. Trase fermoarul înapoi şi se ridică în picioare. După ce inspectă atent toate celelalte corturi – în cele mai multe era linişte, semn că tinerii dormeau, doar din cel de două persoane al lui Sebi se auzeau gemete şi gâfâieli accelerate –, îi fu limpede că aceea avea să fie prima lui noapte dormită sub cerul liber. Mâhnit, mustrându-se pentru ceea ce era, se întoarse la cortul său, scoase din geanta de la intrare sacul de dormit şi o foaie de izopren, după care reveni la vatra focului. Îşi pregăti patul la o distanţă sigură de tăciunii aprinşi, mai

hrăni flăcările cu niște lemne groase și se vârî în păstaia rece a sacului. Trase chitara aproape și închise ochii.

În noaptea aceea, dinspre culmile dimprejur se auziră încontinuu sunete felurite. Unele Antim știu sigur că erau mormăieli de urs, pe altele le recunoscu drept țipetele lupilor care îl sabotaseră înainte, însă pe cele mai multe nu le putu identifica – și acestea fură, în principal, cele care îl ținură treaz până în zori. Imaginația lui construi făpturi fabuloase, cu mii de dinți și bale cleioase curgând printre ei, cu labe puternice, patru sau șase sau chiar opt, care le ajutau să se deplaseze cu ușurință pe cele mai abrupte costișe, ochi roșii și albaștri, luminoși ca jarul aprins, iscoditori, bot lung de furnicar, cu miros redutabil, căutându-l chiar pe el. Aflat în acea lume în care visul se varsă în realitate cu lentoarea cu care lava unui vulcan cucerește noi teritorii, pârjolind totul în cale, Antim își primi astfel pedeapsa meritată. Și când se trezi înaintea tuturor, istovit și durându-l toate oasele, descoperi că roua îl acoperise ca o placentă, pe el ca și toată vâlceaua unde se afla, ca și toți munții care îl străjuiau doar fiindcă erau acolo.

4

Nu profitaseră prea mult de maşinuţa lor cea nouă şi-n acelaşi timp veche, micul gigant roşu cu tăblăria cam roasă de rugină pe ici, pe colo, prin părţile mai inaccesibile vederii. Carmina prefera să folosească tramvaiul sau de-a dreptul mersul pe jos, îi făcea bine nitică mişcare, mai ales acum, când avea de dat jos kilogramele cu care rămăsese după naşterea lui Codin. Cât despre Antim, el oricum nu era un mare şofer, făcuse cursurile de conducere la optsprezece ani, regulamentar, cum le făceau toţi pe atunci, dar niciodată nu simţise dorinţa de a scurta distanţele cu ajutorul maşinii, lui distanţele îi plăceau: să le străbată tacticos, să observe lucruri mărunte de pe traseu, clădiri, oameni, vreo situaţie deosebită. Când nu avea încotro, lua totuşi bicicleta, o ţinea legată de balustradă la parter, în casa scării, nu deranja pe nimeni acolo, era

o urâțenie cu cadru albastru-închis, nimic special, poate doar coșul mare montat în spatele șeii, unde purta adesea cumpărăturile care nu încăpeau în ghiozdanul din spate. Pedala prin oraș ca un expert, cunoștea scurtături printre blocuri, nu se încurca el cu traseele pe care mergeau mașinile; ăsta era marele lui avantaj, că se strecura prin ganguri și pe alei înguste care îl scoteau la destinație mai repede decât pe orice automobilist, oricât de libere ar fi fost drumurile. Când se anunța o ploaie serioasă, ceva la care să nu poată face față pelerina sa, abia atunci accepta să folosească transportul în comun. Disprețuia înghesuiala urât mirositoare din tramvai tot atât cât însingurarea aseptică din mașina personală. Nu ar fi putut spune care era mai greu de îndurat. Oricum, niciuna nu se compara cu senzația de libertate și, totodată, de apartenență la lume pe care o încerca atunci când mergea la pas sau când pedala. Micul gigant fusese ideea Carminei, o să vrem să mergem cu Codin pe undeva și n-o să putem, fiindcă-i greu să cari atâtea angarale cu cârca – argumentul confortului deci, la care Antim îi zisese că de angarale va fi nevoie un timp destul de scurt, unu sau doi ani, cel mult, după care copilul nu mai are nevoie de atâtea lucruri, o să vină cu

noi, *pe lângă* noi fără probleme, cum crezi că se descurcă cei care nu au sau nici nu ştiu să conducă o maşină? Se descurcă greu, zisese ea, dispusă deodată să ţină cu dinţii de idee, şi chiar ţinuse, se aprinsese, până când discuţia risca să degenereze într-o ceartă, moment în care Antim a zis o să vedem, ne mai gândim, oricum mai sunt câteva luni bune până la venirea lui Codin – vorbe împăciuitoare ce o potoliseră pe soţia sa. Nu-i era uşor, asta ştia Antim bine: dintr-o persoană puternică şi independentă, Carmina devenise odată cu sarcina prizoniera propriului ei corp, plăpândă şi capricioasă, de multe ori neajutorată. Toate astea, singure, fără a pune la socoteală asaltul hormonal prin care trecea, şi erau motive destule ca Antim să nu întindă coarda aşa cum ar fi făcut-o altădată. Dacă ea socotea că o maşină le-ar fi de folos, o maşină or să ia. Se găseau acum destule la mâna a doua, erau chiar ieftine, îşi permiteau moftul acesta, chit că Antim era mai degrabă convins că de folosit n-o vor folosi prea mult. Ce i se părea însă de remarcat la acest pas era mesajul din spatele lui, cedarea pe care o implica. Multe se vor schimba după ce vine Codin, discutaseră ei în alt rând, nu vom mai fi doar noi şi plăcerile noastre, pe acestea va

trebui să le suspendăm o vreme, nevoile lui Codin vor prima. Erau pregătiți să pună între ei – *înaintea* lor – o mogâldeață plângătoare? Erau, la concluzia aceasta ajunseseră deja, deși încă mai simțeau nevoia să o repete. Împreună hotărâseră că venise momentul, că nu puteau să-l mai amâne, niciunul nu avea să mai fie tânăr peste câțiva ani, dimpotrivă, iar atunci riscurile erau mari, Antim nu voia să se gândească la ele, mai bine acum, cât mai repede, ea, soția lui, și fiul lui să fie sănătoși și împreună să se bucure de viață ca o familie adevărată. Oricum, spre asta porniseră de la bun început, să întemeieze o familie, să fie trei, dacă nu chiar patru, nu doar ei, tot mai bătrâni, tot mai acri, agățându-se cu ghearele de iluzia unei tinereți. Sigur că pentru asta se cereau sacrificii, iar cel cu mașina probabil era cel mai neînsemnat, dar dacă hotărâseră un lucru, iar soarta se grăbise să le îndeplinească dorința după doar trei luni de încercări, în condițiile în care altora le lua ani, atunci să meargă până la capăt, cu tot ce presupune scenariul ăsta. Mai puține plimbări pe înserate pe străzile vechi ale orașului, mai puține ieșiri la iarbă verde, în pustietate, cât e ziua de lungă, mai puțin timp pentru îmbrățișări și tandrețuri, pentru mofturi, mai puțină odihnă

şi poate mai multă răbdare. Fie! Aveau o relaţie destul de solidă ca să reziste onorabil în acea perioadă de trecere, de transformare, iar la capătul ei se puteau ocupa de recondiţionarea părţilor afectate, de reorganizarea lucrurilor astfel încât să revină la ceea ce fuseseră ei înainte, plus, acum, Codin. Micul gigant intrase astfel în posesia lor, îl cumpăraseră neîntârziat cu banii pe care îi primiseră de la părinţii Carminei, cam absenţi din viaţa lor, însă atenţi la răstimpuri la ce nevoi aveau, pentru a li le putea satisface într-un fel de act de pocăinţă.

Maşinuţa era roşie, aşa cum îi plăcea ei, venise pe lume cu zece ani înainte, dar încă se ţinea bine, nu consuma mult şi era uşor de întreţinut. Ce-i plăcuse lui Antim era că nici nu prea semăna cu o maşină adevărată. În prima zi o luaseră la o tură prin oraş, seara, se învârtiseră cu ea pe toate străzile cunoscute mai mult de pe trotuar sau văzute din mersul tramvaiului şi încercaseră să se adapteze la noua perspectivă. De acum făceau parte dintr-o coloană, maşini înainte şi maşini în spate, rareori două benzi de circulaţie, rareori putinţa de a depăşi, de acum trebuiau să respecte mai multe reguli, stop, cedează trecerea, prioritate de dreapta, altfel îşi riscau viaţa – şi nici măcar nu mai erau doar ei, acum

aveau un al treilea suflet, pe Codin, mic atunci, abia un făt care bomba imperceptibil burta mamei, dar în curând o ființă separată, ocupând propriul loc în lume, grija lor cea dintâi. Urcaseră pe dealul care străjuia orașul, parcaseră și rămăseseră în liniște cu ochii la acea mare de lumini. Se țineau de mână peste schimbătorul de viteze. Carmina își ținea cealaltă mână peste pântecele ei viu. Vraja durase minute bune și cine știe câte altele ar mai fi durat dacă, la un moment dat, Carmina nu ar fi tresărit brusc, ca electrocutată. Repede, repede, pune și tu mâna, îi spusese și-i luase chiar ea mâna și i-o așezase pe umflătura burții ei. Codin se zbătea acolo ca un fluturaș în crisalidă.

5

Pe terasa de lemn suspendată deasupra râului Arieş, care în porţiunea aceea era un fir de apă zbuciumată, cu albia numai pietre şi bolovani, erau şase mese lungi, fiecare cu câte o bancă de trei sau patru persoane de o parte şi de cealaltă. Să fi tot fost şapte metri până jos, la coama peretelui de piatră şi beton care ţinea pământul de sub cabană să nu o ia la vale. În dreapta intrării era un balansoar de pânză, dintre cele pe care le puteai cumpăra la câteva sute de lei din orice magazin de bricolaj. Cam şubred, nu era făcut să reziste mai mult de doi ani, iar dacă alegeai să-l laşi în ploaie şi ninsoare, chiar mai puţin. Acesta era nou însă, şi de cum coborâse din cameră, Antim se simţise atras de el – încă era devreme, înainte de ora şapte, iar proprietarul nu era de găsit. Eu cobor să mă interesez de micul dejun, îi spusese Carminei, care era şi ea trează deja, dar stătea

în pat cu ochii închişi, aşteptând ca din clipă în clipă să se deştepte Codin. Cum nu îl găsise pe proprietar înăuntru, în sala de mese unde cinaseră ei aseară la lumina lumânării, Antim ieşise pe terasă şi se trântise pe şezlong. Înaintea lui se întindea o pasarelă lungă de lemn care traversa la distanţă de câţiva metri buni valea unde, pe malul râului, erau amenajate alte două mese cu bănci, un mic loc de joacă pentru copii, o piscină albastră, gonflabilă, în care apa tocmai era pusă să se adune dintr-un furtun care părea să o dea de-a sila, şi parcarea ce adăpostea atunci doar Matizul lor roşu şi încă o maşină, Antim nu reuşea să-şi dea seama ce marcă, una crem, cu botul lung şi portbagaj deasupra, pentru mai mult loc de depozitare – maşina proprietarului, fără-ndoială, cea cu care făcea aprovizionarea. Pasarela te ducea până la drumul judeţean ce şerpuia pe munte, străbătând localitatea de la un capăt la celălalt, surprinzător de bine îngrijit faţă de cum şi-l amintea Antim din vremea când făcea excursii montane. Deci încă suntem singurii oaspeţi, gândi nu fără o urmă de bucurie. Lucrurile nu puteau totuşi să rămână aşa mult timp. La oraş erau temperaturi insuportabile, de două săptămâni nu coborau sub treizeci şi şapte de grade, ceea ce, în jungla de beton şi de asfalt, însemna lejer

peste patruzeci. Probabil că spre seară, după încheierea programului de lucru pe acea săptămână, aveau să fie martorii unui real exod, maşini după maşini de călători plecaţi în pripă, gonind spre aerul răcoros de la munte ca şi când pe urmele lor s-ar afla hoarde de balauri scuipând foc pe nări. Toate locurile aveau să se ocupe, toate camerele de la cabana lor, dar şi de la celelalte din staţiune, iar diseară, după lăsarea întunericului, turiştii vor continua să umple terasa pe care se afla el până la ore târzii, bând bere sau alcooluri fine şi discutând tot mai însufleţit, bucuroşi că acolo pot, în sfârşit, să respire. Aşadar, trebuiau să se bucure şi ei de linişte şi pace până atunci, să îl scoată pe Codin la aer, la apă, să-l pună pe iarbă şi să-l lase să meargă aşa cum ştia el, de-a buşilea, pe unde voia, să asculte susurul râului şi foşnetul pădurii din jur, căci după aceea mai greu va fi să facă toate astea, în mod sigur se vor găsi unele femei, doamne mai în vârstă, nostalgice după timpul când ele însele au fost mame tinere, care să intre în vorbă cu ei, cu Carmina, să ceară să-l ia pe Codin în braţe, să-l ciupească de obrăjori şi să turuie, să turuie, să turuie sfaturi preţioase, avertismente, rememorări. Iar pe el aveau să încerce să-l câştige de partea lor bărbaţii, hai să ne cinstim cu o palincă, domn' Antim, am

una trăsnet, de stă mâţa în coadă, îl vor lua de după umeri şi îl vor duce separat, îl vor desprinde de familia lui cu aerul că îi fac un bine, că îl salvează de la o corvoadă, lasă-le, că acum se descurcă ele, nu vezi câte sunt, tu doar le-ai încurca, puştiul e pe mâini bune. Socializare forţată, segregare forţată, exact lucrurile de care, alături de canicula urbană, îşi dorise să scape venind la munte. Antim oftă şi se împinse cu picioarele în scândurile terasei. Începu să se legene în scârţâit subţire de arcuri.

Oare pe unde o fi umblând proprietarul? apucă doar să se întrebe şi, ca invocat, acesta apăru la capătul pasarelei. Ducea în mâini mai multe plase, de abia reuşea să încapă pe puntiţa lată de un metru. Antim se ridică şi se duse să îl ajute. Mulţumesc mult, zise omul îndatoritor, cedându-i două pungi de plastic în care Antim văzu legume de tot felul. Am fost după provizii proaspete, pâine, lapte, ouă, legume, e păcat să le iau din magazin, alea-s aduse cine ştie de pe unde, cine ştie cum îs cultivate, cu câte chimicale... Am aici furnizorii mei, îmi pun deoparte de toate, niciodată nu le rămân dator. În plus, o să vedeţi ce gust, nimic nu se compară, toate îs produse naturale sută-n mie, le laudă toţi care stau la mine. Ajunseseră în holul de la intrare şi omul continua să vorbească tare, prea

tare pentru ca Antim să fie sigur că vocea lui nu ajungea până în camera unde spera că micul Codin încă mai dormea. Veniţi după mine, zise ceva mai încet proprietarul, văzând pesemne crisparea oaspetelui său. Îl conduse de-a lungul coridorului care trecea pe sub scări, pe lângă uşa batantă a bucătăriei, spre ceea ce cu siguranţă trebuia să fie cămara. Legumele le lăsăm aici deocamdată, zise, o să se ocupe de ele soţia când o veni acasă. Uite, las şi cartofii ăştia, a fost musai să mai iau, că din ultimii a făcut Elena musacaua aia... E pur şi simplu incredibil câţi cartofi se consumă, am impresia uneori că mai mulţi chiar decât pâinea. Apropo de asta, pâinea, laptele şi ouăle o să le duc eu la bucătărie, mulţumesc tare mult de ajutor, o să încep chiar acuş să fac micul dejun. Şi înainte ca Antim să poată întreba: o să fie un platou cu de toate, bine? Brânză, ouă fierte, nişte slănină, niţică şuncă, unt, ardei şi roşii, lucruri simple, tradiţionale. Iar pâinea asta-i o minune, tanti Sidonia a copt-o în zori, încă e caldă, îţi vine s-o mănânci goală. O să vedeţi că se topeşte untul pe ea. Aseară, Antim nu apucase să-l studieze prea bine pe proprietar, era încă prea obosit după drum, după scandalul pe care îl făcuse Codin în ultimul sfert din el. Văzu acum că era un om de vârstă mijlocie, trecut de cincizeci de ani,

însă în mod evident cu suflet tânăr – deşi rărit, purta părul lung prins la spate într-o coadă subţire. Avea ochi mici, negri şi iscoditori cu măsură. Faţa negricioasă îi era proaspăt rasă, cu gura doar o linie ceva mai albă, cu comisura dreaptă uşor lăsată în jos. Chip oval, mai bombat în partea de jos, unde osul bărbiei se proiecta în faţă. Un om bun, după toate aparenţele, un om muncitor, dornic să te facă să te simţi bine. Dacă asaltul de turişti care era de aşteptat să înceapă curând avea să i-o permită, lui Antim i-ar fi făcut plăcere să stea cu el la un pahar de vorbă, să-i afle povestea – cu siguranţă era una interesantă. Ceai de mentă şi, dacă doriţi, cafea naturală, zicea omul în timp ce îşi aranja lucrurile pe tejgheaua din bucătăria ordonată şi spaţioasă. O, da, cafea, neapărat cafea, aprobă Antim cu gândul la Carmina, dependentă de licoarea aceea, acum mai mult ca oricând înainte, acum, că terminase cu alăptatul şi primise din nou dezlegare. Proprietarul, al cărui nume Antim descoperi că nu îl aflase încă, dădu din cap şi îşi continuă treaba, mişcându-se econom, precis, ca un profesionist. Antim îi ură spor la treabă şi îi spuse că vor coborî la masă cel mai probabil în jurul orei opt şi jumătate, de obicei pe atunci Codin deja şi-a băut laptele, zise, după care salută şi ieşi.

Dar nu se duse direct în cameră. Dacă încă nu primise apel de la Carmina însemna că nu era nevoie de el. Poate aerul tare de la munte într-adevăr făcea minuni, Codin deja dormise mai bine peste noapte, poate că avea să doarmă şi dimineaţă ceva mai mult. Aşa era foarte bine, corpuşorul lui în creştere avea nevoie de multă energie – iar ei, la rândul lor, aveau nevoie de odihnă în acelaşi scop. Ajuns la capătul puntiţei, se opri şi îşi aprinse o ţigară. Crezuse că va putea aştepta până după micul dejun, însă instinctul i-o luă înainte şi, pe când îşi dădu seama ce face, era prea târziu să amâne gestul. Inhală fumul încet, uitându-se lung înainte. Drumul era pustiu, nu trecuse nicio maşină de când era el acolo şi nici nu se auzea zgomot de motor, între munţi se crea rezonanţă, s-ar fi auzit chiar dacă era la celălalt capăt al văii, în schimb domnea o linişte nepământeană, numai ciripitul păsărilor şi foşnetul somnoros al frunzelor asigurau un fond sonor liniştitor. Ceaţa ajunsese aproape de mijlocul versanţilor din jur şi era puţin cam răcoare. Pe Antim, toate astea îl revigorau, muntele îl chemase de mult timp, acolo se trăia literalmente în alt spaţiu şi, uneori, chiar şi în alt timp, nicăieri nu simţeai natura mai aproape de tine. Îşi pipăi telefonul din buzunar şi începu să coboare scările către râu.

6

Nu-şi aminteau să fi trăit o altă vară atât de călduroasă. Era pur şi simplu apăsătoare, de cum te sculai dimineaţa te apuca de gât şi te strângea cu mâini moi de burete; când nu mai puteai, parcă simţea şi te lăsa puţin să-ţi revii, după care relua strângerea. Beau litri de apă în fiecare zi şi totuşi la toaletă nu ajungeau prea des. În schimb, transpirau ca la sauna turcească. Umblau prin casă în chiloţi şi maiou şi se dădeau de ceasul morţii, neştiind cum să-l ajute mai bine pe piticul de Codin, evident afectat şi el de caniculă. Era prima vară din viaţa lui şi pe bună dreptate putea crede că venise pe lume în cuptoarele iadului. Plânsetele lui sfâşietoare erau săgeţi bine ascuţite şi otrăvite care se înfigeau în rafală în mintea Carminei, în mintea lui Antim. Ţineau draperiile trase în camera băiatului, lipiseră pe geamuri folie de aluminiu, să

respingă lumina, şi aduceau în boluri de plastic cuburi de gheaţă cu iuţeala cu care frigiderul reuşea să le facă. Le puneau pe masă şi în câteva minute se transformau în apă. De un aparat de aer condiţionat nu aveau bani, abia ajungeau pentru cele necesare, în plus, se spunea că nici nu îi face bine unui copil, că e o sursă sigură de îmbolnăvire, mai bine îndură căldura cum poate, corpuşorul lui va şti mai bine să se adapteze. Aşa o fi fost, oricum nu puteau afla dacă era altminteri... Când chiar nu se mai putea, ieşeau cu el în mallul din apropiere. În mod sigur aveau aer condiţionat acolo, cum altfel să se explice răcoarea aceea minunată care făcea ca întregul complex să fie ticsit de lume, însă acolo era mai diluat, nu putea fi la fel de nociv. Şi e vorba de numai o oră sau două, căuta Carmina să se liniştească, ea, care de când îl născuse pe Codin şi dinainte de asta oarecum, era stăpânită de o nelinişte cu totul aparte, se afla într-o continuă cursă de învăţare a ce e bine şi ce nu e bine să faci pentru a-ţi creşte copilul sănătos şi armonios. Ce şi cât să mănânce, cum să introduci noi alimente pentru ca el să le asimileze corect, unde şi cum să doarmă şi mai ales cât, cu ce fel de haine să fie îmbrăcat, din ce materiale să fie ele confecţionate, cum să i

te adresezi, cum să-l mustri şi cum să-ţi manifeşti afecţiunea faţă de el... Cea mai importantă şcoală din viaţa ei asta i se părea şi era o uriaşă frustrare faptul că nimeni nu se gândise să o instituţionalizeze, se făceau cursuri de toate felurile, pentru orice profesie, oricât de rizibilă, numai pentru cea de părinte trebuia să te educi singur, să-ţi iei informaţiile de unde apucai, din cărţi cu titluri şi coperte frumoase, dar cu un conţinut precar, de pe site-uri pline de reclame la lapte praf, scutece şi jucării, că abia găseai textul printre atâtea imagini pâlpâitoare, de pe forumuri unde intrau, aparent, doar mamele isterice, cu grave probleme de înţelegere şi de folosire a limbii materne, care ba se plângeau incoerent de orice băşină a micuţului, ba dădeau sfaturi ultimative, prezentând în tonuri sumbre consecinţele neascultării lor. Era o nebunie totală căreia i se adăuga dezechilibrul hormonal de pe urma căruia Carmina abia începea să-şi revină. Aşa că îşi căuta alinarea pe unde putea, încerca să respecte cât mai bine acele precepte care i se păreau logice, iar dacă se vedea nevoită să le încalce, cum era treaba cu aerul condiţionat, încerca să se liniştească, spunându-şi că mulţi copii, în lumea civilizată spre care tânjeau cu toţii, trăiau din prima zi în clădiri ale căror

geamuri nu se deschiseseră niciodată. E vorba de numai o oră sau două... Niciodată nu stătea mai mult cu el în mall. Era bine, răcoare acolo, dar ea era singură, Antim fiind plecat toată ziua la serviciu, şi nu îi plăcea să străbată coridoarele acelea imense împingând căruciorul, i se părea că toată lumea se uită la ea, avea impresia că nu mai ştie să păşească bine, noroc că se putea ţine de mânerul căruciorului, şi nici nu se simţea bine în pielea ei, nu scăpase încă de grăsimea acumulată în timpul sarcinii şi, chiar dacă purta haine largi, nu scăpa nicicum de convingerea că bărbaţii pe lângă care trecea, cu puterile lor speciale, reuşeau să o vadă drept ceea ce era, o femeie mai plinuţă decât era cazul – ce dacă părerea lor nu trebuia să o intereseze, ce dacă Antim îi spunea întruna că nu este deloc grasă, că şi-a revenit spectaculos deja din a doua lună după naştere? Doar ea ştia ce simţea şi ce voia să gândească alţii despre ea. Recunoştea că acesta era marele ei defect, felul cum este văzută de alţii, chiar şi de nişte străini, însă, dacă până la venerabila vârstă de treizeci şi cinci de ani nu se lecuise, învăţase totuşi să-şi accepte defectul şi, pe cât posibil, să-i mascheze efectele neplăcute. Aşa că se grăbea să revină acasă imediat ce trecea de ora trei sau chiar mai

devreme dacă surprindea pe cer un nor mai mare care să-i protejeze puţin de soare, doar cinci minute, nu mai mult, locuiau foarte aproape de complexul comercial, trebuia doar să treacă strada. Mai mult îi plăceau plimbările de seară, după ce se potolea zăpuşeala, atunci ieşeau toţi trei şi se putea ţine de braţul lui Antim, alături de el păşea mai sigură pe sine şi parcă nici nu o mai preocupau atât de tare privirile pe care le primea din partea trecătorilor, atunci discutau despre ziua care a trecut, ea îi povestea ce năzbâtii a mai făcut Codin – destul de neînsemnate, având în vedere că încă nu ştia să umble singur –, iar el o informa despre evenimentele oraşului, despre atmosfera din redacţia cotidianului la care lucra, despre acele mici bârfe pe care cu greu se lăsa convins să le aducă acasă, pe multe Carmina era sigură chiar că le născocea pe loc, ca să-i facă ei pe plac, prea erau exagerate, plus că Antim îi dovedise de-a lungul anilor că nu avea deloc memorie pentru picanterii – dacă ea continua să-l iscodească era doar pentru că se simţea izolată, abandonată de oameni, departe de vânzoleala cu care era familiarizată la propriul ei loc de muncă. Ştia însă când să nu mai întindă coarda, vocea lui Antim se schimba atunci când nu mai avea chef să-i

joace jocul şi ea îl înţelegea, avea o meserie solicitantă, era mult timp pe teren, fie iarnă, fie, ca acum, vară toropitoare, era obosit când venea acasă şi prefera să profite de acele plimbări prin cartier la ceas de seară ca să se destindă, ca să revină cu totul în sânul familiei, unde zicea că se simte cel mai bine, iar Carmina, har Domnului, nu avea motive să nu-l creadă. Dacă ar fi putut, ar fi stat şi el toată ziua acasă cu Codin şi cu ea, vedea cât de bine îi prindea în weekendurile când nu lucra, chit că băiatul era atât de dificil de împăcat noaptea, cu reprizele lui scurte de somn şi crizele de plâns. Cred că îmi seamănă, tre' s-o întrebăm pe maică-mea ca să fim siguri, dar cred că aşa am fost şi eu, zicea cu ochii căzuţi în gură, dorind să o liniştească, să-i calmeze nervii, cândva pe la ora trei noaptea, el hâţânându-l pe Codin în braţe, ea căutând extenuată şi enervată la culme sticla de Debridat. Dacă aşa ai fost, riposta ea, mă bucur că nu te-am cunoscut atunci! Adevărul era că boţul ăla de Codin reuşise să scoată pe dracul din ea, nimeni nu mai făcuse asta până atunci, Antim fusese pe aproape de câteva ori, însă de fiecare dată tensiunea scăzuse printr-un tertip sau altul. Cu Codin însă era imposibil de comunicat, podul era tras, castelul ardea cu trosnete

şi ea nu putea nicicum să treacă şanţul de apărare şi să dea o mână de ajutor la stingerea incendiului. De fapt, nici nu ştia dacă despre un incendiu era vorba. Poate era o invazie de şobolani, poate se terminaseră proviziile, poate că pur şi simplu toţi din castel o luaseră razna. De la căldură, poate; nu ar fi mirat-o, vipia aia era în stare să pună pe jar minţile unui om în toată legea, ce puteai să te aştepţi de la creieraşul unui bebeluş căruia nici nu i se închisese încă fontanela?

Când a sunat-o Antim în toiul zilei de joi şi i-a spus să strângă câteva lucruri de-ale lui Codin, câteva de-ale lor şi să fie pregătită, că a făcut rezervare la o cabană de la munte şi că vor pleca într-acolo în cel mult două ore, Carminei i s-au tăiat picioarele. Era în mall şi a trebuit să caute un loc să se aşeze. Cumva, ideea soţului ei o speria cumplit, era prea neaşteptată, era o rupere de ritm uriaşă: dacă va păţi Codin ceva acolo, departe de casă, dacă se va îmbolnăvi, va face febră mare, dacă va intra în convulsii? Totul va fi bine, i-a spus Antim la telefon, cel mult o să ne fie mai uşor să respirăm. Plus că ne prinde bine şi nouă o ieşire, un fel de concediu. Îl auzea ca în transă, cu greu se concentra la ce îi spunea, era atât de debusolată,

dintr-odată, că nici nu mai ştia unde se află şi de ce nu este acasă. Acasă era un loc sigur, acasă Codin nu putea să păţească nimic sau aproape nimic, de ce nu era acasă? Probabil se albise rău la faţă, probabil că spaima i se citea în privire, căci trecătorii chiar se uitau acum la ea, se uitau cu îngrijorare, era o mamă care se agăţase cu o mână de căruciorul copilului ca şi când doar asta ar mai fi salvat-o de la înec, iar cu cealaltă apăsa la ureche un telefon mobil din care cine ştie ce veste năucitoare primise.

A trezit-o din încremenire Codin, plânsetul strident, atât de enervant uneori al lui Codin. Sunetul acela s-a dus după ea până acolo departe unde dispăruse şi a adus-o înapoi aşa cum, în desenele animate, mirosul aducea pe sus şoricelul până la farfuria cu caşcaval.

Plecăm în două ore, bine? spunea Antim. Şi în loc ca aceste vorbe să-i mai sune a ameninţare, Carmina le-a primit ca pe o promisiune ispititoare. Schimbări bruşte de dispoziţie sufletească, eh? şi-a spus ea mai apoi, în drum spre casă, meditând la episodul dinainte. Şi a zâmbit radios în lumina arzătoare a soarelui.

7

Antim cunoscu frica, spaima aceea adevărată, organică, doar după ce deveni părinte. Dacă îl întreba cineva înainte de asta: tu te-ai speriat vreodată tare-tare, de să te scapi pe tine?, Antim ar fi negat fără să clipească, o minciună albă, nevinovată, dar, în sinea lui, răspundea afirmativ, chiar dacă nu își amintea să-și fi udat lenjeria din cauza fricii. Deși mai știi?... Erau, în primul rând, spaimele copilăriei, cele care îl făceau să adoarmă greu și doar după ce pur și simplu nu mai rezista tensiunii, ghemuit cu genunchii la piept sub plapumă, respirând printr-o gaură mică ce abia comunica la exterior, transpirat și părându-i-se că aude tot soiul de zgomote ciudate în camera pe care o împărțea cu Sebi. Sigur că de multe ori chiar Sebi era cel care gemea lugubru sau făcea patul să scârțâie într-un fel înfiorător. Antim știa că și el se temea,

doar împreună se uitau la filmele acelea oribile care se dădeau noaptea pe postul local după ce se încheia emisia pe postul național, tresărea și el și își acoperea ochii în momentele greu de suportat, chiar dacă o făcea mai cu fereală și se grăbea apoi să privească dârz spre televizor, luându-și seama. Încerca să pară mai mult decât era, să fie altfel, așa cum își imagina că trebuie să fie un băiat care vrea să ajungă bărbat cât mai degrabă. Sunetele acelea le scotea noaptea nu atât ca să-l sperie pe Antim, cât ca să aibă o preocupare, să-și distragă atenția de la propriile fantasme. Antim era victima strategiei sale. În zadar se ruga de el să înceteze. Sebi continua să nege, la fel cum ceva mai târziu nega chiar el, că are vreo legătură. Ți s-a părut ție, *fratello*, zicea și îi ciufulea părul. Sau poate chiar a fost cineva în camera noastră, cine știe? Vorbe de care el însuși își amintea în seara următoare și își imagina cu atât mai ușor că amenințarea era acolo, prezentă, drept care începea iarăși cu gemetele lugubre și mișcările experte care făceau patul său vechi să scârțâie insuportabil. Antim își amintea cu groază de nopțile acelea, cu greu își explica de ce continua să vâneze la televizor filmele care îi alimentau imaginația – *Expresul groazei*, *Predator*, *Dracula*... –, poate doar din

convingerea că până la urmă se va căli, că doar așa va putea ajunge la liman, ca un înotător care a sărit de pe o faleză înaltă și singura lui speranță de a ajunge înapoi pe uscat e să înoate până la celălalt mal – oricât de lat și de adânc ar fi râul și oricâte bestii alunecoase, cu mii de tentacule și guri cu dinți de ferăstrău ar șerpui prin apa aceea. Sunetele scoase de Sebi erau una, cu acelea s-ar fi putut obișnui până la urmă, însă mai erau și celelalte sunete, cele fără nicio explicație, cele pe care fratele lui le scăpase o dată și recunoscuse că le aude și el.

Era înainte de toate hârșâitul. Locuiau pe atunci într-un apartament cu două camere, părinții dormeau în sufragerie, pe canapeaua extensibilă, iar lor le rămânea camera mică, de doi pe trei, în care aveau un pat de sub care culisa un al doilea, mai jos, pe rotile. Antim îl alesese pe cel de sus și se bucura pentru asta, întrucât patul de jos era mai expus (plus că scârțâia la fiecare mișcare, cum Sebi descoperise și învățase să profite pentru a-l speria pe „*fratello*"). Mai aveau în cameră un șifonier înalt până la tavan, din lemn masiv, lăcuit, maro-deschis, cu balamale slăbite. Acolo își țineau amândoi hainele, oricum nu prea multe și oricum multe pe care le împărțeau. Pe la zece ani, pe acel șifonier au

început să-şi expună mândri colecţia de pachete goale de ţigări, din care mai apoi făceau roboţi, iar ceva mai târziu, când comerţul în sfârşit liber a început să diversifice oferta, tot acolo şi-au etalat colecţia de spray-uri – pe atunci Sebi avea deja apucături de crai, iar spray-urile şi, mai ales, mirosurile pe care le închideau în ele erau o armă capitală din arsenalul său de cuceritor. Hârşâitul de acolo se auzea, din şifonierul masiv care le-a dominat toată copilăria cu profilul lui pătrăţos, de undeva din pântecele lui ajungea la ei ca un fel de scrâşnet al unei pietre grele târâte de-a lungul caldarâmului. Antim nu găsise niciodată curajul de a se da jos din pat, nu îndrăznise nici măcar să iasă de sub adăpostul plăpumii, cine ştie ce ar fi descoperit? Avea în minte foarte clară imaginea unui băiat cam de vârsta lui stând în pijama înaintea unui dulap din care se întrupează brusc o mână neagră, cu degete strâmbe, noduroase, cu unghii lungi, galbene şi încovoiate, aidoma ghearelor unei păsări de pradă, o mână aflată în prelungirea unui braţ gros, îmblănit, care, la rândul său, era prelungirea unei bestii înfometate, încă nevăzute, care venise tiptil, zgâriind cu ghearele de la picioare un drum fumegând, ajunsese în sfârşit la uşile acelea cu balamale slăbite dincolo

de care simţea, apetisant, mirosul a doi băieţi fragezi. Nu reuşise niciodată să afle dacă şi Sebi tot imaginea asta, ca desprinsă din benzi desenate pentru băieţi mult mai mari decât ei, o avea, însă fusese întotdeauna convins că, chiar dacă detaliile poate difereau, impresia generală asta era, căci, oricât de breaz s-ar fi ţinut fratele lui, nici el nu se îndura să investigheze mai bine sunetul acela pe care, măcar atât, recunoştea că îl auzea şi el. Era apoi fluieratul, un ţiuit scurt, la intervale neregulate, când mai aproape, când mai departe, ca o chemare – poate a aceleiaşi bestii cu apetit pentru carnea de băiat. Mai erau şi foşnetele şi adierile inexplicabile, când geamul era închis, dar şi atingerile. Acestea erau cele mai rare. Antim îşi amintea doar două, una pe picior, chiar în talpă, într-o noapte când îl furase somnul sub plapumă şi, fără să ştie, scosese piciorul afară, iar cealaltă pe frunte, între ochi, la puntea nasului, pe când nici măcar nu era afară, la aer, ci chiar acolo, în adăpostul său, sub plapumă. Atunci se speriase cel mai tare, poate că atunci chiar se scăpase puţin în pijama. Crezuse că era o picătură de transpiraţie, abia respira acolo şi deja era leoarcă, aşa că dusese repede mâna să se şteargă, însă locul acela dintre sprâncene era perfect uscat. Abia

atunci l-a cuprins panica, atunci, înţelegând că simţise *într-adevăr* o atingere, două degete reci ca gheaţa aşezate încet pe pielea lui, ţinute acolo cât să numeri până la trei, apoi desprinse, luându-i cu ele liniştea şi tot somnul la care sperase în noaptea aceea. A simţit atingerea din frunte multe zile, numai că a simţit-o ca pe un tăciune aprins, îl ardea ca o stea fermecată şi de nenumărate ori în perioada următoare şi-a dus mâna la şaua nasului, a scărpinat locul, l-a masat strângând din ochi şi scrâşnind din dinţi, de părinţii au început să se îngrijoreze, să creadă că acelea sunt semnele unei afecţiuni psihice, şi doar Sebi îl privea cu înţelegere, de parcă el însuşi ar fi simţit ceva asemănător şi cu greu s-ar fi abţinut să nu cedeze impulsului trădător.

Da, în copilărie, până la treisprezece ani, cunoscuse frica, acea lighioană sperioasă care începea să se zbată în el la cea mai mică tresărire, dar numai în adolescenţă cunoscuse spaima care izvora din ceea ce considera atunci că era singurul motiv adevărat – moartea. Când s-a văzut confruntat de aproape cu propria-i mortalitate, atunci a înţeles că fricile copilăriei nu aveau deloc legătură cu aceasta, ci doar cu ideea de ameninţare, de durere, de lacrimi. Copilării, în comparaţie cu hăul care ameninţa atunci să

îl înghită definitiv, iar dispariţia sa avea pe vremea aceea toată încărcătura ultimativă a extincţiei întregii lumi – căci el însuşi era lumea. Câte lucruri am de făcut, câte fericiri de experimentat, câte planuri de pus în practică! Nu se poate ca totul să se termine acum, nu se poate!

Prima dată a pătruns sensul morţii când un coleg de şcoală a fost călcat de tramvai şi de a doua zi nimeni nu l-a mai văzut. Niciodată. Pur şi simplu dispăruse ca şi când nici n-ar fi existat. Şi în câteva luni cei mai mulţi colegi chiar uitaseră că el existase vreodată. El însuşi uitase. Şi-a dat seama de asta când, nevoit să meargă câteva staţii pe jos, într-o zi trecuse pe lângă o cruce mică de tablă, bătută în pământ lângă şinele de tramvai, între tufişuri, şi citise întâmplător ce scria pe ea. *Odihnă veşnică*, scria cu litere albe, de mână, pe o plăcuţă ruginită. *Silviu Gondor*, scria ceva mai jos. Numele nu i-a spus nimic în clipa aceea, dar celelalte cuvinte – *Odihnă veşnică* – l-au bântuit toată ziua. Când, în sfârşit, spre seară, şi-a amintit numele, a făcut legătura cu chipul zâmbitor al colegului pe care nimeni nu îl mai văzuse de şapte luni, iar de vreo patru nici nu îl mai păstrase în amintire, Antim s-a întunecat pe dinăuntru, parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului şi lumea ar

fi început să se învârtă cu el mai repede, tot mai repede, până când, dacă nu opunea rezistență, fără îndoială avea să dea cu el de pământ. Silviu se odihnea acum veșnic. Toate planurile, toate fericirile pe care le avea Silviu de pus în practică, de simțit trebuiau să aștepte acum, căci el plecase să se odihnească. *Veșnic.* Asta însemna că totul se încheiase, lumea însăși trăsese cortina și făcuse puf!, dispăruse. *Veșnic* însemna *sfârșit.* După veșnic nu mai venea nimic. Lucrul acesta apucase să prindă rădăcini adânci în el pe când, după doar câteva luni, el însuși fusese cât pe ce să aibă soarta lui Silviu Gondor.

Era vacanța de vară, acel timp infinit când gândul morții este cel mai departe de tine, și Antim juca – pentru ultima dată în viața lui, dar asta nu știa pe-atunci – Pac-pac cu alți câțiva băieți din cartier. Ca de fiecare dată, Sebi făcea parte din echipa adversă. Antim nu înțelesese niciodată logica lui, cum că așa se face, frații nu au voie din principiu să fie în aceeași tabără, dar nici nu se gândise să-i conteste vorbele. În definitiv, de nenumărate ori Sebi demonstrase că știa mai bine mersul lucrurilor, avantajul său de prim născut. Jucau Pac-pac cu tubermanele, asta era nebunia de atunci, tubermane se găseau peste tot, era plin de șantiere în toate cartierele

orașului și colaci imenși de tuburi din acestea de plastic se odihneau ispititor dincolo de orice zid de tablă care închidea, chipurile, perimetrul blocurilor aflate în construcție. Ei cunoșteau bine slăbiciunile îngrădirii aceleia, le cunoșteau, cu siguranță, și muncitorii, care nu se putea să nu observe lipsa tuburilor sau a altor materiale de construcție, o observau cu atât mai ușor cu cât era esențial să țină o socoteală a resurselor din care ei înșiși se împărtășeau cu măiestrie. Panourile de tablă nu erau foarte bine îmbinate și cei mai mici dintre ei se puteau strecura înăuntru, ducând cu ei fie un clește, fie un patent, pentru a decupa mai ușor bucăți de tuberman. Stocurile astfel completate erau ținute în beciurile blocurilor pe unde locuia fiecare, într-o boxă dintr-aceea mizerabilă, plină de moloz și infiltrații, pe unde trecea toată rețeaua de conducte de alimentare cu apă și de încălzire. Se știa bine care câte tuburi are în posesie și doar rareori se iscau certuri pe tema asta. Exista în același timp un comerț cu tubermane, la fel cum exista comerțul cu cornete de hârtie, gloanțele pe care le foloseau la Pac-pac. Antim fusese pentru o perioadă un bun furnizor, petrecuse multe nopți rupând foaie cu foaie din nenumărate maculatoare și răsucindu-le cu pricepere, iar dimineața

pica de somn şi îl dureau degetele cumplit. Totul se terminase, spre supărarea sa, căci activitatea îi adusese multe colițe la colecţia de timbre, dar şi multe sigle de maşină, ba chiar şi una argintie, mare şi rotundă, luată de la un Mercedes, o adevărată raritate... Totul se terminase când părinţii înţeleseseră că se petrec lucruri ciudate, prea des trebuia Antim să-şi schimbe maculatoarele. O fi el mai studios din fire, îşi făcuse socoteala maică-sa, dar nici chiar aşa. Îi ceruseră să le arate caietele vechi, cele pe care el le spusese că le-a umplut cu exerciţii la matematică şi la gramatică, iar când se fâstâcise, dând din colţ în colţ, taică-său ridicase tonul: nu-mi pasă ce trăsnăi ai pus la cale, n-o să te descos acuma, da' vreau să înceteze din clipa asta, ne-am înţeles? Antim plecase ochii în podea şi bâiguise un *da* cu ochii în lacrimi. Taică-său nu se răstea des la ei, era mai degrabă o fire taciturnă, dar atunci când o făcea reuşea să-i ruşineze şi să-i aducă de îndată la respect pe ambii băieţi. Drept urmare, o bună bucată de vreme după aceea, atât Antim, cât şi Sebi trebuiseră să sisteze complet producţia de cornete, devenind deodată cumpărători, o lovitură dură pentru orgoliul amândurora, dar mai ales al lui Antim, care trebuise să dea înapoi bună

parte din agoniseala de colițe, pachete goale de țigări, sigle auto. Singura la care nu renunțase cu niciun preț era, bineînțeles, emblema Mercedes, atât de asemănătoare cu semnul păcii. În ziua când și-a văzut moartea cu ochii, avea pe tub totuși un cornet producție proprie. Pe atunci nu mai făcea și pentru alții, ieșise din schemă, dar se încumetase să facă pentru el și pentru Sebi. Folosea maculatoare într-adevăr vechi, astfel încât suspiciunea părinților nu era atinsă, singura neplăcere fiind că proiectilele lor nu erau din cele albe, perfecte, ci purtau spre țintă formule matematice, exerciții gramaticale, ștersături și pete de cerneală.

Aveau mai multe locuri unde se duceau să joace Pac-pac, însă de departe cel mai interesant în anul acela era un bloc ce se construia la stradă, un turn care urma să aibă zece etaje și care pe moment avea doar șase, nici acelea terminate de tot, căci la ultimele două de sus lipseau pereții exteriori, iar scările nu aveau balustradă. La etajul cinci se ascundea el atunci, era într-un viitor apartament cu două camere, probabil în bucătăria mică, înghesuită și așa, fără nicio mobilă și chiar fără peretele exterior unde avea să fie un ochi de geam. Nu era nimeni cu el, toți ceilalți, inclusiv tovarășii de echipă,

rămăseseră la etajul de jos, însă Antim ştia că în scurt timp aveau să vină pe scări în sus. De unde se afla el avea câmp deschis spre palier, ar fi văzut fără probleme pe oricine venea primul. Îi bătea inima în piept ca un piston, era murdar din cap până în picioarele desculţe şi transpira de emoţie. Cel mai mult îşi dorea să îl „omoare" pe Sebi, ar fi însemnat să-şi ia revanşa pentru partida de ieri, când fratele lui îl nimerise cu cornetul în spate şi începuse să strige, cum cerea regula jocului, eşti mort! eşti mort!, rânjind şi ţopăind de pe un picior pe celălalt, şi o ţinuse aşa, râzând de el, toată ziua, vino până la mine, mortule, zicea, ce te mişti aşa încet, parcă ai fi mort, zicea, nu cred că te-am auzit, fantomele nu pot să vorbească, zicea în ciuda lui Antim. Acum nu îşi dorea nimic mai mult decât să-i sufle şi el un cornet în piept şi să strige cu vocea lui încă neajunsă la maturitate, e mort, Sebi e mort!, chiar dacă nu credea că îl va lăsa sufletul să-i arate mai apoi la fel de multă cruzime cum îi arătase el. Pândea cu atâta încordare, cu tubul la gură, cu plămânii plini, gata de suflat, încât zgomotul neaşteptat care s-a auzit în spatele lui, un hârşâit urmat de un foşnet fără sfârşit, plus un curent de aer cald ce i-a atins ceafa ca două

degete clisoase l-au speriat cumplit. Ulterior s-a şi gândit că poate ar fi fost mai calm, poate nu ar fi rupt-o aşa la fugă, ţipând ca un porc înjunghiat, dacă nu erau în trecutul său nu foarte îndepărtat acele lungi nopţi înfrigurate din copilărie, cu sunetele şi mai ales cu atingerile lor inexplicabile. A ţâşnit drept spre scări, undeva în fundul minţii i se-nvârtea bezmetic gândul că singura lui scăpare era compania celorlalţi, doar împreună aveau o şansă. Şi atunci sigur că a călcat greşit sau poate i-a alunecat piciorul pe tencuiala sfărâmată de pe trepte şi în clipa următoare s-a trezit în aer, însă nu suspendat, ca în desenele animate, ci în cădere, se precipita de la etajul cinci în gol cu o viteză incredibilă, apropiindu-se de... odihna veşnică. Şi tot ce a văzut în faţa ochilor în acea fracţiune de secundă cât a durat zborul său frânt nu a fost filmul vieţii sale de până atunci, nici chipurile celor dragi, tata, mama, Sebi, bunicii, poate Alexandra, colega din banca a doua căreia încercase să-i facă ochi dulci fără niciun succes, a văzut doar faţa lui Silviu Gondor, băiatul lovit de tramvai care acum se odihnea veşnic şi pe care nimeni nu îl mai ţinea minte. Lumea se învârtea cu el la propriu acum, mai repede, tot mai repede, şi nu era loc de îndoială că în câteva secunde

avea să dea cu el de pământ. Şi atunci paf! totul se va sfârşi – inclusiv amintirea lui Silviu, faţa lui zâmbitoare şi senină, puţin bucălată, pe care el o purta acum spre întâlnirea finală cu pământul...

A aterizat pe o grămadă de nisip din cel fin, cum foloseau muncitorii la amestecarea tencuielii. A căzut pe spate şi tot aerul i-a fost scos forţat din plămâni. A chiţăit scurt, ca o jucărie de plastic, după care nu a mai fost în stare să scoată niciun sunet. Spaima care ar fi trebuit, poate, să-i întunece mintea i-a lăsat-o de o limpezime cristalină, iar în faţa ochilor chipul lui Silviu, tot mai evanescent acum, se suprapunea tunelului cu deschidere la cel format de scările ce urcau fără balustradă până la al cincilea etaj. Nu auzea nimic, se lăsase o linişte desăvârşită şi doar câteva clipe mai târziu, când corpul său a reînceput să iasă din izolare şi să-şi reocupe locul în lume, Antim a început să audă foşnete şi clipoceli, sunete pe care le asocia cu statul sub apă, în cada de fontă din apartamentul lor. Cred că am scăpat, de data asta am scăpat, şi-a spus, incapabil încă să simtă uşurare, fericire sau altceva din ce conştientiza că era *dator* să simtă în clipa aceea. Nu se putea mişca, abia dacă putea inspira puţin, pieptul i se umfla cu

o lentoare sfâşietoare, dacă n-ar fi simţit efectul clar al oxigenării organismului, ar fi putut crede că nici nu se clinteşte, însă evoluţia lucrurilor, limpezirea aproape totală a vederii, recăpătarea auzului, umplerea treptată a plămânilor, îl convingea că, într-adevăr, nu murise şi că, dacă îşi păstra cumpătul, se va şi putea mişca. Absolut neaşteptat şi pentru el, când s-a întremat cât de cât, primul lucru pe care l-a făcut a fost să strige. Chiţăitul acela amuţit brusc a reînceput şi a crescut repede în intensitate, devenind un ţipăt în toată regula. Era, strigătul lui, o panglică de iută roşie care îi ieşea din gură, din adâncul măruntaielor, şi urca unduindu-se prin tunelul scărilor către cer.

Nu-şi amintea care dintre colegii de joacă ajunsese primul la el, cu siguranţă nu Sebi; fratele lui, îi spusese mai apoi, se afla la penultimul etaj, mai avea puţin şi îl „omora", când îl văzuse cum se sperie de pasărea aia speriată, la rândul ei, că nimerise într-un spaţiu închis, şi apoi îl văzuse cum o ia la fugă fix spre el, spre scările neprotejate şi cum plonjează apoi în gol, ca un sinucigaş. N-ai făcut nici pâs după ce ai început să cazi, i-a spus. Ai ţipat ca o fetiţă până ai ajuns la scări, dar după aia ai tăcut chitic, de parcă ţi-ar fi luat cineva piuitul. În

faţa morţii e bine să te prezinţi solemn, i-ar fi răspuns Antim dacă ar fi fost mai mare cu câţiva ani şi gândul acesta, al felului în care instinctul îţi dictează să priveşti moartea în ochi, l-a preocupat mai târziu, în adolescenţa îmbibată în muzică rock şi nopţi nedormite, poate că şi grija aceasta s-a adăugat, fără ca el să ştie, sursei acelui freamăt interior pe care îl calmase doar tutunul şi pe care îl lecuise definitiv doar apariţia Carminei în viaţa sa. Nu toată lumea primeşte cu demnitate ultimul sunet de goarnă, obişnuia să mediteze mai apoi în timp ce, cât se poate de potrivit, la casetofonul său cu două uşiţe asculta My Dying Bride sau vreo altă formaţie asemănătoare de *doom metal*. Într-adevăr, în căderea sa de atunci, din clipa când pierduse contactul cu un loc solid şi până ce aterizase peste mormanul de nisip, acel interval în care văzuse în faţa ochilor doar chipul bucălat al lui Silviu şi nimic altceva, îl încercase un soi de calm nepământean, nici urmă de regret, de frică – dimpotrivă, era ca o contemplare a vidului implacabil. Totul durase câteva fracţiuni de secundă, o bulă de timp înăuntrul căreia Antim fusese esenţa a ceea ce putea el să fie pe lume, dacă lumea nu ar căuta zi de zi să-l pervertească. După care aterizase şi bula se spărsese.

În urma întâmplării rămăsese cu impresia aceasta vagă a contactului cu ceva nedesluşit, dar minunat şi cu certitudinea că moartea sa va fi una violentă, un şoc pentru care era mai bine să fie pregătit psihic. Iar pentru asta, în anii tulburi ai adolescenţei, nu de puţine ori urcase pe blocul unde locuia şi îşi imaginase cum ar fi să cadă iar, numai că de data asta să aterizeze pe betonul aleii de jos, nu pe nisip moale, şi alteori stătuse pe marginea şinelor de tramvai, la doar un metru distanţă, simţind puterea metalică a garniturilor când treceau pe lângă el troncănind, cutremurându-se la gândul durerii sfâşietoare pe care ar simţi-o când roţile acelea nemiloase i-ar secţiona artere şi muşchi, articulaţii şi oase. Fără îndoială, cu toate aceste exerciţii teribiliste încerca de fapt să-şi îmblânzească frica, voia să facă mai uşor de îndurat gândul odihnei veşnice, poate chiar să cheme la sine, dincoace de iluzoria bulă atemporală şi acorporală, instinctul solemn în faţa morţii. Nu reuşi şi, istovit sufleteşte, de la un moment încolo renunţă să mai încerce, îşi găsi alte preocupări, o întâlni pe Carmina şi iubirea lor spulberă orice urmă de frică.

Asta până veni pe lume Codin şi Antim înţelese ce înseamnă spaima adevărată.

8

Băieţelul tot pleca de pe pătură. Carmina îl aşeza în fund lângă ea, îi dădea în mânuţă zornăitoarea în chip de căţel, cea care îi plăcea lui atât de mult, însă Codin o arunca deoparte, se lăsa pe mâini şi genunchi, ca un pui de maimuţă, şi pornea, clătinându-se şi uguind, spre marginea păturii. Îl atrăgea iarba de dincolo de dreptunghiul lor familial, cum ajungea acolo, îşi înfigea degetele în ea şi o smulgea râzând cu poftă, de parcă ar fi înfăptuit ceva măreţ. Ridica în aer pumnul plin de iarbă, victorios, bolborosind ceva pe limba lui. Carmina se temea că avea să o bage în gură şi cine ştie ce vietăţi se uşuraseră acolo, cine ştie dacă nu erau şi plante otrăvitoare acolo, aşa că zicea nu, Codin, aruncă, e caca, îi scutura mânuţa şi îl aducea înapoi în locul de unde băieţelul plecase, îi dădea iar zornăitoarea în formă de căţel, pe care copilul iar o

arunca deoparte şi pleca încă o dată de-a buşilea spre iarbă, poate acum va avea voie să se bucure de verdeaţa aceea orbitoare.

Aveau pătură întinsă la soare, lângă singura bancă de lemn de sub puntiţă, pe malul apei. Totuşi, o puseseră ceva mai departe de râul rece de munte, aproape de parcare, mai mult, căci Codin, deşi încă nu ştia să umble, era atât de vioi, încât nu o dată li se întâmplase să dispară de lângă ei într-o fracţiune de secundă, într-o clipă să fie pe covoraşul din bucătărie şi, în următoarea, în living, lângă geam sau opintindu-se chiar să urce pe canapea. O fi descoperit secretul teleportării, glumea Antim, deşi acest lucru îl îngrijora la fel de mult ca şi pe Carmina. O clipă de tihnă nu pot să am, se plângea ea, nu îmi permite să fac nimic, trebuie să fiu după curul lui mereu. Băieţelului îi plăcea să exploreze, nu era dintre copiii aceia abulici care se mulţumeau să stea acolo unde îi puneau părinţii, să gângurească şi să privească în gol ca o păpuşă de porţelan. Codin era activ, nu stătea locului niciodată, parcă mereu avea ceva de făcut. Bucuraţi-vă că este aşa, le spusese medicul de familie, ăsta e semn bun la un copil. Aşa o fi fost, numai că asta îi ţinea pe ei mereu în stare de alertă, tensionaţi ca două coarde de

vioară şi tocmai de aceea obosiţi mai tare decât oricare alţi părinţi pe care îi cunoşteau. Cu gândul acesta, după micul dejun, când coborâseră scările la râu cu tot calabalâcul, întinseseră pătura departe de malul nu foarte abrupt, dar zăgăzuind o apă zbuciumată tot atât cât băieţelul lor. O întinseseră la soare, căci la umbră, spre mirarea şi, totodată, bucuria lor, era prea răcoare, aşa-i la munte, zisese Antim, de aceea am plecat din oraş, nu? La soare era însă perfect, vedeau amândoi prea bine cât de vesel era Codin, tot târându-se de la Carmina spre iarbă şi nederanjându-l că mama îl întorcea mereu din drum; în alte condiţii, asta l-ar fi făcut să plângă cu disperare – acum însă era un joc la care se bucura că participa şi mămica lui.

Carmina dormise cu adevărat bine, nici nu îşi amintea când o trezise Codin pentru mesele lui ritualice, credea acum că băieţelul nici nu plânsese în cursul nopţii, ci doar îşi primise porţia de lapte şi se culcase la loc fără a mai cere să fie legănat. În sinea ei domnea o pace ireală, tresălta o bucurie ca în faţa unei minuni neaşteptate. Somnul bun îi era refuzat de prea mult timp, încă dinainte să nască, fiul ei se zbătea mult, avea activitate intensă încă din pântece, o ţinea trează deseori noaptea şi Carmina

trebuia să-şi cuprindă burta mare cu braţele, să cânte cântece de leagăn, să se plimbe chiar prin cameră, legănându-se ca o raţă, legănându-şi de fapt copilul nenăscut. Uneori îi punea poveşti pe telefon, le găsise pe YouTube, toate acele basme pe care ea însăşi le asculta în copilărie la pick-up, *Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi*, *Muk cel mic*, *Prinţul fericit* şi toate celelalte. O liniştea şi pe ea, nu doar pe Codin în uter. Alteori se întindea Antim pe burtă şi le citea din *Prinţ şi cerşetor*, se oprea din când în când şi se uita la pântecele ei bombat, căutând parcă reacţia fiului său. Se întâmpla ca uneori ea să vină, un ghiont puternic, vizibil cu ochiul liber, un fel de imbold: spune mai departe, tată, ce-ai tăcut aşa? Iar când chiar se născuse şi veniseră cu el de la maternitate, atunci oboseala le atinsese cote maxime, nesomnul şi nervozitatea rezultată erau la ordinea zilei: şi, mai ales, a nopţii. Sună pe cineva, află dacă-i normal să facă aşa, să nu tacă odată din gură! Dar pe cine să sune în crucea nopţii? Sună tu, se răstea la Antim, ţopăind cu băieţelul prin cameră. Cum-necum, după o jumătate de oră, Codin tăcea, adormea la loc, ei se vârau înapoi sub plapumă, bosumflaţi şi încordaţi, şi încercau să aţipească forţat, ştiind bine că aveau la dispoziţie nu mai mult de trei

ore până la viitoarea repriză de urlete neconsolate. Să tot fie un an de când nu se mai odihnise așa bine, deci cel puțin un an. Nu credea că visase ceva, dormise ca lovită cu parul în moalele capului, ca picată într-un leșin vecin cu coma. Când deschisese ochii dimineață chiar se speriase puțin de ineditul situației, o cameră străină, aer curat și răcoros, liniște dinspre patul de alături, în tot corpul o moleșeală catifelată, uniformă, supranaturală. Îi luase câteva clipe să se dezmeticească, să își amintească unde se găsea și să înțeleagă că locul gol din pat, acolo unde trebuia să fie Antim, era gol fiindcă soțul ei coborâse să se intereseze de micul dejun, își amintea parcă momentul când plecase, îi spusese unde pleacă și de ce, dar ea nu era trează încă, deși probabil că lăsase această impresie, mormăise vreun răspuns. Lumina care intra printre draperii venea parcă de pe o scenă unde stătea să înceapă un spectacol mirific, regizat de arhangheli și jucat de heruvimi, și unde probele de sunet le făceau acum păsările, ciripind fiecare pe limba ei. O cafea sănătoasă ar fi completat perfect acest tablou divin.

Antim privea jocul de du-te-vino al fiului și al soției sale de la masa de lemn, din umbră. Micul dejun fusese cu adevărat o minune, așa

cum promisese proprietarul, numai alimente proaspete, cu gust puternic, natural, iar pâinea, ei bine, pâinea îl făcuse să mănânce mai mult decât ar fi fost cazul. Nu era el vreun gurmand, dar când întâlnea ceva deosebit, pur şi simplu nu mai avea limite, înfuleca de parcă altă masă nu avea să mai primească niciodată. Nu i se întâmpla des, cu toate că, datorită profesiei, participa la multe cine festive ori simple bufete, în ziua de azi oricine face o conferinţă de presă se simte obligat să şi hrănească reporterii, de parcă omenirea lor i-ar putea face să scrie articole şi ştiri mai favorabile, însă de cele mai multe ori oferta era meschină calitativ şi, dincolo de prezentarea într-adevăr aspectuoasă, nu găseai decât alimente insipide, scoase de prin cine ştie ce conserve, culese din cine ştie ce sere unde primeau cu generozitate cele mai chimice tratamente. Tocmai de aceea, când nu-i era cu adevărat foame, nici nu se atingea de masa pentru protocol, îi ajungea un pahar de apă, doar cât să aibă ce ţine în mână în timp ce socializa cu colegii de breaslă şi mai ales cu amfitrionii. Cu alimentele de aici, de la cabană, era altă poveste, evident, şi Antim se mira puţin că încă se mai găseau lucruri naturale într-un loc nu neapărat izolat de restul lumii şi, de

aceea, predispus la confortul civilizației, adică la stocuri serioase din semipreparate și alte lucruri pasteurizate. Asta ar trebui să trecem noi pe afiș când facem reclamă turismului românesc, își spuse, toată Europa e în limbă după produsele astea bio, dacă ar ști că aici pot mânca 100% așa, nici nu s-ar uita la prețul unei camere, iar domnul meu drag ar încasa sume frumușele doar pe o garnitură de pat și puțin curent consumat. Inspiră adânc. În rest, toate erau aproape gratis acolo. Aerul acela tare și bun, înainte de toate. Cât or mai rezista și pădurile, își zise Antim, cu gândul la dezastrul care începuse de mulți ani și nu dădea semne că ar fi pe cale să se încheie. Venind spre Arieșeni, ei înșiși întâlniseră un convoi de camioane încărcate cu bușteni. Se îndoia că lemnul era marcat corespunzător și că avea toate actele necesare, cu siguranță era marfă furată, iar camionagiii aceia erau piratii noii era postindustriale. *Noi nu ne vindem țara*, își amintea el bine sloganul. Țara, poate, nu, gândea acum, la umbra puntiței, dar vindem pe ascuns tot ce avem mai de preț în ea – și-atunci cine e fariseu, cine e demagog, cine e fraier și își taie singur craca de sub cur? Nu era el mare ecologist, poate că nu s-ar fi legat cu lanțuri de un copac din piața publică,

să înfrunte buldozere şi oameni înarmaţi cu drujbe, dar îi păsa de soarta ţării ăsteia în care se născuse, din care visase de mic să plece şi în care, acum, că avea o familie, un copil, se resemnase nu cu regret să rămână. Privise cu oarecare interes mişcarea de rezistenţă la proiectul minier de la Roşia Montană, participase ca observator la mai multe mitinguri de protest, scrisese ştiri, însă nicio clipă nu simţise acea zvârcolire lăuntrică pe care o vedea exteriorizată pe chipurile protestatarilor, nu putuse să scrie niciun articol de fond, oricât de tare îl rugaseră colegii de redacţie, haide, că tu ai mână bună, ar ieşi ceva ce să fie citit peste tot, ar ajunge viral pe Internet, poate ne mai cresc şi nouă vizualizările, primim mai multă publicitate, dar nu fusese în stare, încercase, îi ieşise un text leşinat, o însăilare de expresii pe care lumea le citise deja la jurnaliştii mai implicaţi în problemă, aşa că nu îl dăduse la publicat. Pur şi simplu nu avea încredere că agitaţia sa – sau a celorlalţi, la o adică – poate avea vreun rezultat, era convins că jocurile erau făcute la un nivel mult prea mare, în sfere unde glasurile lor se auzeau ca zumzetul unei albine printr-un geam termopan cu grad maxim de izolare fonică. În toţi anii de când făcea presă se convinsese că atunci când

proiecte de-o asemenea anvergură erau puse în mişcare, nimic nu le putea opri – cel mult puteau fi amânate, şi asta credea că obţinuseră protestatarii în cazul Roşiei Montane; nu o victorie definitivă, ci o biată amânare, forurile înalte care erau interesate de chestiune investiseră deja prea mulţi bani, resurse, influenţă ca să spună dintr-odată: bine, haideţi că am înţeles, nu mai faceţi atâta gălăgie, vă lăsăm cu aurul sub fund şi plecăm acasă încolonaţi disciplinat, nu, persoanele acelea nu ştiau să piardă, conceptul de eşec le era străin, ştiau în schimb să planifice, iar dacă o planificare nu putea fi dusă la capăt cum voiau ei, nu-şi luau catrafusele şi se apucau de altceva, în altă parte, ci planificau din nou, schimbau abordarea, croiau o altă strategie, ungeau alte rotiţe, până când îşi atingeau scopul. Dacă altfel nu se putea, erau dispuse chiar să provoace conflicte, să facă oamenii să se bată între ei ca chiorii pentru idealuri nobile, cu cât mai nobile, cu atât mai bine, iar ei stăteau deoparte, aşteptau şi se pregăteau să aducă pacea la momentul oportun, să apară providenţial cu soluţia problemei pe care ei înşişi o creaseră şi să o ofere cu dărnicie, poftiţi, e a voastră, nu vrem pentru ea decât un mizilic, ia, să putem exploata în condiţii de totală siguranţă pentru

mediu, desigur, zăcămintele voastre de aur, doar atât cerem şi vă promitem că o să vă fie bine, vouă şi copiilor voştri, o s-o duceţi minunat, nu vă îngrijoraţi, mai bine un uriaş lac de steril criminal în spatele casei decât să pierdeţi cu totul dreptul istoric asupra Transilvaniei, de pildă, nu credeţi? Pentru asemenea miză niciun număr de victime nu era prea mic, iar victime aveau să fie, într-un fel sau altul, întotdeauna sunt atunci când cineva socoteşte că este îndreptăţit să mute munţii din loc, să-i ia dintr-o parte, să-i macine mărunt, să-i cearnă fin şi să-i spele, apoi să-i depună în alt loc, pe râu în jos, dar nu mai trainici şi mai frumoşi, nicidecum; victimele bunăstării, aşa îi numea Antim pe aceşti nefericiţi martiri involuntari. Şi atunci ce rost avea să te opui, să întinzi coarda ca un copil care nu are habar la ce pericol se expune făcând asta, nu era oare o acţiune care, vrând să facă bine, făcea de fapt mai mult rău? Pur şi simplu nu se putuse lăsa luat de val – şi îi părea teribil de rău, era semn al unei blazări la care nu crezuse niciodată că va ajunge, el, rebelul introvertit, cel care de când se ştia reacţionase întotdeauna contra majorităţii, contra normei şi normalului, cel care spunea refuz să cred/să fac asta mai des decât respira. Să însemne asta că

se maturizase, că ieşise deja din etapa reacţionară a vieţii şi se instalase cu arme şi bagaje (de fapt, doar cu bagaje, căci armele, cumva, fuseseră oprite la graniţă) în etapa acceptării, a resemnării, a comodităţii celui care nu vrea să rişte nu pentru că nu i-ar plăcea riscul, ci pentru că acum are nevoie pentru asta de dovada bătută în cuie a rostului acelui risc? Dar asta era conştient că restrângea drastic semnificaţia riscului, acesta rămânea o sticlă de tărie golită pe trei sferturi. Şi, culmea, acum asta era bine, asta se traducea prin responsabilitate, dăduse revolta de dragul revoltei pe trăinicia responsabilităţii, pe acţiunea cumpănită bine pornind de la posibilul efect, pe planificare, pe precauţie. Într-un fel, îşi dădea seama că-i înţelegea pe acei oameni din umbră care croiau strategii la nivel mondial şi care nu se dădeau în lături de la nimic pentru a le atinge, chiar dacă asta însemna să transforme într-o zonă a morţii un loc precum Roşia Montană, acum, la nivel infinit mai mic, el însuşi gândea aşa, planificarea lui matură nu era cu mult diferită faţă de a lor, singura şi cea mai importantă diferenţă era chiar nivelul la care se desfăşurau lucrurile, acesta îi dicta lui o doză mare de precauţie, chiar spaimă, în vreme ce nivelul suprem garanta

invincibilitatea, îndrăzneala, la acel nivel riscul era o sticlă cu desăvârşire goală, şi nimeni nu mai ştia ce conţinuse cândva. De când apăruse în viaţa lui Codin, lucrurile nu mai puteau să fie altminteri, maturizarea lui aşa se produsese, printr-o schimbare de statut, printr-o bruscă înţelegere a faptului că din clipa aceea nu mai este doar Antim, soţul Carminei, ziarist de talent, cum spunea lumea, ci era Antim, un părinte, tatăl unei fiinţe atât de neajutorate, că ţi se sfâşia inima văzând-o, o mogâldeaţă venită din cine ştie ce lume, una poate mult mai fericită, unde poate nu există suferinţă şi ură, un suflet pe care el şi Carmina îl trăseseră în lumea lor imperfectă şi mustind de pericole, îl târâseră fără a-l întreba dacă vrea să vină, îl făcuseră prizonier în lumea lor, din egoism făcuseră asta, dintr-un sentiment ambalat de societate în sclipiciul rodului iubirii, când nu era, de fapt, decât egoismul cel mai limpede, să aducem acum între noi o fiinţă pe care să o dresăm după cum ne place şi care mai târziu să ne aibă de grijă recunoscătoare, aşa cum noi am avut de ea, să ne ajute şi, după ce nu vom mai fi, să mai fim totuşi prin ea, prin tot ce i-am imprimat din fiinţa noastră... Asta însemnase pentru el maturizarea, o schimbare neaşteptată de macaz, se

petrecuse de pe o clipă pe alta, în seara zilei când se născuse Codin, venise singur acasă, fiul lui şi Carmina mai aveau de stat la maternitate câteva zile, era frânt de oboseală şi totuşi nu putea să adoarmă, aşa că ieşise pe balcon să fumeze o ţigară, era frig şi ceaţă şi el fumase ţigara dârdâind şi, înainte să o termine, avusese revelaţia aceasta, atunci se transformase, pac!, într-o clipă era Antim cel vechi, în următoarea era unul nou, circuitele îi fuseseră rearanjate la o apăsare de buton. Stinsese ţigara şi rămăsese cu ochii în ceaţă câteva minute în plus, după care intrase la căldură şi în zece minute dormea adânc în patul încă ud pe partea Carminei, de când i se rupsese apa, în după-masa aceea.

Descoperi că iar nu-i era dat să citească din cartea de nuvele pe care o adusese cu el. Îşi dădu seama că o ţinea în mână fără să întoarcă pagina, căci niciunul dintre cuvintele pe care le citea nu-i ajungea de fapt la creier şi, pentru aceasta, reluase deja lectura aceloraşi paragrafe de şapte ori. De opt luni, câte avea acum Codin, Antim citise mai mult pe sponci, acesta devenise marele lui lux, alături de un somn adevărat. Se adunaseră pe noptiera sa teancuri de cărţi. Degeaba: cum deschidea una, parcă îşi pierdea tot interesul, nimic nu îl mai îmboldea să-şi

deschidă mintea către lucrurile pe care un autor sau altul avea să i le spună; ciudat, întrucât în restul timpului nu-şi dorea nimic mai mult decât să aibă răgaz măcar o jumătate de oră ca să se arunce într-o carte bună, cum făcea înainte, motiv pentru care şi continua să cumpere noile apariţii pe raftul cu reduceri al singurei librării adevărate rămase în oraş. Purta fiecare nouă achiziţie cu el, pe şantiere, la conferinţe de presă, la deschideri şi inaugurări, lua cartea chiar şi la toaleta redacţiei, nu se îndura să o lase pe masa sa, îi mângâia copertele şi citea textele de prezentare oricând avea un minut liber – dar, când să guste cu adevărat din ea, seara, înainte de culcare, o găsea totalmente opacă, o punea pe noptieră, înălţând astfel teancurile deja existente acolo. Lasă că o să citesc la munte, recuperez acolo, îşi promisese cu bucurie şi nerăbdare cu o zi înainte, imediat după ce făcuse rezervarea telefonic. Ştiu eu o cabană foarte mişto, venise cu ideea Marin, într-o discuţie despre concedii şi despre faptul că musai vara să le facă ei, jurnaliştii, vara nu creştea nici iarba în oraş şi în ţară pe plan politic, social, pe niciun plan, dacă nu ne ducem în concediu vara, pa şi pusi, ne-am ras pe bot. Marin fusese la Cabana Păstrăvilor din Arieşeni chiar săptămâna trecută,

în weekend, mai ştii, Antime, că ţi-am zis că-mi vin nişte rude de-ale soţiei şi c-aş vrea să le duc pe teren neutru, să dezamorsez situaţia, ultima dată când au venit la noi ne-au găsit numai defecte prin casă, iar Nicoleta mea mă mir că nu i-a sufocat în somn cu perna, pe rând, aşa tare au enervat-o. În fine, merseseră la cabana aceea şi tare fain fusese, dacă se gândeşte să îşi ia soţia şi copilul şi să plece chiar atunci, joi fiind, cu siguranţă vor găsi liber – şi se vede pe tine că ai nevoie de teren neutru, uite aici numărul, sună şi fă rezervare, te rezolv eu cu două zile libere, oricum, nu vezi că frecăm menta aici? Antim aşa făcuse, sunase şi rezervase o cameră dublă pentru trei nopţi, începând chiar de atunci, de joi, da, cu pensiune completă să fie. Ce bine o să citesc eu acolo! îşi spusese şi acum zâmbi cu cartea în mână, zâmbi şi se uită pe deasupra ei şi văzu că jocul de du-te-vino se încheiase pe pătură, Carmina îl luase pe Codin şi se dusese cu el la apă, era chiar pe mal şi îl ţinea pe băiat de mâini, spânzurat, cu picioruşele pe picioarele ei desculţe, se legăna uşor stânga-dreapta, ca bătută de vânt. Dacă se concentra bine, parcă o şi auzea cum fredonează un cântecel, iar pe Codin îl auzea cum gângureşte neîncetat, vorbind limba aceea a lumii din

care venise şi de care ei încercau să-l dezveţe, să-l facă să o vorbească pe a lor pentru o mai completă convertire. Cei care nu te cunosc cum te cunosc eu, zicea Carmina, dacă te aud cum vorbeşti şi ce idei sucite ai uneori, pot crede cine ştie ce. Antim zâmbi şi mai larg, lăsă cartea pe masa de sub puntiţă, se ridică şi o luă spre râu, trecând în drum pe lângă pătura pe care erau împrăştiate şerveţele, batiste de hârtie, hăinuţe şi jucării, printre care şi zornăitoarea roşie în formă de căţel. Cu ce vă distraţi voi aicea aşa bine fără mine? întrebă şi îşi cuprinse soţia de mijloc, lipindu-se cu vintrele de fesele ei bombate. Câteva clipe nu se mişcă, ci se bucură doar de legănatul ei incitant, dar când simţi că i se întăreşte, intră şi el în ritmul lor.

9

Era într-o duminică de primăvară, prin mai, la început, şi ei, bucuroşi că în sfârşit se mai dezmorţise vremea, prea fusese lungă şi grea iarna, durase parcă nouă vieţi, deschiseseră larg toate geamurile, o vreme aşa de bună trebuie poftită înăuntru, plimbată prin toată casa, uite, aici este dormitorul cu saltea pe jos, nu am ajuns să ne luăm un pat încă, şi mi-a fost tare greu să mă ridic de jos când eram gravidă, dar m-a ajutat Antim cel mai adesea, iar asta e camera pe care urmează să i-o amenajăm lui Codin, deocamdată e-un fel de birou, aici e biblioteca soţului (şi a mea, dar el e mai mare cititor decât mine), iar dincoace este livingul, cam gol pentru moment, dar este mare, loc destul ca mititelul să se joace cu ce o vrea el, da, pe acolo se iese pe balcon, dar nu ieşi încă, hai să-ţi arăt şi bucătăria, pe acolo ai intrat, însă

nu te-am lăsat să stai, trebuia să începem turul din capătul opus şi să-l terminăm aici, în bucătărie, la o cafea, haide, ia loc, văd că e gata deja, vrei cu zahăr sau cu îndulcitor, bei cu lapte, am condensat, sau cu nişte Coffeeta? Carminei îi venea să cânte, deşi nu avea pic de voce, simţea nevoia să-şi pună organismul în mişcare, ca o ursoaică ce tocmai s-a trezit din hibernare şi îşi simte corpul înţepenit, păşea parcă pe un imens plaur, i se afundau picioarele în parchetul laminat şi, când trecea greutatea de pe unul pe celălalt, suprafaţa spongioasă o împingea în sus ca un arc, dacă ar fi încercat să sară ea însăşi, probabil că ar fi ajuns să atingă tavanul, senzaţia aceea de imponderabilitate era fantastică. Iar faptul că era duminică o bucura şi mai tare. Dacă sâmbăta Antim mai avea câteodată de lucru, duminica le aparţinea sută la sută ei şi lui Codin, duminică erau în sfârşit, de dimineaţa până seara, familia care în tot restul timpului nu apucau să fie decât cu normă redusă. Pe o vreme atât de frumoasă, nici nu ştia unde să meargă mai întâi, cu siguranţă nu aveau să stea în casă, poate vor face o plimbare de vreo oră în parcul de lângă liceul din cartier, lui Codin i-ar fi prins bine aerul curat, ar fi dormit poate chiar în cărucior, măcar o oră, cât ei îl

împingeau încet pe alei, însă acolo în mod sigur avea să fie nebunie mare, parcul era de curând reamenajat, avea multe aparate de joacă şi tot tineretul din cartier se va reuni acolo, va fi gălăgie mare, îşi spuse Carmina, dacă îl prinde oboseala pe Codin, mai rău va fi dacă nu va putea să adoarmă; atunci, poate mergeau cu maşina până în parcul mare, dacă tot aveau Matizul, să-l folosească, iar în parcul municipal era loc din belşug, puteau găsi un colţ mai ferit, cu o bancă pe care ei să stea cât timp băieţelul se odihnea în foşnet de frunze. Oricum, asta ceva mai târziu, deocamdată era încă devreme, ora nouă, devreme pentru o zi de duminică, ea se trezise de pe la şase şi avusese ca un fel de premoniţie, îşi băuse cafeaua cu ochii pe geam, unde lumina creştea cu rapiditate, apoi ceva din calitatea ei, a luminii, îi vestise vremea bună care acum ştia sigur că venise. Antim se trezise şi el nu mult după aceea, venise la bucătărie fără a trece mai întâi pe la baie, scuze, te sărut de bună dimineaţa după ce face ochi fiu-tău, să mă spăl ca lumea pe dinţi, la care ea, euforică: o să fie o zi superbă, Antim, în sfârşit o să ne răsfeţe soarele! Acum, Codin era treaz, toate geamurile erau larg deschise şi Carmina îşi auzea băieţii cum discutau în dormitor, cu

televizorul dat pe Duck TV, Antim explicându-i ce se întâmpla pe ecran, el uguind ca un porumbel, şi razele de soare străpungeau apartamentul lor cu trei camere de la un capăt la celălalt. În condiţiile astea uita şi ea de frustrări, nu o mai apăsa atât de tare greul singurătăţii de mamă tânără, căzută pe nepregătite din agitaţia serviciului, munca la dispeceratul de transport, în marasmul şi rutina obositoare ale îngrijitului lui Codin. Sigur, o mai sunau colegele de la dispecerat, îi puneau întrebări, se hlizeau, îşi permiteau asta, toate erau încă tinere şi neliniştite, nu aveau familii, nici copii, o întrebau inevitabil când se întoarce la serviciu, ni-i tare dor de tine, fată, ne simţim abandonate aici – ceea ce Carmina putea înţelege, ea era cea mai mare de acolo, la treizeci şi cinci de ani, şi spre ea se întorceau colegele ori de câte ori aveau o problemă, iar ea le ajuta, nu le dădea tocmai sfaturi, cel puţin aşa credea ea, ci le contextualiza cumva problema astfel încât ele să aibă în faţa ochilor un tablou cât mai complet, pe baza lui să tragă singure concluzia corectă, de altfel cea pe care ea însăşi o avea în gând de la bun început. Era ca o mamă pentru ele, le proteja, plutea oarecum ocrotitor deasupra lor, asista la toate micile lor drame şi le aducea din prăjiturile

pe care le cocea acasă, le scotea uneori la film şi le privea îngăduitor când ele – Simina, roşcata înăltuţă, Teodora, blondina cam plinuţă, Marcela, pistruiata cu ochi albaştri, atât de ingenuă, şi Clarisa, cea bună de gură – luau la ochi băieţii chipeşi din mall, îşi dădeau coate de atenţionare şi chicoteau copilăros când vreunul dintre ei se întorcea şi se uita în direcţia lor. Îi era dor de ele, sigur că da, şi o durea faptul că, în afara unei vizite scurte la maternitate, îi aduseseră ciocolăţele Heidi şi un pacheţel ambalat perfect în care puseseră un sutien cu clapete care se deschideau în dreptul sfârcurilor, un sutien roşu de satin, cu blăniţă în partea de sus – numai aşa am găsit, se scuzaseră cu falsitate, făcîndu-i cu ochiul, dar Antim o să ştie să-l aprecieze – un sutien luat de la unul din sex-shopurile pe care Carmina ştia că fetele ei le frecventau destul de des, în afara acelei vizite nu o mai căutaseră în persoană, ci doar o sunau o dată pe săptămână, cu rândul, în pauza de prânz, probabil după un grafic pe care îl ţinea Simina, cea mai organizată dintre ele. Le şi vedea trăncănind de ale lor în vechea formaţie, în camera de luat masa a centrului de apeluri, râzând şi prostindu-se ca orice alte june de douăzeci şi-un pic de ani pentru care viaţa seamănă cu această

primă zi de primăvara, fără a le deranja câtuşi de puţin că locul ei era gol. Nu putea fi sigură de scena aceasta, de atitudinea şi sentimentele lor, poate că doar i se năzărea ei, în starea de oboseală cronică în care se afla, însă asta nu o ajuta prea mult, îi venea greu să se sugestioneze că altfel stăteau lucrurile. Eu cred că nu vor să te deranjeze, încerca Antim să o liniştească, ştii cum se spune că primele luni după naştere sunt doar ale mamei cu copilul ei, poate şi ale tatălui, dar mai puţin, iar ele nu vor să te tulbure, aşa că nu lua lucrurile în tragic... Lui îi era uşor să vorbească, el nu îşi întrerupsese activitatea dinainte, chiar dacă pătimea alături de ea chinul trezirilor repete şi scandalurile nocturne, peste zi el apuca să schimbe mediul, să respire şi alt aer, în vreme ce ea, Carmina, mama tânără şi nu chiar, rămânea izolată acasă într-o iarnă care nu se mai sfârşea, abandonată chiar şi de colegele de muncă, întrucât pe maică-sa reuşise să o îndepărteze definitiv încă din timpul sarcinii, rămânea tot timpul la discreţia şi capriciile deseori înnebunitoare ale lui Codin, iar copilul acela, oricât de tare îi dictau instinctele să-l iubească, pur şi simplu nu era *acolo*, prezent, între el şi mama lui parcă ar fi existat un spaţiu necuprins, compus din gaze opace, prin care răzbăteau

până la ea doar nevoile de bază ale copilului: papa, caca, somn. Devenise sclava lui şi nimeni nu observa, nimeni nu o compătimea. (Când gândea aşa, la nervi, Antim de regulă se transforma în mintea ei în cea mai odioasă fiinţă, era temnicerul care o încuia zi de zi în casă cu acea bestie urlătoare şi care, la întoarcere, se comporta ca şi când ar fi dat orice pentru a face schimb de locuri cu ea. Odiosul!) Avea de multe ori impresia că îngrijeşte un străin, că cineva i-a lăsat la uşă un copil şi că ea l-a luat de bun, convinsă că este al ei, şi de atunci îi dă să mănânce cu devotament, mai mult din datorie decât dintr-un real sentiment matern. Alienul acela o muşca de sfârcuri până la sânge şi Carmina îl ţinea în braţe şi-l privea printre gene, săgetată de dureri atroce, şi nu avea habar de ce făcea aia, de ce se supunea la un atare chin pentru un străin. Vedea în ochişorii lui lăptoşi doar foame, foame şi chiar ură atunci când nu venea laptele şi el o muşca furios, parcă pedepsind-o, dă-mi-l, e al meu, nu îl ţine ascuns în tine! Aceeaşi ură o intuia şi atunci când băiatul se trezea şi refuza pur şi simplu să adoarmă la loc. Urletele lui doar asta puteau să însemne. Nu, nici de-al dracului nu te las să te odihneşti, nu, nu, nu! Aaaa! Şi ea îl legăna, îi cânta, făcea

sute de kilometri prin cameră, hai cu mama, şşş, liniştește-te, nani, nani, puişor... Într-o noapte se speriase cumplit, nici nu trecuse mult de atunci şi încă o străbăteau fiorii gândindu-se. Încercau de vreo săptămână să-l înveţe să doarmă singur, în camera de alături, şi reuşiseră cât de cât, deşi ritualul trezirii tot la trei ore continua nesmintit. Totuşi, era o mare victorie că îşi recuceriseră, după şase luni lungi, dormitorul. Carmina încă dormea cu un ochi deschis şi cu urechile ciulite, aveau pentru Codin un pat cu zăbrele, nu putea să păţească nimic, teoretic, însă ea ştia cât de zbuciumat putea să fie copilul şi îşi imagina întruna cum sare peste grilaj şi cade pe covor drept în cap, drept pe fontanelă, auzea de-a dreptul bufnitura şi pocnetul sec al gâtului, al coloanei, scâncetul final al băieţelului. Acelea fuseseră, de departe, cele mai obositoare nopţi din viaţa ei, iar într-una dintre ele o încercase cea mai mare spaimă. Se aştepta să-l audă din clipă în clipă, era timpul, urletul acela ca o sirenă de ambulanţă, imperios, urgent, venit parcă de pe buza unei prăpăstii. Aşa că stătea cu urechile ciulite, pregătită să sară din pat, să îl ia în braţe şi să înceapă dansul prin casă în timp ce Antim încălzea apa la fix 50 de grade şi amesteca în ea laptele praf. În schimb, în

noaptea aceea a auzit din camera bebeluşului un dialog. Ca o convorbire telefonică la care asişti doar dintr-un singur capăt al firului. Codin gângurea într-un fel conştient, aşa cum nu o mai făcuse niciodată, răspunzând parcă la întrebări puse de o voce inaccesibilă auzului ei. La început timid, apoi tot mai sigur pe el, băieţelul vorbi în noapte în limba cu care venise din lumea despre care tot trăncănea Antim, cu cine ştie ce intrus era în clipa aceea în camera lui. Carmina încremenise de-a dreptul cu ochii larg deschişi în beznă, convinsă, atunci mai mult decât oricând, că adăpostea la sânul ei, sub acoperişul ei, un străin periculos, o arătare venită sub cea mai neputincioasă înfăţişare, care însă îi manipula, pe ea şi pe Antim, urmărind cine ştie ce diabolic plan distructiv. Greşiseră, nu ei îl educau pe băiat, de altfel, toate tentativele lor de a lega un contact direct cu el se loviseră de zidul dur al nevoilor lui pur fiziologice, ci chiar el făcea aceasta, îi rupsese deja de viaţa lor anterioară, îi învrăjbise de câteva ori, iar acum îi stăpânea insidios, îndepărtându-i unul de altul. În noaptea aceea, Codin parcă ar fi primit instrucţiuni, aşa uguia în pătuţul lui cu zăbrele, da, am înţeles, maestre, aşa am să fac, imediat am să încep să plâng şi nu mă voi opri decât după

ce voi fi convins că amândurora le-a sărit complet somnul, până acum m-am descurcat bine, nu? Nu-şi mai amintea cum reuşise să iasă din starea de paralizie, ştia că făcuse drumul din dormitor până în camera de alături cu inima în gât, pregătită pentru orice grozăvie, convinsă totuşi că, indiferent ce ar fi găsit acolo, nu va ţipa, ci se va abandona în braţele sorţii care îi fusese rezervată cu o doză mare de mulţumire. Codin stătea în fund şi se ţinea cu mânuţele de gratiile patului, privea spre uşă şi ochişorii lui sticleau în lumina de veghe din hol. Clătina capul în felul acela nesigur, ca un bătrân lovit de Parkinson. Carmina îşi amintea primele luni când băieţelul ei nu avea tărie nici să se ridice de pe perne, iar ei trebuiau să-l culeagă de acolo cu mare grijă, cum ai lua o păpuşă abia înjghebată, ca nu cumva să se împrăştie. Acum era mai zdravăn, curând avea să facă primii paşi, apoi să scoată primele cuvinte inteligibile, după care, tot mai mult, să funcţioneze ca un om normal. Deocamdată însă păstra destul de mult legătura cu nefiinţa din care venise, destul cât pe Carmina să o înfioare – mai ales în noaptea aceea, când venise la el convinsă că îi va vedea adevăratul chip, albicios şi scurs, cu orbitele goale şi gura ca o goarnă de alamă, şi în schimb

îl găsise agăţat de zăbrele ca un prizonier, mai calm ca de obicei, uitându-se spre uşă şi pentru întâia oară părând că o vede, căci ochii lui luminoşi s-au luminat parcă şi mai tare văzând-o şi nici nu a mai plâns ca înainte. Carmina l-a luat în braţe şi l-a dus cu ea la bucătărie, i-a pregătit singură laptele, i l-a dat şi s-a mai plimbat cu el prin casă puţin, i-a făcut semn lui Antim să se culce la loc, nu are nevoie de ajutor, uite că se descurcă numai ea. Pândise după aceea, noapte de noapte, plină de speranţă, aşteptase să-l mai audă trezindu-se aşa binedispus, era sigură că tot s-ar fi speriat, însă la fel de sigură era că s-ar fi putut obişnui, cu timpul, însă altă dată nu s-a mai întâmplat, Codin tot cu ţipete sfâşietoare a continuat să le ceară atenţia în toiul nopţii, de parcă acea unică excepţie nici n-ar fi existat.

Vânticelul primăvăratic se plimba acum prin toată casa. Carmina sorbea din a doua ceaşcă de cafea a zilei şi se uita lung pe geam, la copacii din părculeţul dintre blocuri, la cum se legănau ei de maiestuos, chiar şi aşa, cu crengile golaşe. Se gândea că de acum numai bine putea să fie, că ieşirea din iarnă însemna desprinderea de o etapă din care ştia că nu-şi va aminti, cu timpul, decât părţile frumoase, că vor începe,

ea şi Codin, poate mai des ea, Codin şi Antim, să cutreiere oraşul, să iasă din această închisoare, să evadeze spre o viaţă mai bună. Nu avea nevoie de nimeni altcineva, nici de Simina, nici de Teodora, nici de Marcela sau de Clarisa şi cu atât mai puţin de maică-sa, bunica „model" care nu îşi călcase pe mândria idioată ca să-şi ia în braţe singurul nepot, care venise o singură dată să-l vadă, la maternitate, în sala bebeluşilor, de la distanţă, şi nici nu trecuse pe la ea prin salon... Nu avea nevoie de nimeni. Îi ajungea Antim şi îi ajungea cu asupra de măsură Codin, până la urmă îl va aduce mai aproape de ea, va umple cu ceva, cu afecţiune sinceră, golul care le despărţea lumile şi îl va aduce pe băiat de partea ei, de partea lor, şi împreună vor trăi o viaţă de familie împlinită, aşa cum ea nu avusese niciodată, aşa cum, cu devotament şi încredere şi iubire, ştia că poate exista. Mai sorbi o dată din ceaşcă şi se întoarse cu faţa spre interiorul apartamentului. Din dormitor se auzeau zgomotele calme ale televizorului şi un alt sunet, părea a fi un râs cristalin, nemaiauzit de ea până atunci, un chicot care mişcă ceva în ea pornind din miezul pântecelui. Era oare posibil? Puse ceaşca pe masă şi se îndreptă cu paşi mici spre uşa cu geam de sticlă luminat

din interior. Se opri să asculte mai bine. Într-adevăr, în dormitor nu vibrau doar undele sonore ale televizorului pus pe Duck TV, Carmina recunoştea uşor vocea lui Antim, chiar şi disimulată, aşa cum era când se prostea, iar acum părea că imită mieunatul unei pisici, iar în pauzele pe care le făcea se auzea limpede un râs ca un fir de aţă argintie, un fir pe care din loc în loc sunt noduri mici, sughiţuri pe care Codin le scotea fără să vrea atunci când se agita prea tare. Era clar că râsul băiatului venea ca reacţie la scălâmbăielile tatălui şi acesta era, poate, lucrul cu adevărat impresionant. Carmina îşi lipi urechea de sticlă, simţind cum vânticelul, lumina, căldura acelei zile prevesteau cu adevărat o schimbare. Carmi! se auzi strigată dinăuntru. Vino să vezi ceva. Femeia apăsă atunci clanţa şi intră în dormitor şi văzu că cei doi, tată şi fiu, stăteau faţă în faţă pe pat şi purtau un fel de dialog, tata mieuna şi se strâmba, fiul îl privea cu ochi aprinşi, tot mai aprinşi, cu limbuţa între buze, şi apoi râdea cu poftă, râdea şi sughiţa, îşi sorbea din priviri tatăl şi râdea cum n-o mai făcuse niciodată. Carmina se sprijini cu umărul de canatul uşii şi închise ochii.

10

Cei doi tineri, băiat şi fată, erau un spectacol al cuminţeniei. Stăteau la două mese distanţă de Antim, pe terasa cabanei, şi studiau în linişte o hartă. El era roşcat şi pistruiat, tuns scurt, soldăţeşte, cu constituţie atletică, la vreo douăzeci şi cinci de ani. Vorbea limba engleză cu accent american pronunţat. Ea era blondină şi cu ten deschis la culoare, aproape albinos, îşi purta părul lung strâns la spate lejer, astfel încât mai multe şuviţe aveau libertatea să-i cadă peste frunte, ochi şi pometi, să-i atârne în dreptul buzelor conturate doar cât trebuie şi neatinse de ruj, cel puţin din câte îşi dădea seama Antim, unde se mişcau uşor suflate de boarea respiraţiei sale. Vorbea engleza cu accent estic, dar cu siguranţă nu era românca. Antim ar fi fost dispus să parieze că prin venele ei curgea sânge maghiar. Era subţire la corp, purta un tricou gri fără niciun

imprimeu, pe sub care nu mai avea nimic: sânii mici i se reliefau apetisant, rotunjimea lor împingea materialul cu acea îndărătnicie neîmblânzită a cărnii ferme în care tinereţea încă palpită. Şedeau de aceeaşi parte a mesei, banca de vizavi fiind ocupată de rucsacurile lor bondoace, aceleaşi cu care veniseră în spate nu mult după ora prânzului. Veniseră pe jos de-a lungul drumului şi cine ştie ce îi făcuse să nu-şi continue marşul, ci să treacă puntiţa spre cabană, să-l întrebe pe proprietar dacă are o cameră liberă şi să se instaleze astfel chiar lângă camera lor. Antim se temuse iniţial că vor face gălăgie, vor trăncăni şi îl vor trezi pe Codin, care dormea atunci deja de o oră şi mai bine, însă tinerii se purtaseră ca două năluci, probabil că se trântiseră direct în pat, aşa îmbrăcaţi cum erau, şi dormiseră până după-masă. Nici pâs nu se auzise din camera lor, iar Antim, care stătuse pe balcon şi citise tot timpul cât Codin şi Carmina se odihniseră, cu siguranţă ar fi auzit şi cel mai mic zgomot. Acum, pe terasă, Antim îi studia pe sub sprâncene şi se minuna de ei, de cât erau de reţinuţi, de civilizaţi, chit că nu lipseau dintre ei gesturile involuntare de tandreţe, acea apropiere care trăda faptul că erau mai mult decât simpli prieteni. Priveau harta împreună, cu

capetele alăturate, el urmărea cu degetul un traseu, ea îi arăta din când în când ceva, întrebându-l parcă dacă nu ar fi mai bine să meargă pe acolo sau dacă nu ar trebui să vadă şi acel obiectiv. Vorbeau în şoaptă, doar pentru ei; de unde stătea Antim, la nici patru metri depărtare, nu auzea decât un murmur şi, dacă nu ar fi surprins discuţia lor cu proprietarul, la venire, nici nu ar fi ştiut că sunt străini de locurile acestea. Deşi poate că atitudinea lor, felul în care îşi purtau corpul – cu neglijenţa semeaţă a celui care nu se teme de societate –, dacă nu neapărat alura lor cumva ariano-irlandeză i-ar fi îndreptat gândul în această direcţie. Cumva, îi făcea bine să-i vadă, era ceva în apariţia lor exotică, un calm nepământean care punea lucrurile în perspectivă, deschidea orizontul, spunea răspicat: lumea asta este mare şi plină de posibilităţi, este loc în ea de agitaţie cum este şi de calm, nimic nu începe şi nu se sfârşeşte aici şi acum.

Carmina veni la masa de afară cu Codin în braţe, un Codin calm şi odihnit, îmbrăcat mai gros decât ar fi fost dacă în clipa aceea s-ar fi găsit în apartamentul lor de la oraş. Îl aşeză cu grijă în căruciorul pe care Antim îl pregătise deja, ridicându-i spătarul la ultima treaptă, cea

care îl făcea pe copil să şadă ca în fotoliu. Băiatul, pe bună dreptate înfometat, întinse mânuţele după biberonul cu lapte pe care Carmina îl testa o ultimă dată pe încheietura mâinii. Bun, se mai răcise. I-l dădu lui Codin, care începu să molfăie suzeta voiniceşte. Aduseseră cu ei nu doar aparatul de încălzit biberoane, acela era oricum indispensabil, ci şi o mulţime de lucruri pe care ştiau aproape sigur că nu le vor folosi deloc – cum era aparatul de gătit la aburi pentru a-i pregăti băiatului mesele solide, morcovii, cartofii, bucăţelele de somon sau merele pe care le amestecau apoi cu biscuiţi pentru o gustare sănătoasă între mesele principale. Codin nu era un mâncăcios, nu aşa cum ar fi vrut Carmina să fie, şi deseori făcea nazuri la mâncăruri pe care alteori le devora de-a dreptul. De aceea trebuie să fim pregătiţi, zisese ea pe când alerga prin casă şi umplea genţi cu frenezie, împacheta de-a valma tot ce trebuia şi, mai ales, tot ce nu trebuia. Umpluseră bietul Matiz oricum neîncăpător şi tot nu avea sentimentul că era pregătită pentru orice. Faptul că până acum lucrurile decurseseră bine, că mititelul dormise şi mâncase cu neaşteptată poftă, nu însemna că aşa avea să se întâmple până duminică, la plecare. Era de ajuns o singură criză la culcare sau

la masă pentru ca acest echilibru încă ireal parcă să se spulbere. La nivel teoretic, ştiau amândoi cum se presupunea că trebuie să reacţioneze un părinte în astfel de situaţie, însă în practică descoperiseră că e cu totul altă poveste – nici chiar Antim, care se făIea adesea că are mai mult sânge rece, nu era imun la indispoziţiile – în fapt, hachiţele – fiului său. Trăia de opt luni încoace în plin paradox, avea o dispoziţie mai schimbătoare chiar decât a Carminei, care putea invoca oricând dezechilibrul hormonal cu care rămăsese în urma naşterii. În puţinele ore de odihnă îşi spunea că este cel mai fericit om din lume, că are o familie extraordinară, o soţie pe care încă o iubea ca la început, ba în multe feluri chiar mai mult, un copil sănătos şi, chiar dacă mofturos şi greu de satisfăcut, până la urmă perfect normal, avea doar o fire mai dificilă, asemănătoare, dacă era să se ia după poveştile bunicilor, cu a lui însuşi la aceeaşi vârstă, aveau casa lor, un apartament nou, foarte bun, nici nu mai conta că le rămăseseră ani buni din creditul ipotecar, se descurcau cu banii, nu se lăfăiau în ei, dar nici muritori de foame nu erau, îşi luaseră chiar şi o maşină, mică şi cam inutilă în bună parte din timp, dar uite că utilă în unele ocazii, ca această excursie ad-hoc la munte.

Dacă se uita în jur, la colegii de serviciu de vârsta lor sau la foşti colegi de facultate ori de liceu, nu putea să ajungă decât la concluzia aceasta: majoritatea erau, dacă nu gata divorţaţi, atunci burlaci nefericiţi, bărbaţi în pragul vârstei a treia care încremeniseră mintal şi afectiv undeva în mijlocul adolescenţei. Prin urmare, cu toate neajunsurile, viaţa lui era dintre cele mai bune posibile. Pe de altă parte, când îl chinuia oboseala şi Codin insista să-i pună nervii la încercare, când era târziu în noapte şi tot ce se auzea în blocul lor era vocea lui ca o sirenă antiaeriană, când simţea că îi plesneşte capul de nervi, atunci îşi spunea că nu are nevoie de toate astea, că se poate lipsi de oboseală, de furia oarbă pe care aceasta o făcea să curgă în el ca zeama purulentă a unui abces, că poate era mai bine de amicii lui burlaci: le lipsea echilibrul familiei, e drept, dar poate că nici nu aveau nevoie de el, poate le convenea acel stil de viaţă, schimbător şi imprevizibil, liber ca al unui student care şi-a picat toate examenele importante, dar pe care îl doare în cot de asta, nu el a insistat să facă facultatea, el s-a înscris ca să le facă pe plac babacilor. Antim pendula schizoidal între aceste două stări şi îl cam speria convingerea cu care una o excludea pe cealaltă,

spera să vină un timp când lucrurile să i se limpezească în cap într-un fel sau în altul, să ştie şi el o dată, pentru totdeauna în ce ape se scaldă. Se surprindea uneori, în plină zi, când domnea acea armonie mult dorită, că se uita la Carmina şi i se făcea ruşine, îşi amintea gândurile deloc nobile din timpul nopţii, ideea de a o abandona cu tot cu copil, de a-şi băga piciorul şi a zice până aici, mai departe fiecare e pe cont propriu, erau gânduri atât de meschine, atât de egoiste, nesocoteau cu barbarie o mulţime de fapte, de intimităţi care îi legau, până la urmă, pe viaţă – la bine şi la greu, în boală şi în sănătate. Roşea până în albul ochilor recunoscându-şi micimea, îi reveneau imediat în gând clipele lor de fericire, acele momente speciale când ştii fără umbră de îndoială că ai găsit Graalul, că eşti dintre puţinii fericiţi de pe faţa pământului, cei care au ajuns nesperat de repede la capătul căutărilor. Îi venea atunci să îşi ceară scuze, să îşi mărturisească gândurile spurcate şi să accepte orice fel de penitenţă i-ar fi stabilit Carmina. Trei *Ave, Maria!*, zece *Psalmi* şi o sută de *Tatăl nostru*. În genunchi pe coji de nucă. Ar fi făcut întocmai şi ar fi rostit rugăciunile cu totală convingere, chiar şi el, notoriul ateu. Acum, Codin bea laptele din biberon cu

ochii pe jumătate închişi şi lui Antim i se părea că niciodată nu fusese mai aproape de o imagine angelică. Iar Carmina, care şedea vizavi de el şi stătea aplecată spre cărucior, gata în orice clipă să sară în ajutorul pruncului, nu era doar jumătatea lui mai bună, era întregul care îngăduia ca jumătate să-i fie locuită de el.

Din cabană ieşi proprietarul însoţit de o femeie care, după toate probabilităţile, nu putea să fie decât soţia lui. Bună ziua, le zise aceasta, iar proprietarul cel simpatic le aruncă un zâmbet şi trecu mai departe la masa celor doi tineri străini. Antim şi Carmina o salutară şi ei, surâzând. Eu sunt Elena, soţia lui Martin, cu care vă ştiţi deja; îmi pare rău că aseară nu am fost aici să vă întâmpin, am avut ceva de rezolvat la Cluj. Spuse toate acestea pe cel mai normal ton posibil, nici emfatic, nici plângăreţ, ci ca o gazdă care îşi informează oaspeţii de variantele pe care le au la dispoziţie pentru masa de prânz – variante care, fără îndoială, urmau să fie prezentate foarte curând. Şi mititelul acesta simpatic cine este? întrebă ea şi zâmbetul i se lărgi când se aplecă spre cărucior. Codin, răspunseră într-un glas soţii şi se priviră reciproc, aşa cum făceau de fiecare dată când li se întâmpla asta. Ce nume frumos! făcu ea. Şi destul de

rar, în zilele noastre. Așa e, se mulțumi să aprobe Antim, căruia i-ar fi plăcut să se lanseze în explicația mai lungă a numelui fiului său, însă începea deja să-l roadă stomacul – la fel și pe Carmina, era sigur – și, dacă era posibil, ar fi vrut să nu amâne masa mai mult decât era necesar. Urmă o clipă de pauză, pluti în aer așteptarea Elenei, căci Antim se gândi prea târziu să renunțe la explicații și rămase cu gura deschisă, gata-gata să vorbească, iar femeia pregetă din politețe să-l întrerupă cu poezia ei. O făcu totuși două fracțiuni de secundă mai târziu, punând capăt momentului stânjenitor în chip onorabil și expert. Aleseră amândoi cartofi piure cu șnițel și garnitură de varză cu roșii, o variantă sigură, nu că celelalte propuneri ar fi fost de lepădat. Am vrea să ne plimbăm puțin pe malul râului, prin pădure, spuse Antim ca o justificare, crezând că astfel va înțelege soția lui Martin, proprietarul, că de data aceasta erau dispuși să sacrifice gustul pe altarul eficienței. Sigur că da, vin cât pot de repede – și se retrase ca o adiere, uitându-se o ultimă dată în jos la căruciorul în care Codin tocmai terminase de băut laptele. Antim îi spuse din ochi soției sale să stea jos, că se ocupă el acum. Îl luă pe băiat în brațe și începu să pășească pe terasa de scânduri, făcându-l să

ţopăie uşor, îmbiindu-l să râgâie. La masa alăturată, Martin, proprietarul, se străduia să le explice în engleză tinerilor cum să ajungă la Cetăţile Ponorului. Cu degetul pe hartă, spunea doar: *Here* şi *here* şi *here* şi *here*, la care ei reacţionau cu *ah!*-uri recunoscătoare. Antim era curios cum avea să treacă de spinoasa problemă a prezentării meniului... Să se ofere să-l ajute? Cu siguranţă ştia mai multă engleză decât el. Nu l-ar fi jignit, oare? I-ar fi recunoscut gestul drept ceea ce era, anume o încercare amabilă de a-şi oferi serviciul ca traducător? Din fericire, îndoiala sa şi bunele intenţii deveniră nule când, exact în timp ce Codin îi râgâia cu voluptate lângă urechea dreaptă, Martin luă de sub braţ un fel de catalog, meniul pe care el însuşi îl văzuse pe masă şi care conţinea şi traducerea aproximativă a felurilor oferite, şi spuse cu acelaşi aplomb, întinzându-l: *here*. Antim observă privirea din ochii tinerilor, în care licărea un zâmbet şi se bucură pentru ei, pentru ziua aceea când erau împreună şi se iubeau şi, cu rucsacurile lor mari în spinare, aveau să ajungă să vadă Cetăţile Ponorului. Întoarse apoi privirea spre Carmina şi zâmbi aparent fără motiv. Aceasta era şi ziua lor.

11

În vara aceea de demult, întristat şi neconsolat, Antim îşi luă într-o seară chitara şi se pierdu în pădurea din jurul taberei lor tot mai zgomotoase. Profită de o clipă de neatenţie din partea lui Sebi, care stătea de câteva zile cu ochii pe el ca pe butelie (Antim bănuia că indispoziţia i se citea limpede pe chip), şi lăsă în urmă şleahta aceea de golani şi ştoarfe, îşi încălţă ghetele de armată, luă chitara de gât şi se făcu nevăzut printre copaci. Era doar începutul după-amiezii, tocmai mâncaseră şi ceilalţi trăgeau la aghioase, iar unii cu siguranţă erau ocupaţi cu activităţi intime mult mai plăcut obositoare, Antim se obişnuise, spre disperarea lui, cu zgomotele animalice care veneau dinspre corturile lor, însă alţii, mai blazaţi, n-ar fi renunţat la sfânta odihnă nici pentru extazul coital, doar Sebi continua să scoată capul din cort şi

să-l ochească aparent nepăsător – făcea asta cam la fiecare douăzeci de minute, destul de regulat pentru ca Antim să știe că îl supraveghea și destul de agasant pentru a-l convinge că trebuie să plece de acolo cu prima ocazie, nu avea idee câte zile vor mai sta acolo, chestiunea nu se discutase încă sau, cel puțin, nu în prezența lui (ceea ce era foarte probabil să se fi întâmplat, el se transformase încet, dar sigur într-o cantitate neglijabilă), totuși știa bine că nu va mai sta în preajma cetei de idioți a lui Sebi mai mult decât era absolut necesar. Se gândea serios să-și caute chiar și un adăpost separat, ceva încropit din crengi și frunze, departe de tabără, iar această primă evadare o putea folosi în scop explorator. Supărarea se adunase în el ca un puroi, și nici nu putea spune că eșecul cu Sorana era cu adevărat rădăcina problemei, acela fusese într-un fel doar hârtia de turnesol, fusese scufundarea sa în soluție revelatoare, atunci pricepuse că în umbra fratelui său nu va putea să crească deloc, nu așa cum își imagina el că ar trebui să crească, nu așa cum își dorea să crească. Și atunci începuse să se simtă scârbit, vederea fetelor din grup, în ciuda formelor lor apetisante, îi repugna, căci ele întruchipau atunci, cu sau fără voia lor, imaginea voluptății triviale, erau

exponentele unor frumuseţi care nu puteau fi cucerite cu o chitară, indiferent cât de bine ar fi învăţat el să o strunească. Era ceva murdar în aspectul lor plăcut, fără îndoială atrăgător pentru instinctele bărbăteşti din el, erau ca o apă cristalină spre care fugi cu braţele deschise, nerăbdător să te arunci în ea total, fără reţineri, dar care de aproape te asaltează cu putoarea ei de baltă mâloasă. Nu voia să devină prizonierul unei astfel de mlaştini, oricâte sacrificii ar fi însemnat să facă pentru asta, chiar dacă ar fi fost să rămână virgin până la capătul vieţii. În clipa aceea, în timp ce hoinărea pe costişe împădurite, nimic nu îl îngrozea mai tare ca perspectiva de a rămâne blocat într-un astfel de nisip mişcător, o oază aşa de înşelătoare. Mai bine să umble prin lume ca un trubadur trist, poate chiar să-şi picteze pe obraz o lacrimă şi să-şi coboare colţurile buzelor cu creionul dermatograf, un fel de stigmat asumat, să le cânte pe bani de nimic tuturor îndrăgostiţilor adevăraţi, să fie figura tristă pe care ei şi-o vor aminti din clipele lor de cea mai mare fericire. Mai bine asta, mult mai bine, ştia că în felul acesta se va împărtăşi din bucuriile altora în loc să-şi caute febril fericirea sa, ştiind că existau toate şansele de a nu o găsi vreodată, se putea duce în

întâmpinarea fericirii celorlalţi, o putea cânta şi o putea întreţine, o putea imortaliza – în plus, e doar o chestiune de statistică elementară faptul că fericirea altora era mai uşor de găsit decât iluzoria sa fericire. Sunt aproape un sfânt, îşi spunea cu umbra unui surâs, genul ăsta de altruism ar trebui să-mi asigure un loc în rai. Se uită în jur, îşi dădu seama că era singur, singur şi departe de tabăra lui Sebi, şi îşi permise să râdă zgomotos. Sunetul urcă printre frunze, crengi, zburli penajul păsărilor din bolta pădurii, trecu spre cer ca printr-o sită inegală şi, când ajunse la loc liber, deasupra copacilor, acolo unde nu mai exista niciun hotar, ci doar puful norilor răzleţi, se transformă în muzică diafană, trecu pe o frecvenţă inaccesibilă auzului omenesc şi fu preluat de curenţii de aer, care îl purtară apoi prin aproape toată lumea, înfiorând oameni dintre cei mai diferiţi, albi şi negri şi galbeni şi toate nuanţele intermediare, şi făcându-i să râdă la rândul lor, neştiind prea bine de ce, ştiind în schimb că erau fericiţi şi asta le era de ajuns.

12

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să îmbătrânim împreună, îi spunea Antim, să fim doi bătrânei din aceia simpatici, activi şi supli, eu cam uscăţiv şi atent mereu să nu îmi suprasolicit articulaţiile slăbite de-un început de osteoporoză, iar tu o doamnă venerabilă, graţioasă în pofida anilor, o vârstnică din cele cu prestanţă, îngrijită fără a exagera, volubilă şi destupată la minte; îi vom privi cu admiraţie şi un dram de sănătoasă nostalgie pe tinerii care ne vor ieşi în cale, nu-i vom condamna niciodată pentru nesăbuinţa lor, ci ne vom hrăni spiritul cu energia lor vitală, nu vom ajunge nişte acrituri, nu, asta nu, noi vom îmbătrâni frumos în toate cele şi înţelepciunea pe care o vom fi dobândit ne va ajuta să privim lucrurile nu în alb şi negru, nu cu pizmă, ci nuanţat şi degajat, ştiind prea bine că nimic nu este definitiv, de neîndreptat,

poate doar moartea, însă tema aceasta nu ne va preocupa mai mult decât ar fi suportabil, nu se va transforma în teamă, ideea o vom accepta cu lejeritatea celor care au trăit o viaţă împlinită, echilibrată, realizată şi care primesc fiecare nouă zi ca pe ceea ce este în fapt, un dar fără de preţ, un nou prilej de a ne bucura de toate minunăţiile acestei lumi pe care din neatenţie sau neştiinţă o tratăm cu impardonabilă indiferenţă, vom şti să ne lăsăm pătrunşi de miracolul vieţii şi vom depăşi împreună toate greutăţile, toate bolile care ne vor ataca trupurile astea vremelnice, ne vom îngriji reciproc, ne vom obloji rănile şi ne vom alina durerile pentru ca-n ziua următoare să sorbim din nou nectarul vieţii, braţ la braţ, plimbându-ne prin parc, pe malul mării sau doar pe o stradă din cel mai sărăcăcios cartier, nu locul va conta, deşi acesta uneori poate fi încărcat de semnificaţii, iar noi vom călători mult, vom cunoaşte lumea, căci noi, noi doi vom fi mereu în centrul universului, iubirea noastră ne va însoţi ca un nimb, va fi ca o bulă de aer fermecat, oricine ne va vedea va şti că avem împreună ceva special, ceva unic, când vom trece pe faleză ţinându-ne de mână ca doi adolescenţi, oamenii se vor întoarce după noi şi vor zâmbi şi îşi vor spune că aşa îşi doresc

şi ei să ajungă, un cuplu care îşi arată de la prima privire pasageră trecutul fericit, o viaţă întreagă de bucurii felurite, o lecţie ambulantă despre cum trebuie privite lucrurile, cu încredere şi deschidere, cu acea mirare copilărească pe care o pierdem mult prea curând în viaţă, lumea ne va invidia, da, iar asta pe noi ne va convinge o dată în plus că am ales bine, ne va linişti din nou când gândul palid al morţii ne va vizita, inevitabil, în ceasurile tot mai scurte ale nopţii, vom fi un model în primul rând pentru copilul nostru, poate pentru copiii noştri, ne vor vizita întotdeauna cu plăcere, ne vor trimite nepoţii cu încredere, îi vom ţine la noi cu săptămânile, cu lunile, îi vom lua cu noi prin lume şi ei, ca şi tineretul înconjurător, ne vor insufla vigoare, pe mine mă vor chinui mai puţin articulaţiile, pe tine nu te va mai durea la fel de tare coloana, o, Carmi, îmi doresc să îmbătrânim împreună, dacă nu mi-aş dori mai mult să petrecem fiecare clipă până atunci, parcă aş spune chiar că vreau de mâine să fim acei bătrânei simpatici, dar nu, ar însemna să pierdem tot ceea ce ne-ar transforma în cuplul vârstnic despre care vorbesc, ideea însăşi ar fi un nonsens, Carmi, ar fi... Antim, dragul meu Antim, îl întrerupea atunci ea, luându-i faţa în palme şi privindu-l în ochi,

tu eşti un visător şi un romantic cum nu credeam că mai există pe lume, naivitatea ta e înduioşătoare, sper să ţi-o păstrezi mult de aici înainte, te iubesc şi eu nespus şi nimic nu m-ar face mai fericită decât să îmbătrânesc cu tine exact aşa cum ai spus, dar... Şi după o pauză scurtă: dar de ce nu? Hai să visăm mai departe, mai spune-mi cum o să fie viaţa noastră împreună, îmi place tare mult să te ascult – după care îl săruta cu ochii închişi şi, într-adevăr, se lăsa cuprinsă deopotrivă de braţele şi de visurile lui.

13

Ziua înainta tot mai sigur către noapte şi afluxul de turişti la care se aşteptase Antim întârzia. Cei doi tineri străini mâncaseră, îşi săltaseră rucsacurile în spate şi o luaseră la picior pe vale în sus. La scurt timp după aceea în parcarea cabanei intrase şi oprise lângă Matizul lor o maşină de teren plină de noroi. Din ea coborâse un domn la vreo cincizeci de ani, cărunt şi îmbrăcat într-un costum cam şifonat. Se cazase şi dispăruse în camera care-i fusese repartizată. Mai aşteptăm o familie cu un copil, îi spuse Martin, au făcut rezervare telefonic, au trimis un acont prin bancă, aşa că vor veni, chiar dacă întârzie, dar alţi oaspeţi nu ştiu de vor mai fi. După o plimbare scurtă pe cărări împădurite, timp în care Codin nu dormise deloc, ci gângurise şi privise în jur cu vădit interes, iar când Antim îl luase şi îl purtase în braţe,

băiatul se arătase de-a dreptul fermecat de locurile umbroase şi foşnitoare pe unde umblau, Carmina îşi exprimase dorinţa de a se odihni puţin în cameră. Poţi să-l laşi pe Codin cu mine, zisese el, mai stăm oleacă pe terasă şi, când văd că nu mai are răbdare, urc cu el. Carmina zisese că mai bine încearcă să-l culce atunci, altfel va adormi greu la noapte, şi îl luase cu ea. Antim rămăsese în urmă pe terasă totuşi şi, după câteva clipe de singurătate, i se alăturase proprietarul. Nu merge deloc bine afacerea asta, continuă el în timp ce turna în două păhărele un lichid rubiniu şi limpede care Antim bănuia că era vişinată ori vreun soi mai distilat de afinată. Elena se pregăteşte să plece din nou în China, la muncă. De aceea a lipsit până azi la prânz, a fost la Cluj să-şi rezolve actele... Antim ridică din sprâncene. În China, îi explică Martin, era nevoie de maistre croitorese, oricât ar suna de ciudat, iar soţia lui era tare pricepută; făcuse deja trei stagii de muncă acolo, câte cinci luni fiecare, şi doar aşa reuşiseră să păstreze cabana. Aveau o fată de ţinut la facultate, cheltuielile erau mari, iar ei îşi băgaseră toate economiile în cabană, plus un credit important, cu zece ani în urmă, când el îşi convinsese soţia că visul lui e de viitor, iar ea se lăsase vrăjită de gândul

acela, aşa că se mutaseră din Turnu-Severin la Arieşeni, unde îşi cumpăraseră deja o parcelă de teren frumoasă şi unde aveau de gând să clădească cea mai frumoasă cabană posibilă. Aproape doi ani am stat în şantier, spuse Martin. Am locuit într-o rulotă pe malul apei şi zi de zi am pus umărul la zidirea cabanei. Ileana, fiica noastră, era mică pe atunci, dar încă îşi aminteşte acea perioadă ca pe o mare aventură... Ce noroc că prin ochii copilăriei lumea se vede mai frumoasă! Nu e vorbă, fuseseră fericiţi atunci, urmă bărbatul, îşi vedeau visul cu ochii sau, cel puţin, îşi vedea *el* visul cu ochii, deşi Elena nu se plânsese niciodată, pesemne că euforia o cuprinsese şi pe ea, fericirea poate să fie contagioasă, să ştiţi, iar când te prinde te ridică pe sus şi te orbeşte. Cheltuiseră tot, tot, până la ultimul ban, iar atunci, ca să finiseze şi să mobileze, luaseră şi un credit pe douăzeci de ani – încă ne cocoşează, ne-ar fi mai uşor fără el, e drept, însă tot greu ne-ar fi. Niciodată nu se gândise Martin că ridicarea unei cabane în scop turistic presupune un consum atât de mare de energie: asta mi-a săpat avântul de la temelie; când credeam că am undă verde, mai apărea o instituţie care îmi cerea un aviz, o expertiză, o ceva, orice. Nimic nu era clar în perioada aceea,

aveai impresia că regulile se inventează din mers și în ideea descurajării celor care voiau să facă ceva. Or, eu am avut întotdeauna defectul ăsta: am insistat să respect regulile. În acei doi ani am încărunțit cât în zece-cincisprezece, continuă el după ce sorbi din licoarea rubinie (vișinată era, Antim o recunoscu de îndată ce își apropie paharul de nas). Marele meu vis de a trăi din găzduirea oamenilor într-un loc minunat, de a mă hrăni din relaxarea pe care le-o aduc s-a surpat cu fiecare nouă hârtiuță obținută și apoi cu fiecare nouă bârnă bătută în zidul cabanei. Știam că mă îngrop, însă nu puteam să renunț; undeva în adâncul meu speram că odată ce voi deschide, afacerea va merge ca pe roate și voi putea amortiza, miraculos, investiția cât ai clipi. Doar Elena ce a mai încercat să mă aducă cu picioarele pe pământ, măcar de i-aș fi dat ascultare... Dar el, Martin, era un încăpățânat, recunoștea asta, acum își știa defectele, dar atunci, mult prea tânăr fiind, încă se lupta cu ele. Totul o să fie bine, draga mea, stai să vezi, nu s-a întâmplat nicicând ca dintr-un lucru bine făcut să nu iasă ceva cu rost. Elena i-ar fi putut spune că, dimpotrivă, chiar așa se întâmplă cel mai adesea, însă îl iubea și, în plus, deja erau prea departe cu proiectul lor ca retragerea să mai fie

o opţiune. Trebuiau să meargă până la capăt. Vedeţi dumneavoastră, zise Martin, gândul meu era – şi încă este – să las cabana asta moştenire pentru Ileana. Sunt convins că or să vină cândva vremurile bune, că locurile astea or să fie descoperite de turiştii care acum preferă muntele din Austria sau din Italia, şi-atunci familia mea sau familia Ilenei va trăi aşa cum am visat dintotdeauna. Trebuie doar să nu renunţăm, să ţinem de ceea ce am făcut cu mâinile noastre şi să ne sacrificăm atât cât este nevoie – deşi e tare greu, tare greu... Bărbatul sorbi încă o gură de vişinată. Iertaţi-mă că vă indispun cu greutăţile mele, zise apoi şi Antim ar fi vrut să aibă cu ce să-l îmbărbăteze, să-i spună că în mod sigur vor veni vremurile acelea bune, că are o bijuterie acolo, cabana, natura, aerul acela curat, doar că nu-i dădea mâna să adâncească amăgirea în care omul deja se zbătea. Îşi aminti atunci de convoiul de camioane încărcate cu buşteni pe care îl întâlniseră ei venind spre Arieşeni. Aceştia sunt ultimii ani de glorie, i-ar fi spus, oricât ar părea de ciudat, acesta este apusul epocii de aur aici, pe munte. După ce totul se va fi defrişat, va începe o nouă eră şi, chiar dacă atunci vom avea infrastructura necesară şi turiştii vor prinde de veste că în Apusenii ar fi

niște locuri care, și așa prăduite, au o frumusețe sălbatică, *acea* frumusețe sălbatică pe care vechile locuri de vacanță au pierdut-o, venirea lor va însemna sfârșitul sigur al liniștii și al naturii. Marele păcat este că privim mereu în soare, visători, și uităm să admirăm și să ne bucurăm de minunățiile pe care lumina lui le scoate la iveală chiar în jurul nostru. Antim se gândi la plimbarea lor din după-amiaza aceea și abia acum, privind în urmă, descoperi câtă pace îi învăluise de îndată ce călcaseră printre copaci, umbra aceea generoasă îi primise ca o scufundare într-un nectar divin, pătrunseseră într-o lume care dintotdeauna se aflase acolo, accesibilă, la o aruncătură de băț, și poate tocmai de aceea neglijată de oameni. Era oare întâmplător faptul că băiețelul lor parcă se însuflețise brusc acolo, făcuse ochii mari și începuse să bată din pălmuțele lui dolofane? Era ceva din spectacolul întoarcerii acasă în acea reacție și Antim se trezi din nou frământat de întrebarea cea veche, de unde vin, mai exact, copiii, din ce sfere îi extragem cu forcepsul și îi aducem în lumea noastră? Dar dacă lumea noastră păstrează totuși urme din acel paradis, dacă mai sunt colțuri aparent sălbatice care, în fapt, sunt crâmpeie, oaze rămase dintr-un timp inițial,

acelaşi de unde omul continuă să se nască, zi de zi, clipă de clipă, în speranţa că astfel îşi va recâştiga cumva inocenţa? C-o va putea păstra... Antim rămase cu privirea pierdută în depărtare, de-a lungul văii din care lumina se retrăgea cu repeziciune. Martin, proprietarul, evident stânjenit că i se destăinuise oaspetelui său, strângea din buze şi studia fundul păhărelului acum gol. Ar fi vrut să se ridice şi să plece, să pună astfel capăt acelui moment apăsător, însă un resort din sinea lui nu îi dădea voie. Cred că trebuie să învăţăm să primim lucrurile aşa cum sunt, spuse atunci Antim, să nu ne mai zbatem mereu să le schimbăm, să ne dorim întruna altceva decât avem. Şi, după o clipă de ezitare: să le acceptăm şi să le îngrijim, să le ocrotim ca pe un bun de mare preţ, şi singure vor avea forţa să crească, să se dezvolte. Cred că marele nostru păcat a fost şi este încă acela de a încerca să modelăm tot ce atingem, forţăm lucrurile să devină aşa cum ne închipuim noi că ar trebui să fie şi nicio clipă nu ne gândim că asta poate fi o formă de siluire, că din ea pot rezulta şi cel mai adesea chiar rezultă monştri răzbunători. Ce ne dă dreptul pe pământ să transformăm o lume pe care o primim de-a gata? încheie Antim pe un ton sumbru, cu ochii în continuare

împăienjeniţi. După ce reuşi să se desprindă din stupoare şi văzu chipul lui Martin, înţelese că dusese discuţia prea departe, văzu în ochii omului o nedumerire fără margini. Dar! făcu atunci şi lovi din palme, deodată însufleţit. Astea-s gânduri la ceas de seară, în creierii munţilor. Ce vreau să spun, cred, e că trebuie să ne relaxăm, să nu mai fim atât de încordaţi, şi atunci lucrurile se vor rezolva de la sine. Un îndemn optimist, pentru care cred că merită să mai închinăm un păhărel din vişinata asta deosebită. Surâse şi întinse păhărelul. Proprietarul se dezmetici, se trezi ca dintr-un vis în care fusese pierdut şi turnă cu evidentă voioşie din sticla sa. Ciocniră, spuseră *noroc* şi îşi răsturnară lichidul în gură. Imediat după aceea, în parcarea cabanei intrară două maşini: un Renault cam obosit şi un Hyundai de ultimă generaţie. Se ridicară amândoi în picioare şi Antim spuse: a venit familia pe care o aşteptaţi. Şi se pare că şi-au adus şi prietenii.

14

Patul din camera lor nu scârţâia şi asta era bine. Când îl văzuse prima dată, Antim ar fi putut paria că, aşa din lemn cum era şi nu tocmai nou, în mod sigur va scârţâi la cea mai mică mişcare. Ei, nu fusese chiar aşa: el se foia destul de mult înainte să-l fure somnul, se întorcea de pe o parte pe alta exasperant de des, până într-acolo încât Carmina uneori trebuia să îi atragă atenţia, dar mai stai locului o clipă, parcă ai avea ardei iute în cur, unii ar vrea să mai şi doarmă, şi cu toate că noaptea trecută, după ce se întorsese de pe balcon mai relaxat, încercase să nu cadă pradă vechii sale agitaţii dinaintea somnului, tot se surprinsese dând din picior cam tare, iar atunci greutatea lui ar fi făcut un pat mai şubred să protesteze, al lor însă îndurase cu eroism, încheieturile lui nu spuseseră nici pâs. Cu toate acestea, cine putea

fi sigur că la mişcări mai serioase nu avea să îşi strige nemulţumirea pe cea mai piţigăiată voce, trezindu-l fatalmente pe Codin?

În seara aceea, când descoperi că nu va putea adormi ca lumea până nu îşi va fi astâmpărat dorinţa prea mult timp reprimată, numai de asta nu avea chef.

Ridică cearşaful strângând din dinţi şi îşi apropie şoldurile de coapsele Carminei cu cele mai precaute mişcări de care era în stare. Soţia lui purta şi în noaptea aceasta doar un maiou şi chiloţii aceia tanga înnebunitori, cei care spunea că-i sunt atât de comozi, dar pe care, fiindcă erau vechi, nu îşi permitea să-i poarte ziua: de parcă ţi i-ar putea vedea cineva, făcea Antim şăgalnic, deşi ştia la ce se referea ea. Pânza lor cândva neagră devenise cu timpul gri şi de câtva timp începuse să se destrame pe la margini. Chiar acum, în lumina lunii care intra pe uşa balconului, Antim vedea câteva fire de aţă care atârnau ca nişte şerpişori peste fesa ei stângă, ieşind cu nerușinare din spaţiul strâmt şi călduros unde îşi dorea el să ajungă cât mai degrabă. Mădularul i se întărise sub pantalonii scurţi, îl durea vârful din cauza presiunii şi, dacă ar fi fost sigur că mişcările sale prea bruşte nu vor trezi la viaţă cine ştie ce încheieturi şubrede,

până atunci mârşav ascunse, ale patului, s-ar fi săltat pe omoplaţi şi şi-ar fi dat jos şortul în doi timp şi trei mişcări. Aşa însă, îndură şi încercă să-şi concentreze toată atenţia asupra formelor zvelte ale soţiei sale. Cu atenţie maximă, îi puse mâna pe şold, imediat sub şnurul chilotului. Ştia că trebuie să fie cu băgare de seamă, dacă trecea prea mult timp după ce Carmina adormea, ceea ce putea să fie o trezire-surpriză la care ea să răspundă în modul acela tandru pe care şi-l dorea el putea să se transforme în proteste uneori chiar violente, iar atunci lui nu-i mai rămânea decât să înjure în gând şi să se întoarcă înfrânt în partea lui de pat, să-şi strângă penisul inflamat în pumn şi să spere că va putea adormi înainte ca imaginile din capul său – unde încercarea sa nu eşua! – să-l facă să ejaculeze în pantalonii de pijama. Acum nu trecuse decât vreun sfert de oră şi respiraţia ei încă nu se regularizase, semn că nu căzuse încă în abisul din care nimeni şi nimic nu putea spera să o mai scoată fără consecinţe dintre cele mai neplăcute. Dacă îşi juca bine cartea, în maximum zece minute putea să fie înăuntrul ei, încolăcind-o cu un braţ pe după cap şi cu mâna cealaltă dezmierdându-i clitorisul. Şi ea avea să geamă de plăcere, împingându-şi fundul în

spate, oferindu-i-se. Ah, abia aştepta! Trecuseră prea multe zile de la ultima lor „zbenguială", cum se amuzau să-i spună încă de la începutul relaţiei lor, trecuse poate chiar o lună întreagă, cu siguranţă fierbinţeala care cuprinsese oraşul le tăiase tot cheful de-a se tăvăli îmbrăţişaţi în aşternuturi, chiar dacă băieţelul i-ar fi lăsat în pace cât să se trezească în ei vechiul fior carnal. În plus, de când îl adusese pe lume pe Codin, Carmina fusese mai tot timpul ruptă de oboseală – ca şi el, de altfel –, astfel că-n cele opt luni scurse între timp Antim putea număra pe degetele de la o mână de câte ori făcuseră dragoste. E de înţeles, cu totul de înţeles, se liniştea el în nopţile când, în ciuda ostenelii, nu reuşea să adoarmă şi se uita cu o poftă vinovată la femeia de lângă el. Va mai trece o vreme până să ne reintrăm în normal, Antim, trebuie să înţelegi asta, îi spusese ea odată, ţinându-i obrajii în palme şi privindu-l drept în ochi, căutându-i înţelegerea pe care el o avea deja, chit că uneori simţea că explodează. Sigur că da, e absolut normal, Carmi dragă, nu-ţi face probleme, aştept oricât e nevoie, o liniştea el cu cel mai blând glas şi, pentru a fi chiar aşa, atunci când demonul cărnii îi dădea târcoale, îşi ostoia singur dorinţa, se ducea în baie şi

rezolva problema, se descărca, nu dura decât un minut, cel mult două, după care putea gândi din nou la rece. Poate-ar fi mai bine să fac şi-acum la fel, îşi spuse, cu mâna ceva mai jos pe fesa Carminei. Dar nu voia să facă la fel! Acum era răcoare, în sfârşit, acum Codin părea că-şi găsise şi el pofta pentru somn, acum erau într-un fel de concediu, departe de rutina de acasă, erau într-un loc străin şi, tocmai de aceea, ispititor. Strânse din dinţi mai tare şi coborî mâna şi mai mult. Simţi despicătura dintre fese, buricele degetelor lui erau ca nişte antene de melc, gata să se retragă în orice clipă, la cel mai mic semn că explorarea lor n-ar fi bine primită. Pielea era catifelată şi carnea, fermă. Şi caldă. Antim simţea dogoarea venind din spaţiul delimitat de partea superioară a picioarelor şi de cea inferioară a feselor, graniţa, locul tuturor incertitudinilor. Stop! Pe aici nu se trece! Sau: actele dvs. sunt în regulă, bun venit, să aveţi o şedere plăcută! Fiţi bine-venit! Ce-avea să fie? Degetele lui – şi mai jos. Atingeau de-acum materialul rărit al chiloţilor, simţea în spatele lui înţepătura firelor de păr care acopereau labiile exterioare. Apăsă încet, de probă. Carmina gemu şi mişcă un picior, deschise puţin drumul: veniţi mai aproape, vă rog, numai să aveţi actele

pregătite pentru control. Dacă de semne avea nevoie, acesta era un semn chiar promițător. Și când te gândești că voiai să renunți... Inima-i bătea tare în urechi, iar penisul părea să țină ritmul în partea de jos. Fără a-și lua mâna dreaptă de pe teritoriul deja cucerit, se ridică încrezător în cotul stâng. Aruncă o privire spre pătuțul lui Codin. Băiețelul sforăia încet dincolo de pânza împrejmuitoare, sub plasa pe care o puseseră de protecție împotriva eventualilor țânțari. Nu-l vedea peste silueta mamei sale, dar asta nu conta. Dormea deja de o oră și-avea să doarmă cel puțin încă una, după cele mai pesimiste standarde. Timp suficient. Antim își încordă mușchii brațului stâng și reuși să se ridice în șezut dintr-o mișcare atât de cursivă, încât și cel mai experimentat gimnast l-ar fi putut invidia. În tot acest timp, degetele de la mâna dreaptă îi rămaseră lipite de vulva Carminei, apăsând poate ceva mai tare, însă asta nu stârni niciun fel de protest din partea ei. Antim, din noua poziție, se putea folosi de ambele mâini; pentru început, cel puțin. Următoarea mișcare era ceva mai riscantă, știa asta, totuși era important să afle dacă avea șanse să-și ducă planul la bun (și plăcut) sfârșit sau nu: arătătorul și degetul mijlociu de la mâna dreaptă începură

să descrie o linie scurtă de-a lungul labiilor, lent şi superficial la început, în jos spre spaţiul strâmt care ducea la clitoris şi mai încolo, la muntele lui Venus, şi-napoi în sus, spre intrarea în vagin. Cu fiecare nouă cursă, traseul se lungi, până când degetele ajunseră să simtă forma boantă a clitorisului. Odată acest bastion atins, se întoarseră la el tot mai des şi-ntr-un târziu se stabiliră acolo. Îl apăsară şi-l masară şi-l dezmierdară cu mişcări circulare, şi-atunci când Carmina depărtă şi mai tare picioarele, înlesnindu-i accesul, Antim profită de ocazie pentru a introduce în joc şi mâna stângă – o trimise pe urmele gemenei sale şi prinse de şnurul chiloţilor, îl ciupi între arătător şi degetul mijlociu şi-l trase deoparte, expunând labiile. Ahh! făcu femeia şi ritmul respiraţiei sale începu să crească. Încă puţin şi-avea să se trezească parţial, iar asta era în ordine, de-acum era clar că Antim îşi calculase bine timpii şi că operase ca la carte. Se aplecă, îşi umezi buzele şi-n cel mai delicat mod îşi sărută soţia în locul intim unde doar el era primit. Da, actele dvs. sunt în regulă, puteţi trece, vă aşteptam!

Deodată îl cuprinse o nelinişte grozavă izvorâtă din convingerea că nu va fi în stare să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse şi, iată, mergea atât de bine. Trecuse prea mult timp şi dorinţa

corpului său era atât de mare, că risca eliberarea tensiunii înaintea momentului pe care şi-l dorea, pe care îl vâna acum cu dinţii strânşi. Ce putea să facă? Dacă se oprea acum şi îşi potolea furtuna din vintre, poate că reuşea într-adevăr să amâne explozia până când va intra la propriu pe teritoriul mult râvnit, însă risca astfel să i se ridice permisul de liberă trecere: Carmina, frustrată în semi-inconştienţa ei, avea să pufnească, să se întoarcă pe cealaltă parte şi cu asta, basta. Adio, arme! Atunci, da, chiar că nu-i mai rămânea altceva decât, de furie, să-şi ia mădularul în pumn şi să-l pedepsească viguros. Nu, nu îşi putea permite un răgaz. Mai bine să continue şi să spere că nu-l vor lăsa forţele aşa uşor.

Poate soluţia era să se gândească la altceva, să se extragă mental din clipa aceea, să continue acţiunea atât de promiţător începută, desigur, dar cu ochiul minţii să vadă altceva. Ce? Un câmp înflorit, la apus, orizontul tivit cu o panglică în nuanţe nesfârşite de portocaliu şi la picioarele lui... trupul gol şi ispititor al Carminei! Nu, exerciţiul era inutil, ce-i venise să se gândească măcar la el? Cel mai indicat era să nu mai aştepte; soluţia de mijloc, adică, să intre în joc fără întârziere şi să spere că va avea

suficientă delicateţe ca pofta-i nemăsurată să nu se simtă.

Cu degetele mâinii drepte ţinu tras şnurul chilotului soţiei sale şi cu mâna cealaltă îşi scoase din şort penisul întărit şi fierbinte. Îi umezi vârful cu salivă şi-l călăuzi spre intrarea pe tărâmul vacanţei de vară. În clipa când o penetră – o senzaţie cum îşi închipuia că au două piese de puzzle potrivite, dacă piesele de puzzle ar fi în stare de senzaţii –, Carmina gemu puţin prea tare, deschise ochii în întuneric şi se întoarse spre el, în acelaşi timp împingându-şi fundul în întâmpinarea sa. Te vreau tot! şopti ea privindu-l drept şi Antim surâse şi intră tot.

Abia după ce isprăviră – aproape deodată, oricum mai târziu decât se temuse el – Antim îşi dădu seama că, în febra momentului, uitase să-şi pună prezervativul. Poate-ar trebui să te duci la baie să te speli bine, îi zise atunci Carminei. Scuze... Măcar patul n-a scârţâit, adăugă iute, ca o consolare, şi arătă din cap spre pătuţul unde Codin dormea, minunea-minunilor, nederanjat.

15

Seara de vineri fusese mai animată decât orice altă seară își amintea Carmina de când rămăsese însărcinată și poate încă dinainte de aceea, ei oricum nu fuseseră niciodată un cuplu petrecăreț, nu făceau nopți albe în oraș, iar atunci când se întâmpla să le vină în vizită foști colegi de facultate sau, uneori, Sandu, colegul lui Antim de la ziar cu care se înțelegea mai bine, împreună cu soția lui, nu se întindeau la povești până în crucea nopții, pur și simplu nu erau genul, preferau să încheie fiecare zi în liniștea lor, măcar o oră, acolo, înainte de culcare, să fie doar ei cu ei, poate schimbând câteva impresii, poate doar tăcând și așteptând să-i cuprindă acea dulce langoare care Carmina zisese nu o singură dată că o ajută să doarmă noaptea ca un prunc de țâță, îți dai seama, Antim, ce mare lucru e ăsta pentru mine, tu mai ții minte că la

început, când abia ne-am cunoscut, dormeam foarte prost, şi Antim ştia şi poate de aceea în subconştient luase hotărârea ca nicio seară să nu se încheie fără rutina aceea a lor, indiferent dacă asta însemna să renunţe la agitaţia de care avusese oricum parte în studenţie până la limita intoxicării; în plus, liniştea şi somnul bun al Carminei însemnau totodată şi liniştea sa, echilibrul, pacea lăuntrică pe care iniţial crezuse că i-o oferă fumatul şi care abia după ce o întâlnise pe fetişcana cu ochi mari şi funduleţ apetisant descoperise că o are numai şi numai în preajma ei. Nu crezi că suntem cam ciudaţi, Antim, că am îmbătrânit înainte de vreme, fiindcă ne ferim de rumoarea pe care alţii de vârsta noastră o caută cu orice preţ? Nu simţi niciodată nevoia să-ţi abandonezi civismul care, recunosc, m-a fermecat la tine din prima clipă? Nu crezi că toată cumineţenia asta o să te îndepărteze de mine? Frământări de soţie nesigură, o nesiguranţă născută din precauţie şi dintr-o anumită frică aparent ilogică, din teama că, atunci când totul merge strună, la un moment dat e obligatoriu să nu mai meargă. Nu există urcuş fără coborâş. Pe tine nu te sperie asta, Antim? Şi-acesta era alt lucru care îl atrăgea pe Antim la ea: răspunsul lui era da, normal că era da, însă nici

în ruptul capului nu ar fi recunoscut-o în faţa ei. Felul aproape supranatural în care Carmina exprima exact gândurile care îl chinuiau pe el, ba chiar le formula în acelaşi fel în care le-ar fi exprimat el, era semnul cel mai convingător că vieţile lor erau sortite să se dezvolte împreună. Draga mea, spunea el înduioşat, ai încredere că atunci când o să mă deranjeze ceva sau când o să simt nevoia de sălbăticii, tu o să fii prima care-o să afli, şi-asta pentru că o să fii acolo, de braţ cu mine, oriunde m-aş duce ca să-mi exprim necivilitatea. Până una-alta, avem tot ce cred eu că ne trebuie... Aşa era, lucrul acesta fusese adevărat, şi Carmina îl recunoştea fără nicio reţinere, până în clipa când se trezise cu convingerea că ceasul ei biologic ticăie mai tare şi de-atunci neliniştea ei nu mai fusese aceea că duc o viaţă prea anostă, fără excese, ci că, de fapt, nu aveau tot ce le trebuia. Nu aveau un copil: cum de putuse neglija asta? Ce bine îşi amintea dimineaţa aceea! Ce angoasă adusese revelaţia aceasta, mai că i se tăiase respiraţia, fusese un adevărat atac de panică. Ce rost mai am eu pe lume, de ce am trăit până acum, cu ce tupeu am ieşit în lume, cu câtă trufie egoistă am călcat trotuarele şi-am mers la filme şi-am ascultat muzică şi-am făcut dragoste

cu Antim, când rostul meu a fost dintotdeauna să aduc un pui pe lume, dragostea noastră şi toate celelalte nu erau menite a fi doar simple distracţii, ci erau sugestii discrete că asta aveam de făcut, misiunea ambalată în folie colorată şi legată cu fundă roşie, n-a fost niciodată vorba doar despre mine, despre noi! Era un sentiment al datoriei în această revelaţie şi era, în acelaşi timp, ruşinea că se eschivase atâţia ani de la asta. Acum, altfel privea toate acele întrebări sâcâitoare – Şi? Pe când un copilaş? –, erau mustrări făţişe, numai asta puteau să fie, luări la rost îmbrăcate, la fel, într-o poleială în care ea, în naivitatea ei, chiar crezuse. Îi venea să îşi dea palme în oglindă. Era o zi de vineri, ca acum, şi, după ce-şi trăsese sufletul, hotărâse că nu are obraz să iasă în lume, aşa că sunase la serviciu, anunţase că nu se simte bine şi rămăsese casă. De altfel, tot weekendul stătuse înăuntru, de îl făcuse pe Antim să creadă ce era mai rău. Iar când în sfârşit îşi găsise curajul şi cuvintele potrivite, îi spusese că ea nu mai poate să trăiască fără un copil. Eu nu mai pot trăi fără un copil, Antim! spusese şi izbucnise în lacrimi, simţise că, odată cu aceste cuvinte, îi sare un dop din gât, un zăgaz se rupsese şi atunci nu mai putuse face nimic să ţină doar în ea toate

gândurile care o măcinaseră în ziua aceea fatidică de vineri. Antim nu putuse strecura o vorbuliţă, ci doar ascultase cuminte, nici şocat, dar nici entuziasmat la culme. Presupun că ai perfectă dreptate, Carmi, cât s-o mai lungim, corect? Linişte apăsătoare, indecizie, apoi Carmina îi sărise de gât, îl îmbrăţişase cu toată fiinţa ei genitoare, doritoare, arzătoare, îi udase cămaşa cu lacrimile ei fierbinţi, îl sărutase cu înflăcărare, era un vulcan în plină erupţie. Antim n-o mai văzuse aşa dezlănţuită niciodată la lumina zilei şi-l bucura cu adevărat gândul că nu îl putea aştepta altceva decât cea mai pasională noapte a lor de până atunci. Perspectiva îl făcuse imediat să intre în erecţie, iar Carmina îi luase excitarea ca pe o reacţie instinctuală a corpului său de bărbat însufleţit de ideea că ar putea deveni tată. Şi uite-aşa, pe nepregătite, noaptea de pasiune neasemuită se întâmplase în plină zi, cu draperiile deschise, şi fusese într-adevăr o experienţă extraordinară, nu în ultimul rând fiindcă o făcuseră intenţionat, după ani şi ani, fără prezervativ.

Aveţi un băieţel adorabil, a spus femeia aplecându-se spre căruciorul în care Codin se juca cu propriile-i picioare. Cum îl cheamă? Ce vârstă are? Nu ni-l daţi nouă? Întrebări la care era

clar că doamna trecută de vârsta de mijloc nu aştepta niciun răspuns. Ştiţi, noi n-am putut să avem copii şi-am suferit în taină din cauza asta, chiar dacă soţul meu e convins până-n ziua de azi că m-am lecuit de mult de gândul ăsta. Şi-a dus degetul arătător la buze şi s-a uitat la Carmina pe sub sprâncene: să nu suflaţi o vorbă, vă conjur; n-aş vrea să stric armonia tocmai acum, la bătrâneţe. A surâs strepezit şi, fără a cere permisiunea, s-a aşezat pe bancă lângă tânăra mămică. S-a prezentat, întinzând o mână uscăţivă, cu degetele lungi împodobite de mai multe inele preţioase. Mărioara, prietenele îi spuneau Mary, îi putea spune şi ea aşa, chiar dacă abia s-au cunoscut. Carmina s-a prezentat, la rândul ei, dar ceva a făcut-o să nu-i întoarcă amabilitatea. Ei îi plăcea să-i spună *Carmi* doar Antim şi, într-o zi, poate Codin, dacă va simţi nevoia singur. Mary avea în jur de şaizeci de ani, era soţia lui Ion, căruia prietenii îi spuneau, evident, John. Aveau o afacere de succes pentru care nu s-au zbătut cine ştie cât, însă au avut noroc, aşa i-a spus femeia, John al ei a ştiut să îmbrăţişeze una, două, mai multe oportunităţi atunci când acestea i-au apărut în cale – şi foarte bine că a făcut-o, fiindcă altfel nu ştiu ce se alegea de relaţia noastră, poate l-aş fi părăsit

de mult, am fi ajuns să nu ne mai suferim în absenţa copilului de care ne-a văduvit soarta. Cum au avut bani, mulţi bani, au putut umple tot acel gol cu pasiunea pentru călătorii, i-a explicat cu maximă dezinvoltură, aşa, nitam-nisam, ca şi când pe Carmina exact lucrul ăsta ar fi interesat-o atunci, iar nu dacă nu era mai bine să urce cu mititelul în cameră, se făcuse cam târziu şi, chiar dacă acum era liniştit şi continuau să-l intereseze picioarele, pe care le studia cu pasiunea unui arheolog aflat într-un sit abia descoperit, în orice clipă putea începe să se agite şi să facă un scandal de să întoarcă spre ei toate privirile. Am colindat toată lumea, cred, rareori am stat mai mult de trei luni legate acasă, şi asta sunt convinsă că ne-a ţinut împreună până acum: zona noastră comună e plăcerea descoperirii de locuri noi, pe care o împărtăşim cu toată sinceritatea. Carmina asculta din politeţe şi schiţa forţat o mină interesată, însă cu coada ochiului era la copilul din cărucior. Din când în când se uita spre celălalt capăt al salonului cu lambriuri de lemn şi geamuri de sticlă, panoramice, acelaşi în care cu o seară înainte au cinat şi-au închinat şampanie. Acolo, la masa lor din colţ, Antim a fost acaparat de grupul bărbaţilor: John, evident, volubil ca şi soţia sa,

tronând în capul mesei şi perorând probabil tot despre călătoriile prin care şi-a purtat absenţa copilului, apoi celălalt domn, nu-i ştia numele, la vreo patruzeci de ani, corpolent şi cu figură senină, de care nu se dezlipea nicio clipă băiatul său, un adolescent la vreo şaptesprezece ani semănându-i leit, stătea şi acum lângă el, de aceeaşi parte a mesei. Lor li se alătura la răstimpuri proprietarul, puţin intimidat parcă, dar bucuros că atmosfera s-a animat, în sfârşit, în cabana sa. De cealaltă parte a intervalului, la o altă masă, era grupul femeilor. De acolo venise la ea Mary, probabil fiindcă i se făcuse milă văzând-o că stă deoparte, dorind poate să o integreze în grupul lor: proprietăreasa, mama flăcăului şi evident soţia bărbatului corpolent de vizavi şi ea însăşi. Mary cea locvace, bine intenţionată, dar cam agresivă pentru gusturile Carminei, care se simţea atacată şi deodată nu-şi dorea nimic mai mult decât să părăsească salonul acela, Antim putea să rămână dacă asta voia, însă ea ar fi preferat să-l ia pe Codin şi să se retragă în camera lor. Nu se minţea, i-ar fi convenit ca Antim însuşi să preia iniţiativa, să se ridice de la masa lui şi să-i vină în ajutor, pretextând că sunt obosiţi sau justificând în orice alt fel considera el cuvenit faptul că-i lăsau singuri

pe oamenii aceia altminteri de treabă, fără-ndoială, deschişi la dialog, fără ifose, oameni normali, într-un cuvânt. De aceea, ochii i se întorceau întruna la masa bărbaţilor, după ce privea cu dragoste la făţuca drăcuşorului ei transformat pe moment în îngeraş şi după ce se uita, preţ de o fracţiune de secundă, la femeia care se aşezase înaintea ei, se uita doar cât să dea impresia că nu o ignoră. Însă Antim, ce păcat, părea să nu-i simtă privirile! Am venit aici numai pentru că ne-a invitat Tomi, aveam de gând să plecăm afară din ţară, tot la munte, poate în Austria, am găsit acolo acum doi ani o cabană extraordinară, n-ai văzut aşa ceva, plus că nu se compară în materie de civilizaţie... Dar Tomi ne tot cheamă să-i însoţim pentru un weekend, suntem prieteni vechi, din copilărie, şi l-am refuzat de prea multe ori, aşa că acum l-am convins pe John să lăsăm Austria pe săptămâna viitoare şi să venim în schimb la Cabana Păstrăvilor din Arieşeni cu Tomiţă şi familia lui. Sunt oameni de treabă, să ştii, Carmina, a asigurat-o Mary şi i-a spus că a observat cum se tot uită îngrijorată la masa bărbaţilor, dar să fie sigură că soţul ei e în companie bună, cea mai bună, dacă mă întrebi pe mine, draga mea, şi-am avut ocazia, har Domnului, să întâlnesc tot felul de

oameni. Tomi era mecanic auto, avea propriul lui atelier, îi mergea destul de bine pentru ca Eva, soţia lui, să fi renunţat la serviciu, îl ajuta acum cu hârtiile afacerii, cu programările, era mâna lui dreaptă. Iar Ştefan, fiul lor, e-n al nouălea cer, îţi dai seama; dacă ar putea, nu s-ar mai dezlipi de taică-său, oricând întreb de el mi se spune că e la atelier, pune ordine în scule sau meştereşte la un hârb pe care i l-a luat Tomi numai ca să aibă pe ce să exerseze. Într-adevăr, erau oameni deosebiţi, sufletişti, să nu-i pară rău că le-au tulburat liniştea. Uite, mai bine ar veni cu ea la masa fetelor, să i-o prezinte pe Eva, să se convingă singură. Cu mare tragere de inimă, Carmina a acceptat sub rezerva că în zece minute se va duce sus în cameră: Codin nu are somnul foarte uşor, dar de când am venit aici parcă e alt copil, aşa că nu vreau să-i stric noul ritm; cine ştie, poate şi-l păstrează şi după ce ajungem înapoi acasă.

Seara a continuat pentru Carmina mai mult de zece minute. Eva era cu adevărat o fire cuceritoare, se simţea bunătatea ei din felul cum vorbea, din felul cum te privea, iar Carmina a descoperit repede că îi face bine să stea pe-o bancă cu ea, să interacţioneze normal cu oameni normali, după atâta timp. Mary a primit până la

urmă permisiunea să-l ia pe Codin în braţe şi atât i-a trebuit, după aceea n-a mai avut ochi decât pentru el, l-a plimbat prin salon, i-a cântat, l-a legănat, l-a gâdilat, iar băiatul a intrat în joc ca niciodată, a chicotit cu poftă. Când a fost nevoie să-l schimbe, cele trei femei au făcut cerc în jurul copilului aşezat direct pe masa de lemn, ca trei ursitoare, şi întreaga operaţiune s-a transformat într-un episod extraordinar, cu hlizeli şi râsete, o scenetă la care bărbaţii au asistat amuzaţi, iar la finalul căreia au închinat veseli paharele în care John avea grijă să nu scadă niciodată nivelul băuturii – adusese câteva sticle de Johnny Walker Black Label şi de Chivas Regal, ceea ce făcuse carafa de vişinată a lui Martin să rămână ignorată la capătul mesei. Din clipa aceea, atmosfera s-a relaxat şi grupurile au început să se amestece, limbile s-au dezlegat şi poveştile s-au depănat. Nici nu mai conta cât era ceasul, Antim şi Carmina îşi încrucişau la răstimpuri privirile şi îşi surâdeau cu afecţiune, conştienţi amândoi că diversiunea aceasta le făcea bine, uite doar cât de bine se simte Codin, e în centrul atenţiei, Mary şi cu Eva şi chiar Ştefan, adolescentul tătos, se transformaseră în animatori şi Elena, proprietăreasa, se grăbea să le satisfacă toate cererile: vreau două linguri şi

un cuţit, a cerut Mary şi le-a primit, apoi a început să se răsucească pe călcâie la intervalul dintre mese, în acelaşi timp ţocănind tacâmurile, cele două linguri prinse într-o mână spate în spate şi cu mâna cealaltă lovind cu cuţitul printre ele – sunetul acela, ca al unui instrument muzical inedit, îl amuza pe băiat; vreau o pâlnie, a cerut Ştefan şi, când a primit-o, şi-a aşezat-o pe cap ca pe-o căciulă şi-a început să imite un robot sau, poate, pe Omul de Tinichea; Eva a cerut un pumn mic de făină, şi-a mânjit obrajii şi-apoi a suflat un norişor spre fiul ei, care a mimat furia şi i-a ridicat palma şi a suflat cât a putut de tare, umplând faţa mamei lui de făină, făcând-o să semene cu un om de zăpadă... Nu mi-aş face griji, a liniştit-o Eva pe Carmina, când aceasta a anunţat cu regret că-i musai să-l ducă pe Codin la culcare, altfel nu garantează că toată distracţia lor nu se va transforma în haos, în primul an de viaţă nici Ştefănelul meu n-a fost cel mai cuminte băiat, ba nici mai târziu, până a intrat la şcoală, de fapt, până atunci a fost băiatul care l-a luat pe „nu“ în braţe, îi făcea mare plăcere să ne contrazică întruna şi se scălâmbăia cu orice ocazie, da, nu râde, Ştefan, poate că ţie-ţi vine greu să crezi acum, dar aşa ai fost, ne-ai scos peri albi. A trecut totuşi, s-a

lecuit singur, aşa, de pe o zi pe alta. Nu mi-aş face griji, v-aş sfătui doar să aveţi răbdare şi să vă convingeţi singuri că nimic nu este iremediabil, nimic nu e final, lucrurile au un fel al lor de a se rezolva, atâta vreme cât nu ţinem noi morţiş să le stricăm. A luat-o protector pe după umeri pe Carmina şi Mary i l-a pus pe Codin în braţe. Pun eu căruciorul sub scară, i-a spus Antim. Urc şi eu imediat, a completat după aceea, numai să termin – şi a arătat spre păhărelul în care mai avea un deget de whisky. Nu te grăbi, i-a răspuns ea.

Când a ajuns în cameră era trecut de unsprezece. Codin aproape-i adormise la piept. L-a aşezat cu grijă în pătuţ, s-a dezbrăcat şi, în loc să-şi ia cămaşa de noapte pe care o cumpărase pentru o viitoare şi mult aşteptată noapte specială cu Antim, şi-a tras pe ea chiloţii vechi şi comozi, uşor deşiraţi, şi-un maiou. Poate că noaptea viitoare, ultima la munte, vor apuca să se bucure din nou unul de celălalt cum nu se mai bucuraseră cu adevărat, îşi dădea seama acum, din ziua aceea de vineri când i se revelase ca obligatorie datoria maternă. Cine ştie, poate reuşim chiar să-i asigurăm lui Codin un comitet de bone pentru o oră sau două, ce bine-ar fi, prea bine ca să fie posibil... şi-a spus

şi, încet, gândurile i s-au împleticit, au început să se încâlcească tot mai tare, până când a furat-o de tot somnul. O jumătate de oră mai târziu, o senzaţie plăcută a ridicat-o din amorţeală, o căldură electrizantă în pântece, o încordare care prevestea explozii de artificii. Şi-atunci l-a simţit pe Antim în adâncul ei şi-a fost ca şi când s-ar fi regăsit după o mult prea lungă căutare.

16

Antim pornise cu cea mai mare încredere, cu convingerea că legea firii va şti să-şi urmeze cursul şi că acest curs va fi unul bun, nu se poate să fie altfel, ba chiar o încuraja pe Carmina atunci când soţia lui se prăbuşea emoţional, apăsată de gânduri negre stârnite de toate necazurile pe care le putea avea în timpul sarcinii, gânduri care, la fiecare vizită de rutină la obstetrician, o făceau să stea încordată şi febrilă pe masa de consultaţie şi să urmărească mişcările de pe monitor ca şi când ar fi fost scene dintr-un film de groază şi-i cerea doctorului întruna confirmarea faptului că fătul avea într-adevăr două mâini, două picioare, câte cinci degete la fiecare membru, că inimioara-i bate normal, că toate măsurătorile sunt în parametri buni, o încuraja cu totală siguranţă: lucrurile au felul lor de-a se aşeza cum trebuie, Carmi, draga mea, şi câtă

vreme nu le zgândări, inclusiv cu frici inutile, ele nu au de ce să se întoarcă şi să te muşte de fund. Nu-i reuşise prea bine manevra, însă de cele mai multe ori Carmina, poate de dragul lui, accepta să afişeze un aer mai puţin îngrijorat, se străduia să alunge din gând temerile care o paralizau adesea atât de tare, încât simţea că nu mai are aer. Sunt accese de panică, îşi spunea, sunt normale şi astea, or să treacă, musai să treacă. Şi ele treceau, desigur, le ascundea efectul de ochii lui Antim şi până la urmă treceau. Fiindcă Antim era ca o stâncă, nu concepea ca familia lui să aibă de suferit de pe urma unor lucruri care pot fi controlate prin simpla voinţă de caracter. Atitudinea lui o şi ajutase, nu se poate ca postura inflexibilă, dar justă a persoanei de lângă tine să nu îţi dea o anume doză de siguranţă. Atitudinea lui o făcuse să treacă mai uşor peste toate anxietăţile şi chiar peste durerile cele mai adevărate, cele din timpul travaliului, când ea avusese convingerea că asta prevestea un defect, că fătul, micul lor Codin, suferea în pântecele ei, dar el o liniştise spunându-i, pentru a câta oară, să aibă încredere în fiul lor, că el, deşi n-o fi ştiind multe despre lumea în care vine, ştie instinctual ce are de făcut ca să ajungă de partea astălaltă cu bine.

Aşa fusese, totul decursese fără complicaţii şi, chiar dacă naşterea naturală ieşise din discuţie, Codin era pur şi simplu un copil prea mare, iar Carmina se dilatase insuficient, recuperarea ei fusese mult mai rapidă decât ar fi crezut în primele trei-patru zile – atunci era convinsă că niciodată nu va mai fi în stare să stea singură în picioare, atât de răvăşit îşi simţea pântecele, cu muşchii şi straturile de carne de acolo secţionate şi cusute la loc. Încet şi destul de rapid, se obişnuise cu situaţia şi, dacă n-ar fi intervenit nopţile de nesomn şi frustrarea rezultată de aici, Carmina s-ar fi putut socoti cea mai fericită mamă.

Cu Antim se petrecuse totuşi ceva neaşteptat. Din stânca aceea de dinainte nu mai rămăsese decât o amintire acum, la doar o săptămână de la venirea pe lume a lui Codin, bărbatul părea dărâmat la rându-i, obosit, sigur, dar şi foarte speriat. S-a cam întors roata, şi-a spus chiar el într-o clipă de luciditate; acum eu sunt cel care are nevoie de consolare şi de alinare. Poate că doar atunci îşi îngăduise să facă un pas în spate, atunci, după ce Carmina şi Codin trecuseră hopul naşterii, după ce deveniseră două fiinţe distincte, abia atunci Antim înţelesese gravitatea lucrurilor prin care trecuseră, seriozitatea situaţiei în care

se aflau şi-n mintea lui dăduseră năvală, ca o hoardă de tătari din cărţile de istorie propagandistică, cele mai chinuitoare frici pe care le trăise până atunci, care făceau spaimele din copilărie să se ruşineze şi s-o ia la sănătoasa cu coada între picioare. Încrederea lui dintâi luase de-acum chipul celei mai sumbre nesiguranţe. Codin era atât de mic, atât de plăpând... Nici capul nu şi l-ar putea ţine singur, trebuia să i-l sprijini tu fie în palmă, fie la scobitura braţului. Prima frică a lui Antim a fost că îi va aluneca mâna o dată. Îşi imagina cu sfâşietoare claritate momentul, auzea pocnetul de surcea udă al gâtului mic frângându-se şi-atunci îl cuprindea un foc pornit din vintre, o sfârşeală care îl făcea să închidă ochii şi să se scuture din tot corpul. Nu, n-ar fi în stare să mai trăiască dacă s-ar întâmpla asta! Apoi era fontanela micuţului – inimioara aceea pulsândă din creştetul capului, zona de ţeastă moale, osul neîntărit pentru a lăsa creierul să se dezvolte. De fiecare dată când se uita la fontanelă îl lua cu leşin. Un organ atât de fraged şi delicat cum este creierul n-ar trebui niciodată să fie atât de expus. Frica aceasta îl făcea să nici nu îşi poată mângâia copilul pe căpşor, iar atunci când îl săruta prefera să-şi atingă buzele de bărbia lui scobită sau să-şi

îngroape faţa în pieptul mic şi dolofan. Până să-i cadă buricul, şi bucata aceea de tub organic gâtuită cu o clemă de plastic albastru îl neliniştea. Când îi făceau baie cu buretele, prefera să fie cel care îl ţine suspendat pe braţe (având mare grijă să nu îi scape capul!) decât cel care plimba bucata de burete moale peste burta în mijlocul căreia atârna maţul încă incomplet uscat. Îi era mult prea uşor să-şi imagineze momentul când s-ar agăţa de acel apendice şi, panicat, ar trage de el prea tare, făcând clema să se desfacă şi destrămându-şi astfel propriul copil, din care s-ar fi scurs atunci toate viscerele – în zadar s-ar fi repliat el iute şi-ar fi acoperit gaura cu palma: organele mici s-ar fi vărsat în cădiţa de baie în urletele inumane ale copilului şi sub privirea lui opacă, nedumerită, într-un fel acuzatoare. Era atât de neputincios! De nenumărate ori, Antim stătuse ziua lângă pătuţul pruncului şi îl urmărise cum dormea. Codin nu avea somnul acela liniştit despre care tot auzise că îl au copiii, somn de îngeraş, adânc şi generator; odihna lui era agitată, era limpede că în spatele pleoapelor închise se derulau scene supărătoare, globii oculari i se mişcau întruna, fontanela pulsa parcă mai tare ca de obicei şi băieţelul pedala din picioare şi boxa cu mânuţele ale căror degete

erau strânse în mănuşi de protecţie, altminteri în mod sigur şi-ar fi umplut feţişoara de zgârieturi. Îl speria precaritatea existenţei acelei făpturi şi îl îngrozea ideea că, la cea mai mică greşeală, într-o clipă de neatenţie a lor, fragila viaţă care pâlpâia acolo, în mogâldeaţa aceea, se putea frânge iremediabil. Şi-l îngrozea mai tare faptul că numai de ei depindea supravieţuirea puiului de om, de atenţia pe care i-o dădea Carmina şi de protecţia pe care le-o asigura el amândurora. Nu era corect ca viaţa unui om să stea astfel în mâna altora, era ceva fundamental greşit în tot acest aranjament, o responsabilitate de-o asemenea magnitudine trebuia rezervată exclusiv semizeilor, dacă nu de-a dreptul zeilor cu acte în regulă. Figurile tutelare nu puteau să fie doi hăbăuci care nu deţineau nicio certitudine pe lumea asta. Cum aveau ei să-l călăuzească în primii ani pe Antim, cum să-l pună pe drumul cel bun, când ei înşişi încă dibuiau calea? Cu fiecare nou eşec (iar primul şi cel mai strigător la cer era chiar refuzul micuţului de a dormi un somn odihnitor), se adâncea în Antim hăul aducător de groază paralizantă. Când băieţelul a făcut prima dată febră şi-au fost amândoi înlemniţi de neputinţă, măsurând-i temperatura din cinci în cinci minute, timp în

care îşi trăgeau terorizaţi haine pe ei, împachetau scutece şi salopete şi biberoane şi tot ce credeau că ar fi util în cazul unei internări, atunci Antim a crezut că va face implozie din cauza tensiunii. Codin al lui se transformase într-o momâie, nu mai reacţiona la niciun stimul, nu mai era copilul agitat care-i scotea din minţi şi-atunci şi-a spus Antim că niciodată nu îşi va mai dori să-l vadă potolit; mai bine să nu aibă stare, dacă acesta era preţul cuminţeniei! Însă febra scădea, până la urmă, noaptea trecea cumva şi ei îşi reluau ritmul, iar Antim ajungea, a doua zi, a treia zi, să se roage ca băiatul să stea măcar o clipă locului.

Cu-atât mai arzătoare a început să fie dorinţa aceasta când Codin a prins să umble de-a buşilea şi se târa cu îndârjire prin toată casa şi trăgea de tot ce apuca şi s-ar fi căţărat în cele mai periculoase locuri. Perspectivele erau infinite şi erau cutremurătoare. Antim le-a recunoscut ca atare şi a înţeles ce înseamnă această nouă etapă când, ajungând la el cu o clipă prea târziu, Codin a tras de cablul fierului de călcat şi aparatul greu s-a dezechilibrat, a căzut de pe masa de călcat din living şi, în picaj, l-a atins pe copil cu muchia ascuţită pe pometele stâng, lăsându-i o urmă roşie, pronunţată. Nici nu vreau

să mă gândesc ce se întâmpla dacă îi cădea în moalele capului, l-a apostrofat Carmina după ce şocul momentului a trecut. Tu îţi dai seama că i-a trecut glonţul pe lângă ureche? Antim nu avea nevoie de mustrare, în forul lui interior văzuse deja scena evoluând în cele mai urâte feluri şi de fiecare dată murise câte puţin. Închidea atunci ochii şi îşi regla respiraţia. N-a fost nimic grav, n-a fost nimic grav, îşi repeta şi până la urmă se convingea că într-adevăr aşa a fost. Până când pierdea iarăşi controlul şi o lua de la capăt.

Cu siguranţă, faptul că micuţul nu era în stare să comunice cu ei contribuia la dezvoltarea sentimentului lor de neputinţă. În ei se dădea o luptă continuă între afecţiunea pentru fiinţa născută din împreunarea lor fizică şi emoţională şi răceala faţă de-o făptură care păstra distanţa, izolată cumva de ei, în acelaşi timp cerându-le tot ce puteau da pentru supravieţuirea sa. Spaima lui Antim ţâşnea ca o jerbă de scântei din această încleştare. Şi a dus-o tot aşa, într-o continuă zbatere lăuntrică, până în acea dimineaţă de duminică de la începutul primăverii, ziua când a avut loc primul contact, întâlnirea de gradul zero: amândoi în dormitor, televizorul dat pe Duck TV şi el încercând, ca de obicei,

să-l binedispună pe Codin, scălâmbăindu-se şi imitând animăluţele care defilau pe ecranul televizorului. Şi-atunci, pe nepregătite, băieţelul lui a schiţat un zâmbet. El şi-a intensificat eforturile şi băieţelul a continuat să zâmbească. Antim s-a hlizit şi mai tare şi-atunci, ca un sughiţ, involuntar, primul hohot de râs: subţire, scurt, ieşit printre două buze lungite ca niciodată înainte, ochii subţiaţi şi pometii ridicaţi, cel stâng identic cu cel drept, urma lăsată de fierul de călcat ştearsă deja de mult. Codin era acolo cu el, între ei exista o punte de legătură, copilul o descoperise sau doar învăţase să o folosească, în sfârşit. Antim a simţit atunci, a simţit *fizic* cum din spate îi cade o greutate uriaşă, echivalentul a multe luni de frustrări şi temeri adunate una peste alta, grămadă – toate au căzut în dimineaţa aceea şi, chiar dacă ştia că altele vor veni curând să le ia locul, ştia la fel de bine că niciuna nu va mai fi la fel de apăsătoare. A râs atunci împreună cu fiul său, a râs şi, când a văzut-o pe Carmina stând în uşă cu lacrimi în ochi, i-a făcut semn să vină cu ei în pat şi aşa au continuat să râdă tustrei, pentru prima dată o familie adevărată.

17

Adăpostul n-ar fi rezistat în caz de ploaie, era o încropeală amatoricească de crengi şi frunze, totul clădit pe fundaţia unei scobituri în versantul muntelui, unde, de o parte şi de cealaltă, deja creşteau doi copaci solizi, pereţii laterali. Antim nu mai trebuise decât să caute câteva crengi înfrunzite pe care să le aşeze în chip de acoperiş şi, fiindcă nu găsise unele destul de dese, adusese şi câteva braţe de frunze uscate pe care le aşternuse deasupra. Astfel, alcătuise un soi de refugiu provizoriu, adânc de doi metri şi lat de trei. Cu alte frunze acoperise pământul reavăn, însă tot se udase pe pantaloni în prima zi, aşa că data viitoare când venise adusese cu el o pătură. Nimeni nu avea să-i remarce lipsa, la fel cum nimeni nu remarca, de zile bune, lipsa sa. Nici măcar Sebi, propriul lui frate, care într-un final renunţase la pândă, renunţase la

încercarea de a-l ţine sub supraveghere. La ce bun, şi-o fi spus, n-are decât să facă ce-l taie capu', e şi-aşa destul de mare! Adevărul era că nimeni nu mai putea schimba o vorbă cu Antim. De la eşecul din prima seară devenise tot mai ursuz, se închisese tot mai tare în sine, de parcă s-ar fi supărat pe toţi şi n-ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ei: îi privea cu dispreţ de la distanţă, nu le căuta compania, dimpotrivă, se retrăgea din orice grup s-ar fi format în preajma sa, nu contribuia la niciuna dintre activităţile stabilite în tabără, după ce acceptase a doua zi să aducă lemne de foc, din a treia zi se făcuse că plouă şi, de fapt, nici nu stătea prea mult în tabără. Îşi lua chitara de cum se crăpa de ziuă şi nimeni nu ştia pe unde hoinărea, ce făcea sau ce mânca. Sebi îl iscodise de câteva ori, încercase să-l urmărească prin pădure, dar fusese întors din drum cu strigăte isterice – nu pot avea nici puţină intimitate, în pula mea! – şi asta îl îngrijorase niţel, trebuia să recunoască, dar nu destul cât să renunţe la beneficiile acelei excursii atâta timp plănuite, excursia pe care, cel mai probabil, şi-o vor aminti cu toţii pentru tot restul vieţii, aşa că îi dăduse pace, ducă-se unde vrea, seara oricum se întorcea să doarmă în cort, era prea frig să stea sub cerul liber şi-n

plus erau animale, Antim se temea de ele, la naiba, chiar şi el, Sebi, se înfiora când le auzea. Numai că ceea ce nu ştia Sebi era că fratele lui, în tot acest timp, îşi plănuise propria excursie, îşi adunase curajul şi se convinsese, încetul cu încetul, să treacă la acţiune. Aşa îşi construise adăpostul acela şi aşa, treptat, mai întâi doar dimineaţa, apoi şi după-masa rămase acolo, zdrăngănindu-şi chitara şi lălăind afon, tot mai convins că e pe drumul cel bun, că vocea lui rivalizează cu orice pasăre ce a trecut în zbor pe-acolo vreodată. În el dospea sentimentul de îndârjire a omului exclus din societate, dar care şi-a găsit un refugiu şi care munceşte cu sârg la făurirea pentru sine a vieţii care el crede că i-a fost hărăzită dintru început. O misiune aproape divină. Era convins că până la urmă va reuşi să şi doarmă acolo peste noapte.

Îşi petrecea ziua într-o stupoare monahală. După ce ajungea, prima oră o pierdea într-un soi de meditaţie involuntară: se întindea pe pământ cât era de lung, cu chitara culcată lângă el, şi se holba la bucăţile schimbătoare de cer din acoperişul spart al copacilor. Nu-l deranja că era escaladat de furnici şi de omizi, le îndepărta leneş cu palma dacă îi urcau cumva pe obraz, dar atât, în rest stătea perfect nemişcat,

cu mintea golită de orice gând, ca într-o transă purificatoare. I se ascuțeau simțurile ceva de speriat. Deodată, era în echilibru cu lumea dimprejur, se simțea în armonie cu natura, o piesă de puzzle care și-a găsit locul. Respira odată cu mișcarea frunzelor, inima îi bătea în ritmul râurilor de magmă care clocoteau sub mantaua pământului, ținea ochii închiși și în spatele pleoapelor nu era întuneric, ci strălucea difuz un soare roșietic care îmbăia totul într-o lucoare soporifică. Se putea ca după un timp chiar să adoarmă, așa s-ar fi explicat imaginile halucinante care urmau deseori acalmiei dintâi. Dacă dormea era foarte intens, ca acele câteva momente dinaintea trezirii, când în mod normal se desfășoară vise aparent nesfârșite. Într-un rând s-a văzut dansând ca un derviș desfigurat în mijlocul unui luminiș ascuns, se răsucea pe picioarele încopitate și strângea la piept un obiect cu formă sinuoasă, îl excita forma aceea, cu cât se rotea mai repede prin iarba deasă ca un stufăriș, cu atât i se învârtoșa mai tare mădularul, care pătrundea treptat obiectul dorinței sale. Totul în jur era cântec și armonie, ca un zdrăngănit superb de lăută fermecată. Și cu o clipă înainte de a se extrage din nălucirea aceasta și-a dat seama că într-adevăr o chitară îmbrățișa

şi că în cutia ei de rezonanţă îşi înfigea penisul, care făcea astfel să vibreze coardele şi producea muzica aceea serafică. Altă dată s-a văzut alergând disperat printre copaci şi într-un târziu a ajuns la un fel de mlaştină în care a sărit cu braţele deschise. Pământul moale l-a absorbit încet, a fost ca o coborâre cu un ascensor defect. Când i s-a umplut gura de ţărână, apoi i s-au acoperit ochii, a înţeles că nu mai are ieşire şi a început să se zbată. Asta doar i-a desăvârşit scufundarea şi, când şi-a venit în fire, a simţit nevoia de a se scutura îndelung. Treptat, şi-a recăpătat controlul membrelor. Au fost şi alte halucinaţii sau poate vise, era un tipar pe care mintea lui îl urma cu regularitate şi care a ajuns în foarte scurt timp să-l alieneze complet de tabăra celor cu care venise, de Sebi însuşi.

Vorbea singur. Când transa se epuiza, Antim începea să peroreze copacilor, tufişurilor, ferigilor şi tuturor vietăţilor care se nimereau prin preajmă. Gesticula cu mişcări ample şi umbla de colo colo, împrăştiind frunzele cu picioarele. Rostea lucruri fără noimă, discursul lui nu avea o logică evidentă. Era când mânios, când înţelegător, schimbând tonul într-un fel îngrijorător pentru rezistenţa corzilor sale vocale. Îl deranjau cele mai neaşteptate lucruri, pornea deseori de

la ceva concret (tinerii cu care se înhăita Sebi şi moravurile lor dezgustătoare) şi ajungea la chestiuni abstracte, cum ar fi faptul că o libelulă nu poate să zboare fără să zbârnâie din aripi. În acelaşi fel, îl bucurau nişte mărunţişuri, ca o bucată catifelată de scoarţă a unui copac sau felul în care i se aduna saliva sub limbă când ţinea gura închisă mai mult timp. Şi îl bucurau idei măreţe, ca simetria din univers, starea de bine la gândul că, la un anumit nivel, oamenii sunt una cu tot ce exista pe lume. După staza de la început, agitaţia aceasta semăna cu o beţie surprinzătoare, căreia el, aparent, nu ştia să-i facă faţă.

Abia după ce-i trecea şi febrilitatea aceasta îşi revenea la normal. Era epuizat, desigur, şi nu mai putea să facă multe. Şi-a croit adăpostul cu chiu, cu vai, după care a putut să se trântească în el de fiecare dată când îşi recăpăta raţiunea. Stătea culcat pe patul de frunze şi se gândea la situaţia lui, la ce era el bun şi la ce se aştepta să poată face în viaţă. Evalua şi încerca să planifice. Îl preocupa dreptatea, i-ar fi plăcut să aibă o contribuţie pentru sprijinirea ei. Cumva însă, nu se vedea în rolul de judecător sau de avocat. Apoi a ajuns la concluzia că dreptatea se confundă adesea cu adevărul. Putea ajuta la

aflarea acestuia şi la expunerea lui. Cei care îl vor descoperi astfel vor şti de partea cui este dreptatea. Trebuia să devină jurnalist, s-a decis într-una dintre acele zile fabuloase. Fiindcă numai ziaristul are libertatea de a se documenta în teren şi rezultatul muncii sale să ajungă imediat la publicul larg. Dar îi plăceau şi animalele. Nu era mai bine să se facă veterinar? Nu, prea multe neplăceri în slujba asta, a decis imediat. Istoria începuse să-l pasioneze şi ea. Dar ce să faci cu istoria după ce o aprofundezi? S-o tot repeţi, ca o placă stricată, şi nimeni să nu te asculte? Prezentul e destul de solicitant, eu mai lipsesc să vin cu pilde din trecut!

S-a sfârşit când Sebi, exasperat de comportamentul fratelui său mai mic, a venit pe urmele lui. L-a urmărit cu răbdare cât timp Antim a stat tolănit la pământ, cu chitara aceea enervantă alături, iar când a intrat în faza a doua, când a sărit în picioare şi a început să alerge bezmetic printre copaci, tot timpul turuind ceva neinteligibil, Sebi a hotărât că trebuie să intervină. Cu siguranţă, efortul acela nu era bun pentru corpul şi mai ales pentru mintea lui Antim. A ieşit din ascunzătoare şi l-a abordat. Poate că l-a şi scuturat puţin ca să-i readucă forţat lumina raţiunii în ochi. Antim nici nu voia să ştie de asta.

Continua să se smucească din mâinile lui şi să spună, printre multe alte cuvinte disparate, că el este calea spre adevăr şi dreptate, el şi numai el. La un moment dat s-a enervat atât de tare, că a ridicat chitara deasupra capului şi a avântat-o spre o stâncă. Instrumentul a scos un ultim sunet afon, după care a tăcut pe veci într-un maldăr de lemn lucios şi aşchii. Bufnitura l-a ajutat pe Antim să treacă într-a treia fază. Şi când şi-a văzut chitara spartă, nu a putut să îndure. A ridicat în dreptul ochilor griful şi ce mai rămăsese din cutia de rezonanţă. I-au dat lacrimile. A suspinat din ce în ce mai apăsat, cu sinceră mâhnire, până când s-a luat cu mâinile de păr, s-a prăbuşit la pământ şi s-a lăsat cotropit de un plâns curăţător. Sebi l-a luat în braţe şi a-ncercat să-l potolească.

Totul a durat câteva minute, nu mai mult de zece. Până la urmă, lacrimile au secat şi atunci fratele cel mare i-a putut spune: vino înapoi în tabără, am strâns deja cam tot. În seara asta ne întoarcem în lumea civilizată.

18

Când ieşi din cabană îşi dădu seama că era mai frig decât se aşteptase, dar era prea târziu, nu se putea întoarce după o bluză mai groasă, risca să trezească pe toată lumea. În cabană nu se auzea nici musca. Coborând scările de lemn, avusese impresia că e un uriaş ale cărui picioare fac pământul să se cutremure. Aşa că strânse din dinţi, îşi spuse că o să se obişnuiască până la urmă şi începu să păşească tiptil pe puntea terasei. Trecu de cele trei mesa cu băncile lor (în câteva ore aveau să fie ocupate şi valea Arieşului avea să răsune de glasurile oamenilor) şi colti spre un fel de pridvor care ducea pesemne la uşa exterioară a bucătăriei. De acolo îl văzuse ieri venind pe proprietar cu mâncarea. După doar doi paşi, lumina oricum meschină a dimineţii de sâmbătă se transformă în penumbră. Pridvorul deveni un soi de tunel, pe dreapta

fiind peretele cabanei, pe stânga un mal de pământ de care fuseseră rezemate lemne de foc. Cabana era vârâtă la propriu în versant. Dacă etajul beneficia de priveliște, parterul, cu excepția terasei, era afundat în munte. Antim se simțea ca un intrus: se afla acolo unde nu-i era locul, călca în spatele cortinei. Aceasta nu îl ținu însă în loc. Curiozitatea sau spiritul de aventură reprimat mult timp îl făcu să meargă mai departe, să treacă de ușa bucătăriei, să pătrundă mai tare în întuneric. Până la urmă, stăruința îi fu răsplătită. În capătul tunelului dădu peste o scară. O urcă, deschise chepengul din tavan și scoase atunci capul din nou deasupra pământului, aproape de spatele cabanei, la nivel cu primul etaj.

O cărăruie urca pieptiș printre copaci. Abia putea fi observată. Probabil că nu o călca des picior de om. Antim se săltă în mâini, își propti genunchiul drept pe marginea chepengului și se opinti în picioare. Foșnetul pădurii îl chema. Lumina strecurată printre crengi și frunze cădea ca o ploaie de păpădii. Deși slabă, în decorul acela părea să aibă intensitatea unor raze laser. Transforma peisajul într-un tablou magic, făcând lucruri altminteri statornice, precum acei copaci cu zeci de ani vechime, să pară că sunt într-o

continuă mişcare. Dacă mijea ochii, avea impresia că îi vede cum se clatină într-un dans nesigur, unii venind spre el, alţii îndepărtându-se, grupuri care mai-mai să se ciocnească între ele. Lumina aceea era fermecată, se gândi el, aducea la viaţă pădurea, ei i se datora foşnetul care însoţea mişcarea, legănarea uriaşilor. Antim rămase acolo, în picioare, cu faţa spre costişa împădurită şi forfotitoare, cu spatele la cabana pe jumătate îngropată în munte, încă adormită. Prin gaura chepengului răzbea un alt fel de lumină: era lucoarea din lumea celor care nu încetau să se mişte şi a căror mişcare totuşi nu însemna decât rareori ceva bun. Privită de unde stătea el, era de-a dreptul orbitoare, deşi cu câteva clipe înainte, pe când străbătea culoarul de serviciu de pe lateralul cabanei, era convins că întuneric mai adânc nu există. S-o fi trezit Martin şi a aprins becurile? se întrebă. Dar nu-l interesa răspunsul. Întoarse ochii înapoi spre desişul străluminat feeric şi porni ezitant de-a lungul cărăruii.

De când se trezise îl frământa un gând. Începuse ca o senzaţie de apăsare în piept, ca în zilele acelea când nu avea forţă vitală pentru nimic, când nu l-ar fi interesat nici dacă în clipa aceea ar fi venit pe bune mult prorocita apocalipsă.

Deschisese ochii în întunericul camerei şi îi trebuiseră câteva clipe bune ca să-şi dea seama unde se afla. Apoi îl cotropiseră toate informaţiile deodată, greutatea anilor în care nici nu ştia bine ce făcuse, decât că trăise de la o zi la alta într-o fericire anestezică alături de Carmina, iar această greutate i se urcase pe piept şi începuse să apese cu forţa neimportanţei sale. Abia atunci înţelese că, dincolo de minunea întâlnirii jumătăţii sale şi a tot ce însemnase asta pentru fiinţa descentrată care era el în acel moment, dincolo de traiul lor oarecum fără griji, nu mai era nimic. Nimic ce să se fi fixat în memorie, nimic demn de păstrare în cufărul timpului. Şi-atunci temerea lui se concretizase: dacă întregirea fiinţei sale prin Carmina îi dăduse într-adevăr liniştea mult dorită, dar îi răpusese în acelaşi timp şansa de înfăptuire a unor lucruri măreţe? Atinsese de timpuriu ceea ce alţii nu ating niciodată şi prin aceasta fusese scutit de lupta continuă a spiritului, de nefericirea dătătoare de impulsuri creatoare, de îndârjirea care îşi amintea că pusese stăpânire pe el după excursia aceea nenorocită cu grupul lui Sebi. Era poate o prostie, poate că în alte condiţii ar fi socotit gândul o nerozie fără margini, însă acum, urcând pe cărarea din spatele cabanei, Antim îşi punea

serios problema rostului său în lume. Înainte de Codin şi de cutremurul pe care îl produsese naşterea băiatului, el şi Carmina fuseseră mai mult decât dispuşi să nu analizeze prea tare lucrurile, să le accepte aşa cum erau, cu atât mai mult cu cât erau sfidător de pozitive, şi să amâne cât mai mult orice decizie importantă – inclusiv aceea de a pune între ei o mogâldeaţă cum tot mai mulţi prieteni începeau să aibă. Şi astfel anii trecuseră. Unu, doi, trei... zece. Antim recunoştea acum că, dacă ar fi fost după el, bucuros ar fi ajuns să împlinească şi unsprezece ani de relaţie statornică fără ca ideea unui copil să-l muncească vreodată. Ar fi putut, în felul acesta, să ajungă la şaptezeci de ani şi nici atunci, poate, să nu priceapă că, îmbrăţişând calea uşoară a fericirii fără riscuri, trăise o viaţă otova, însemnată doar pentru el şi soaţa lui, şi că amândoi aveau în scurt timp să se mute în lumea drepţilor. Abia acel gând, pe ultima turnantă, înţelegerea ratării când nimic nu mai poate îndrepta lucrurile, abia asta ar fi însemnat o tragedie cu adevărat. Pentru el, ca om nereligios, cu atât mai mult. De aceea, acum, în dimineaţa aceasta la munte, după ce înţelese bine ce însemna amestecul de teamă, disperare şi bucurie care îl încerca, acea strângere din

piept, Antim decise să iasă din cameră, să-şi caute un refugiu, să aibă o necesară perioadă de reflecţie.

Nu mai avea forma fizică de altă dată. Când ajunse destul de sus pentru ca nici vuietul Arieşului să nu se mai audă, gâfâia şi era transpirat pe şira spinării. Căută un loc bun de şezut, găsi o buturugă şi se puse pe ea. Îşi prinse capul în mâini, îşi acoperi urechile cu palmele. Deodată îşi auzi inima ca pe un motor la ralanti, punându-i în mişcare sângele care îi ajungea la creier şi îl ajuta acum să gândească. Aerul reavăn al pădurii îl ajuta şi el, iar lumina vie avea puterea de a-l însufleţi la fel cum făcea cu toată natura din jur. Nu-şi dorea să fie altundeva. Acolo era locul lui, aparţinea acelei zone şi în clipa aceea trăia pentru prima dată în viaţă sentimentul că acolo poate fi tot ceea ce viitorul avea puterea să facă din el. Dacă în prima tinereţe, poate din cauza zbuciumului, cu siguranţă din cauza inadaptării lui la lumea din jur, Antim îşi proiectase viitorul oriunde, numai în ţara lui nu, de câteva luni începuse să simtă că nicăieri nu s-ar simţi întreg, oricât de bună ar fi societatea adoptivă. Probabil e de vină vârsta, îşi spuse acum, lac de sudoare şi cu muşchii pulsându-i dureros. Nu se simţea bătrân, nu asta

însemna vârsta la care se gândea. Era însă un fel de înţelepciune pe care nu simţise înainte că ar avea-o. Înainte era doar un fel de îngâmfare, o superioritate aproape făţişă, dar evident găunoasă. Îşi consuma zilele cu trufia celui care e deasupra timpului, prin ceea ce ştie că ştie şi prin lipsa de griji. Vechea frică era departe, doar o amintire vagă, acum era stăpânul deplin al propriilor lui gânduri şi, deopotrivă, al lumii pe care o putea influenţa. O avea pe Carmina alături şi împreună puteau înfrunta orice. Erau o echipă imbatabilă, veneau din neant şi se îndreptau spre neant. Priveau în jur de pe o culme mănoasă. Nimic nu îi îmboldea să se mişte de acolo. Dar acum, că se mişcaseră, acum, că pierduseră echilibrul, abia acum, după luni de oboseală şi tensiune şi mai ales frică groaznică pentru o viaţă nouă, plăpândă, acum Antim vedea limpede că maturizarea însemna nu independenţa financiară şi locativă, nu pasiunea şi stabilitatea în cuplu: maturitatea însemna să ai un plan de viaţă.

Deodată i se făcu şi mai frig. Se înteţise vântul? Transpiraţia i se transformă pe piele ca într-o pojghiţă de gheaţă. Se surprinse că îi clănţăneau dinţii. Se cuprinse în braţe şi începu să-şi maseze bicepşii prin materialul jilav al

tricoului. Poate era mai bine să se întoarcă la cabană. Îi făcea bine liniştea din locul acela, dar nu îşi dorea totuşi să răcească. Asta-i lipsea, să se întoarcă mâine în cuptorul din oraş cu febră, să adauge pe umerii Carminei şi îngrijirea lui, ca şi când Codin n-ar fi fost destul. Se ridică de pe buturugă şi atunci desluşi printre copaci o siluetă. Venea dinspre cabană, urca încet, cu mişcări sigure.

Neaţa bună! zise bărbatul lat în umeri. Ochii lui ageri treceau prin Antim, însă nu păreau să îl ia la rost. Era Martin, proprietarul, şi-ar fi avut motiv de supărare. Antim pătrunsese pe teritoriul său, folosise chepengul şi ajunsese probabil în locul secret al omului din faţa sa. Îi răspunse la salut cu jenă. Bărbatul văzu cât era de zgribulit şi grăbi deodată pasul. La doi metri de el, îşi dădu jos haina (o geacă de blugi spălăcită) şi i-o întinse. Fără nicio vorbă. Antim o luă la fel de tăcut şi se grăbi să şi-o pună pe umeri. Martin îi făcu semn să se aşeze la loc pe buturugă. Înainte ca el să se execute, Martin i-o luă înainte, punându-se direct pe pământ, nu înainte însă de a aduna, ca o vietate a pădurii, frunzele de pe o întindere cât braţul, alcătuind un soi de pernă vegetală. Imaginea aceasta îi trezi lui Antim o amintire înceţoşată. Strânse tare din

ochi şi îşi vârî mâinile pe mânecile hainei gazdei sale. Apoi în sfârşit se aşează. Cresc atât de repede! oftă omul de lângă el cu privirea în pământ. Mă uit acu' înapoi şi mi-e ciudă tare: nu mai ţin minte nimic clar. Făcu o pauză impusă de emoţie, fără îndoială. Dacă ar fi continuat, probabil că n-ar fi reuşit să se facă înţeles. Antim se uită la el cu un amestec de milă şi de mirare. Câţi clienţi avea Martin într-un an? Câte poveşti treceau prin camerele lui, prin faţa ochilor lui? Cum hotăra cât să interacţioneze cu fiecare în parte? Eram prea ocupat, continuă proprietarul, şi-n plus eram obosit mai tot timpul. Ilenuca noastră n-a fost un copil liniştit, vă spun sincer, ne-a făcut mereu probleme, aveam impresia că ţine morţiş să ne scoată din sărite. Dar noi am iubit-o, am iubit-o necondiţionat, aşa cum fac toţi părinţii... Sau ar trebui să facă. I-am fost alături de fiecare dată la greu. Când s-a născut, sau la scurt timp după aceea, am înţeles că scopul nostru ea este. C-o avem ca s-o îngrijim, s-o creştem şi să facem din ea om. Ne-am mutat aici şi am făcut cabana asta ca să avem ce să-i lăsăm, ca să-i dăm un rost. Aici a crescut, pe munţii ăştia a hoinărit zile întregi, cu lunile, ne-a ajutat cu oaspeţii, a gătit şi a făcut curăţenie. I-a plăcut. Acum e la facultate, dar zice că aici

o să se întoarcă. Asta mă bucură. Înseamnă că n-am tras degeaba. O să mai tragem cât e nevoie, o s-o ajutăm când ea o să conducă aici. Numa' că mă uit înapoi şi mi-e ciudă că mi s-au şters din amintire atât de multe. Mă mustru, îmi spun că, dacă aş fi fost mai atent atunci, dacă nu mă lăsam aşa uşor prins în lucruri necesare, dar mărunte, poate aş fi reţinut mai bine primele ei cuvinte, primii paşi, primul surâs. Poate aş fi înţeles mai bine care-i sunt bucuriile şi tristeţile.

Martin tăcu brusc. Îşi opri curgerea vorbelor ca şi când ar fi ajuns la capătul unui text învăţat pe de rost. În jurul lor, lumina dintre copaci începea să-şi schimbe culoarea. Era mai albă acum, se strecura printre frunze cu mai mult curaj. Antim îşi dădea seama că diferenţele pe care le sesizase mai devreme (cu cât timp?) scădeau văzând cu ochii. În curând, dimineaţa avea să se împlinească, petrecăreţii de cu seară aveau să se trezească şi suflul unei noi zile avea să cuprindă totul.

Carmina şi Codin oare se treziseră?

Întrebarea îl făcu să sară în picioare ca un soldat. Îşi dădea seama că de joi, de când ajunseseră la munte, nu făcuse mare lucru ca s-o ajute pe Carmina cu copilul. Sigur, nici el nu fusese la fel de dificil ca până atunci, dormea

neîntors, mânca bine, se juca fără mârâieli, de parcă ar fi fost un alt Codin. Totuşi, asta nu însemna că trebuia să lase totul în seama soţiei. Dacă îşi făcea griji, văzând că nu e în cameră? Dacă exact atunci avea nevoie de el? Antim o luă din loc şi numai după câţiva paşi îşi dădu seama că îl lăsase pe Martin cu ochii în soare, aproape la propriu. Mă scuzaţi, zise întorcându-se, dar trebuie să plec. Vă înapoiez haina.

Se ridică şi Martin. Luă haina fără urmă de supărare. Micul dejun e începând cu opt, dar puteţi veni la o cafea înainte, dacă vreţi, zise proprietarul şi Antim îşi aminti micul dejun din dimineaţa trecută. Iar diseară o s-avem foc de tabără lângă râu. Frigem slănină şi bem o palincă din partea casei, mai zise Martin înainte ca oaspetele lui să se îndepărteze prea tare, pe pantă în jos, către chepeng.

•

Nici nu ştia de când nu mai băuse o cafea în linişte. De obicei îi plângea Codin în urechi sau trebuia să stea cu ochii pe el, ca nu cumva să-şi tragă ceva în cap, atât era de energic dimineaţa! Acum stătea pe terasa cabanei. Nu era

nici foarte frig, nici cald. Antim o sfătuise să-şi ia o bluză, însă nu avea nevoie de ea. Prefera să simtă uşoara adiere a vântului prin tricoul cu mânecă lungă. Îşi legase bluza la mijloc şi se aşezase pe ea ca să-şi protejeze ovarele. Ceruse două cafele, una i-o dusese lui Antim (stătea cu băieţelul în patul lor şi se hlizeau unul la celălalt, televizorul era pe Duck TV) şi la cealaltă se întorsese pe terasă. O amestecase cu puţin lapte gras de vacă, o îndulcise cu miere şi acum o ţinea cu ambele palme şi stătea cu faţa îndreptată spre soare, cu părul pieptănat de vânt de pe frunte. Cu ochii semiînchişi. S-ar fi putut obişnui cu asta. Pentru o clipă, îi trecu prin cap că ar trebui să facă pasul, să lase naibii oraşul şi să se mute undeva la ţară, la munte. Lui Codin categoric i-ar fi prins bine. Uite ce schimbat era! Aerul tare de aici era sănătate curată, îl simţea cu toţi porii, o îmbiba ca apa un burete care a stat uscat prea multă vreme. Mai sorbi o gură de cafea. Pe de altă parte, nu şi-ar găsi rostul aici. Bănuia că, mai devreme sau mai târziu, te prinde plictiseala din urmă. Rutina de zi cu zi, chiar dacă însemna eliberare, purificare, nu putea duce decât la depresie. Şi uite unde ajunsese ea după opt luni de rutină casnică! Există o limită dincolo de care orice plăcere devine

datorie, cumpăni Carmina, mirându-se puţin de accesul acesta filosofic. E nevoie de variaţie, iar pe asta, cu părere de rău, numai forfota oraşului o putea asigura. Iar când soluţia nu mai era nici acolo, atunci puteai să evadezi, ca ei acum, la munte. Să schimbi decorul, să dai de răcoare, de mâncare sănătoasă, de un alt ritm al existenţei, să te reconectezi cu tine, cu cel de lângă tine, să poţi dormi în sfârşit un somn odihnitor, să poţi bea o cafea în tihnă şi, da, să cazi în capcana gândului că ai putea da vrabia din mână, să contempli chiar această idee, poate s-o crezi salvatoare. Totul face parte din acelaşi exerciţiu. E-un fel de curăţare a pânzelor de păianjen din creierul obişnuit să bată iar şi iar aceleaşi cărări. Însă era important, îşi reaminti Carmina, era important să nu pierzi complet contactul cu viaţa ta adevărată, să te bucuri de miraj, să-i primeşti efectele, doar asta ţi-ai dorit, numai să nu uiţi că, în ciuda tuturor aparenţelor, cursul vieţii tale nu se poate, nu *trebuie* să se schimbe aşa, de pe o clipă pe alta, cu alte cuvinte – să te opui ispitei. Dar nu acum! protestă Carmina. Acum vreau ispita, acum sunt aici cu o cafea în mână, e dimineaţă şi e răcoare, am făcut dragoste cu soţul meu, am dormit minunat, băieţelul nostru pare în sfârşit adus de

zâne, nu de niște extratereștri puși pe experimente, mai avem de stat aici o zi și o noapte... Asta e evadarea noastră, și e de scurtă durată. Așa că nu acum! Își duse ceașca la buze. Închise ochii de tot și sorbi. O nouă pală de vânt îi pieptănă părul pe spate și ciripitul păsărilor parcă se înteți, se așeză mai sigur pe partitura șopotului Arieșului de la poalele cabanei.

Observă că nu mai era singură doar când îl auzi pe proprietar întrebând stângaci în engleză cu ce-i poate servi. Carmina nu miji ochii. Știa că erau cei doi tineri străini. Îi spusese Antim de ei și îi văzuse și ea aseară, la cină, înainte să se pornească petrecerea. Îi plăcea de ei fiindcă erau discreți, fără a fi sfioși. Își cunoșteau locul și le era bine așa, preferau să nu atragă atenția asupra lor ca să nu tulbure apele și astfel să poată asista la curgerea firească a lucrurilor. Erau turiștii perfecți, cu respect pentru locurile și oamenii pe care îi întâlneau. Cumva, în fundul minții, Carmina îl vedea în ei pe Codin al lor: așa se aștepta să fie băiețelul când va crește, o persoană echilibrată, mulțumită de locul ei în lume, și nu debusolată, veșnic nesigură de ce și cum ar trebui să facă, de reacțiile pe care ar trebui să le aibă în societate, cum știa că erau ei, ea și Antim, generația lor, cea „de sacrificiu",

foştii copii ai revoluţiei, şcolarii cu cheia la gât („în" gât, cum se zicea, şi Carminei i se părea o imagine foarte adecvată – cheia ca un nod în gât!), generaţia crescută într-o libertate pe care părinţii lor n-o înţelegeau şi nu puteau să le-o explice, drept care şi-o explicaseră ei cum putuseră, o învăţaseră din filme de acţiune, din benzi desenate, din muzică, din cărţi siropoase. Toate lucrurile astea lasă urme, îşi spuse ea. Oricât de tari ne ţinem, dând impresia că noi le ştim pe toate (iar Carmina avusese nenumărate discuţii aprinse cu ai ei despre democraţie, piaţă liberă, gândire deschisă, motiv pentru care relaţiile lor se răciseră), nu ne-am putut însuşi decât o parte din atitudinea asta. Deschise ochii atunci şi se uită la cei doi tineri. Şedeau de aceeaşi parte a mesei şi se ţineau în braţe. Se încălzeau unul de la corpul celuilalt. Discutau încet, surâdeau, se sărutau discret. Erau în mica lor bulă şi, în ciuda tandreţurilor afişate, reuşeau să nu fie stridenţi. Dimpotrivă, deplasată se simţi Carmina fiindcă se uita la ei. Se ruşină ca de o indiscreţie flagrantă şi îşi forţă ochii să se închidă la loc. Îşi duse ceaşca la gură şi sorbi. I se păru că trăsese lichidul prea zgomotos printre buze, fu convinsă că tinerii se uitau acum la ea, aşa că strânse din dinţi şi aşeză ceaşca la loc cu

cele mai controlate mişcări de care era în stare. Ridică iarăşi faţa către soare cu o mândrie pe care nu o simţea.

*

La ora opt, terasa cabanei era deja plină. Marin şi soţia sa lucrau într-un tandem exemplar. Când unul lua comanda şi, în acelaşi timp, se întreţinea cu oamenii prin mici discuţii amabile, celălalt se ocupa la bucătărie de mâncare. Făceau cu schimbul, căci reuşeau cumva să fie amândoi printre oaspeţi. Nu era însă nimic studiat, dinamica lor exprima un exerciţiu bine însuşit şi se vedea cu ochiul liber că forfota aceea le făcea plăcere. Surâdeau sincer şi nu întrerupeau pe nimeni, îi ascultau cu interes pe cei care voiau să-şi împărtăşească gândurile de dimineaţă. Zvonul de glasuri şi clinchetul de tacâmuri umpleau valea Arieşului, urcau printre copaci spre vârfurile versanţilor din preajmă. Soarele încă nu se vedea, îşi arunca doar razele de după munte, ca un reflector montat într-o parte nevăzută a scenei. Din când în când, pe drumul de la capătul puntiţei treceau încet maşini aducând noi turişti în zonă. În jur de ora nouă, una dintre

acestea încetini, opri aproape de tot şi intră în dreapta, coborî panta scurtă către parcarea Cabanei Păstrăvilor şi trase la două maşini distanţă de Matizul familiei Damian. Avea număr de Cluj, nu venea de departe. Câteva zeci de minute mai târziu, încă o maşină efectuă aceleaşi manevre. Aceasta era înmatriculată în Maramureş. Două familii deci, care îşi luară camerele în primire şi, înainte să-şi mute lucrurile din portbagaj, făcură un tur scurt al locului, se pozară cu telefoanele pe malul râului, se integrară în mica societate a celor deja aflaţi la cabană. Grupul se mărea. Erau de acum optsprezece persoane, fără a pune la socoteală gazdele, şi era de aşteptat ca numărul lor să crească odată cu venirea prânzului.

După ce mâncară bine, dezmorţiţi de cafeaua tare, Antim şi Carmina îşi cerură scuze de la noii lor prieteni că trebuie să li-l ia pe Codin, dar ar vrea să facă o plimbare prin împrejurimi. Mary păru sincer rănită, întrucât băieţelul nu înceta să o amuze şi nici ea, de aceea, nu se putea dezlipi de lângă el. Nu stăm mult, o linişti Carmina, ne întoarcem cât ai clipi şi, dacă vrei, o să mă poţi ajuta atunci să-i dau de mâncare. Femeia se mai însenină, dar tot rămase

la balustrada terasei cu ochii după ei până când dispărură din vedere.

Merseră pe marginea drumului, însă de data aceasta nu mai intrară în pădure. Aveau cărucior cu ei şi îl împingeau împreună peste pietrele aruncate de ploi şi de roţile maşinilor. Drumul şerpuia de-a lungul văii săpate în sute de ani de Arieşul care, cine ştie, fusese cândva o curgere năvalnică de apă, nu râuleţul de acum. Nu erau case la stradă, cel puţin nu pe bucata pe care o străbătură ei. Locuinţele vechi stăteau ascunse ici-colo, fiecare pe câte o colină, în pantă, iar pensiunile şi cabanele, tot mai multe, unele încă neterminate, aveau drumeaguri de acces pietruite, însă tot ferite de şosea erau. În felul acesta, localitatea nu semăna cu celelalte sate prin care trecea călătorul, imediat ajuns în Arieşeni se putea respira, erai ca într-un veritabil muzeu montan, ochiul putea să străbată în voie împrejurimile, să admire peisajul, să-şi aleagă loc de înnoptat. Cu puţine excepţii, pensiunile însele aveau gust şi se integrau în decor bine, făcute cum erau din lemn sau doar placate cu lemn, în culori calde, ele te invitau de la primul contact la relaxare. Totuşi, lui Antim tot Cabana Păstrăvilor i se părea cea mai primitoare. Poate şi pentru că acum o cunoştea intim, îi ştia chiar

şi o parte din trecut – îi înţelegea raţiunea de a fi. Din căruciorul lui, Codin privea toate acestea şi bolborosea de încântare. Cel puţin aşa interpretau ei sunetele pe care le scotea copilul lor.

Copilul lor... Ştii, Carmi, încă n-am apucat să mă obişnuiesc cu gândul ăsta, zise Antim şi, cu timiditatea din prima seară petrecută acolo, la cină, căută mâna soţiei sale. Că avem un copil, vreau să zic. E aici lângă noi de opt luni şi ne-a dat mult de furcă, îl iubesc ca pe ochii din cap, nimic nu mă îngrozeşte mai tare ca gândul că ar putea să păţească ceva – şi totuşi mă aştept ca episodul ăsta să se încheie, să ne întoarcem la ale noastre. Ne facem datoria şi gata. Probabil că sună cumplit de rău ce spun acum, tu în mod sigur, ca mamă, gândeşti şi simţi altfel, dar eu asta simt. Deocamdată. Tăcu preţ de câţiva paşi, aşteptă reacţia Carminei. Femeia nu părea însă nici şocată, nici bucuroasă că lucrurile în sfârşit erau spuse pe nume. Da' o să mă obişnuiesc, continuă Antim. Dacă despre obişnuire o fi vorba... Şi tăcu din nou. Cu puţină încurajare, şi-ar fi dus gândul mai departe. Ar fi spus că, mai mult decât obişnuire, credea că e nevoie de un ţel, unul nou, unul adaptat la noua lor situaţie. Un ţel care să depăşească nevoile de

moment – dat de mâncare, schimbat scutece, jucat, doctorit, dacă era nevoie –, un țel mai înalt, de durată, care să le dea direcție și în același timp să-i ancoreze unul de celălalt, să-i sudeze pe toți trei. Se gândea la familia lui Martin, dar se gândea și la familia în care crescuse, la părinții lui și la Sebi, la cum, în ciuda neînțelegerilor, avusese întotdeauna sentimentul că au un plan de viitor. Nu era ceva clar trasat și adesea, în anii adolescenței, trăise cu cea mai mare nesiguranță în sân, dar planul exista, ai lui erau garanții acestuia. Nu știu dacă era doar efortul bunei-creșteri, își zise acum în gând, cu siguranță era și asta, însă era și sprijin necondiționat și ambiție și gândul că, dacă tot ce încurajezi este bun, într-un sfârșit nu poate să iasă decât tot ceva bun. Poate că atunci când va ajunge să gândească așa din reflex, totul se va schimba, grijile și nehotărârea și anxietatea se vor transforma în tot atâtea motive de speranță și bucurie. I-ar fi trebuit acum să-și aprindă o țigară, îl ardeau buzele de când nu mai fumase, cu o zi înainte. Duse mâna la buzunar și nu găsi pachetul. Peste două clipe dorința îi trecu și uită cu desăvârșire de țigări.

Tu crezi că-n cazul meu e altfel, fiindcă sunt mamă, zise Carmina. Nu e, nu cred că e o așa

mare diferenţă. Treaba asta m-a luat într-adevăr pe sus la un moment dat – şi bine a făcut, căci altfel cine ştie cât mai amânam –, însă nu mi-a şters complet memoria, încă mai ştiu cum a fost înainte şi pot face comparaţia cu prezentul, încă mai am uzul raţiunii şi, oricât de tare m-ar fi influenţat uneori furtunile hormonale care se dezlănţuiau în corpul meu, întotdeauna m-am întors la mine, la cea care mă ştiu, şi am putut să analizez lucrurile lucid. Nu regret nicio clipă pasul făcut, cum sunt sigură că nu-l regreţi nici tu. Totuşi, sunt momente când îmi vine să-mi iau câmpii, când mă copleşeşte o disperare vecină cu fuga în pustiu – iar momente din acestea cred că eu am avut mai multe, nu că ar conta numărul lor. M-am liniştit de fiecare dată spunându-mi c-o să treacă, m-am gândit că nu-s eu prima mamă din lume şi că de aici, cu puţină grijă şi multă iubire, multă încredere, nu poate să fie decât tot mai bine. Da, este vorba despre obişnuire, cum zici, dar sunt atât de multe lucruri care vor veni, lucruri la care nici nu ne duce gândul, încât nu pot să fiu decât sigură c-o să ne descurcăm de minune. Faptul că amândoi ne frământăm din pricina asta e-un semn bun, spuse cu un zâmbet cuceritor. Mai spuse că îşi dădea seama că n-au mai avut timpul lor de

mult, că n-au mai discutat îndelung, aşa cum obişnuiau înainte, şi că asta îi ursuzise, cu siguranţă, dar că de acum simte că va fi altfel. Antim îşi aminti atunci de seara trecută şi de noaptea trecută, de căldura ei, de felul în care răspunsese apropierii sale. Da, spuse, asta credea şi el. O sărută din mers. Buzele ei erau umede şi reci, aveau gustul pădurii din spatele cabanei. Erau exact cum şi le amintea de la primele lor întâlniri, atunci când atingerea lor îi potolea de fiecare dată mai tare zbuciumul lăuntric. Zilele acelea aveau în memorie o culoare măslinie, ca o peliculă în care lumina joacă feste, balansul de nuanţe înclina spre tonurile calde de care miezul fiinţei lui avea atunci nevoie ca să nu explodeze nimicitor şi de care avea nevoie şi acum, îşi dădea el seama cu încântare.

Ajunseră la un loc mai larg, un fel de centru al acelei localităţi rectilinii. Pe o parte a drumului erau clădiri oficiale, poşta, un magazin universal vechi, probabil primăria, toate cu ferestrele murdare şi zăbrelite. Pe cealaltă parte erau câteva mese din plăci de beton pe care localnicii îşi întinseseră deja marfa la vânzare. Ceva mai încolo era staţia de autobuz. În locul acela soarele zumzăia deja şi ei nu se mirară deloc să constate că odată cu sosirea lor ieşise şi el de după

creasta munţilor. Fură salutaţi de oamenii pe lângă care treceau şi răspunseră timid. O bătrânică le lăudă feciorul, alta ieşi de după masă şi veni să-l vadă de aproape. Îi întrebă de unde sunt, ce vârstă are prinţişorul şi le ură sănătate şi creştere bună. Pe Antim îl chemă un bărbat colţuros şi îi prezentă oferta de palincă. Lui Antim îi sclipiră ochii mai mult la o sticlă de afinată, pe care o şi cumpără. Se uită la Carmina cu subînţeles şi soţia lui îi zâmbi complice. Deodată, amândoi se gândiră cu mai multă nerăbdare la noaptea viitoare. Şi, într-un fel inconştient, gândul îşi extinse influenţa asupra unui viitor fără margini, viitorul lor trei.

La drumul de întoarcere simţiră mângâierea tot mai caldă a soarelui pe spate.

19

Se discuta despre subiectele zilei. Cu înflăcărare, în crescendo, așa cum se dorea. Fiecare avea o părere gata formată și, ca întotdeauna, nu toți erau convinși de aceleași argumente. Domnul mustăcios, de pildă, cel venit dimineață din Cluj, era un român „adevărat", continuator convins al propagandei naționaliste din anii comunismului. Antim și Carmina îl ascultau, alături de toți ceilalți strânși în jurul focului, și mai că nu le venea să creadă. Cel mai vechi popor de pe pământ noi am fost, dacii, strămoșii noștri geniali asupra cărora s-au năpustit toți nevolnicii și până la urmă i-au nimicit. Numai că ei, în inteligența lor, au știut să supraviețuiască transformându-se, de aceea acum sunt printre noi daci la fel de adevărați cum erau cei de la origini... Antim nu se îndoia că el însuși, clujeanul, era un dac deghizat. Se uită la urechea

lui. Da, avea lobul lipit de ţeastă – semn clar, îşi amintea din copilărie. Prin comparaţie, el era roman. Asta ne pune în poziţii de duşmănie, gândi. Ar trebui să-i atrag atenţia, să ştie cu cine are de-a face. Râse în sinea lui. Tomi, mecanicul auto, cel care îi convinsese pe John şi Mary să dea străinătatea pe un weekend la munte în ţară, era pasionat de politică. Îl întrerupea pe clujean de fiecare dată când putea şi îşi strecura propriile argumente. Omul era pesedist, spre disperarea soţilor Damian, spirite mai degrabă liberale. Evident, Tomi era de părere că numai stricăciuni a adus democraţia, susţinea că Iliescu şi oamenii lui au făcut tot posibilul ca să conserve marea zestre a ţării, dar că până la urmă aceasta tot a ajuns în mâini străine. Când zise asta, aruncă o privire spre cuplul celor doi tineri, prezenţi şi ei la focul de tabără, chiar dacă nu înţelegeau nimic din ce se discuta. Tomi le zâmbi tăios, ei îi zâmbiră înapoi ingenuu. Antim nu şi-ar fi dorit să fie în locul lor. Era limpede că înţelegeau sensul ascuns al privirii lui Tomi. Şi, exact cum se aştepta Antim, când discuţia se încinse din nou, ei se ridicară şi părăsiră discret societatea aprinsă de foc şi de alcool din jurul vetrei. Mary încerca să le ţină piept celor doi, se opunea cu delicateţe, evidenţia avantajele

deschiderii spre lume, doar că glasul ei mult prea firav era iute acoperit de baritonul ancestral, în care răsuna însuşi glasul lui Burebista, al clujeanului. Era limpede că situaţia stânjenea, că, în loc să detensioneze nervii, discuţia o luase într-o direcţie care mai tare strângea pieptul. Carmina începuse să se tot uite la *baby-phone*-ul din mână, rugându-se într-un fel ca micul lui ecran să se aprindă şi atunci ea să aibă motiv să plece. După cât de calmă fusese ziua aceea şi după emoţia pe care o stârnise prezenţa lui Codin la începutul serii, s-ar fi aşteptat la altceva, la un final glorios, cu toţi oamenii de la cabană strânşi ca acum în jurul focului, râzând cu poftă şi chiar cântând vesel după ce alcoolul li s-ar fi urcat ca lumea la cap. În schimb, cine ştie cum, venise vorba despre DNA, despre corupţii care erau în sfârşit demascaţi, despre politicieni demagogi şi, inevitabil, se ajunsese la miezul problemei: fondul nostru genetic genial pângărit de-a lungul timpului de tot felul de venetici, acţiunea sistematică de distrugere a unui neam menit să conducă, altminteri, omenirea. Carminei, precum şi lui Antim nu le venea să creadă că mai exista cu adevărat genul ăsta de indivizi, li se păruse întotdeauna că mentalitatea asta este mult exagerată în mass-media. Şi iată-i aici, în

creierii munţilor, fugiţi din calea caniculei de la oraş, adunaţi în jurul focului sub o lună imposibil de mare, şi cine se găseşte să monopolizeze discuţia? Şi-ar fi dorit, măcar de data asta, ca Antim să intervină. Forţa lui de argumentare era de temut în trecut, pasiunea din spatele ideilor pe care ştia ca nimeni altul să le articuleze însemna victorie sigură. Numai că Antim se blazase de-o vreme, o făcuse poate şi la îndemnul ei, dar era, cu siguranţă, şi o evoluţie normală a personalităţii sale. Dacă nu sunt în stare să tac atunci când aş vrea să fac ordine în lume, îi zisese, înseamnă că am o naivitate mai mult decât copilărească. Aşa era, Carmina ştia, s-ar fi ajuns la contre urâte, poate chiar la schimb de pumni; genul ăsta de discuţie, în prezenţa alcoolului, aşa degenerează. Şi totuşi, auzindu-l pe clujean, parcă i-ar fi plăcut să-i dea drumul lui Antim din lesă. Antim însuşi se abţinea cu greu, însă parcă tot mai uşor cu fiecare minut care trecea. Ceea ce îl bucura. Îi ajungea să se piardă cu ochii în dansul flăcărilor, să strângă din când în când mâna soţiei sale, în momentele când avântul patriotic al vorbitorului se îngroşa, şi să încerce să-şi ducă gândurile spre ceea ce avea de făcut în viitorul îndepărtat. O idee se contura tot mai clar, o umbră creştea la orizont

şi el nu ştia încă dacă forma aceea era prietenoasă sau ameninţătoare, ştia însă că, pe cât o contempla mai intens, pe atât devenea mai de neocolit. Să-i spună destin era parcă prea mult. La rigoare, putea oricând să schimbe direcţia şi atunci avea de înfruntat cu totul altceva – nu neapărat mai bun, nu neapărat mai rău. Umbra aceea era străvezie, ca o bulă cu pereţi hialini înăuntrul căreia ardea un soare încă insondabil. Bună parte din lumină rămânea blocată înăuntru, iar ceea ce răzbătea în afară împrăştia un halo difuz, sepia, care uniformiza muchiile, netezind astfel calea. De ce să-şi bată capul acum, aici, sau mai încolo, cu cine ştie ce alţi zănatici? De ce să poarte lupte imposibil de câştigat de un singur om în timpul vieţii sale? Nu-i era de ajuns să observe, să relateze, ca un ziarist disciplinat ce se afla? Iar dacă pur şi simplu nu se va putea abţine, să scrie totul într-o carte pe care să i-o lase moştenire lui Codin. O cronică a timpului său, una adnotată, ediţie critică, neapărat postumă. Sau, cel mai bine, să-şi topească eventualele revolte în ficţiuni literare... Soluţii se găseau şi multe erau la îndemâna lui, nu cea din urmă fiind calea literaturii (îşi amintea cu câtă cazină scrisese cândva povestiri, neavând de fapt ce să spună, dar dorindu-şi cu toată

ființa *să scrie*). Până una-alta, Antim simțea că-l învăluie o nepăsare tot mai mare, lipsa de interes pentru ce erau socotite subiectele zilei fiindu-i balansată de sentimentele sale încă în formare față de ființa aceea alienă abia venită pe lume, pe care el și Carmina aveau datoria s-o domesticească. Acolo era cheia. Din generație în generație, acolo era cheia.

*

Antim ieși pe balcon și închise încet ușa după el. Carmina încă nu adormise, dar Codin, da. Își primise laptele cu cereale (o minune de la *Humana*; de-ar fi știut de ea mai devreme!), Antim îl plimbase prin cameră până eructase, după care, deja semiadormit, îl pusese înapoi în pătuțul lui. Înainte de acest ritual se iubise cu soția lui, amândoi excitați la maximum, cu respirația mirosind dulceag a afinată. Terminaseră cu puțin înainte ca băiețelul să înceapă să se foiască, iar când deschisese gura și scosese primul orăcăit disperat de foame, Antim zâmbise cu mâna pe coapsa goală a Carminei.

Jos, pe malul râului, încă nu se spărsese gașca. Cineva cânta tărăgănat și melancolic. Probabil

clujeanul dac (Oliviu, aflase Antim la momentul prezentărilor, dar uitase imediat). Îl acompania o chitară. Cele două linii melodice, ambele afone, nu se suprapuneau deloc. Focul ardea mocnit, nu mai avea putere să scoată nimic din întunericul înconjurător.

Antim își ridică ochii spre crestele munților, trase adânc aer în piept și extrase pachetul de țigări din buzunar. Hotărârea era luată, de data asta chiar avea de gând să se țină de ea. Simțea că în sfârșit avea motivația necesară. Bătu o țigară pe unghia degetului mare de la mâna stângă, o mirosi, nu găsi mare plăcere în asta, o aprinse totuși. Restul pachetului îl strânse în pumn. Colțurile lui aproape îl tăiară. Îndură durerea, încleștând pumnul și mai tare.

Fumă țigara până la filtru cu sentimentul unei datorii necesare.

20

Un elefănţel roz apăru din stânga, plutind ca un balon. Se dădu peste cap o dată şi ajunse în mijlocul ecranului. Atunci i se alătură, venind de jos, un al doilea elefănţel roz. Cu mişcări la fel de încete, şi acesta începu să urce rostogolindu-se. Din stânga şi de sus intrară în cadru o oiţă bucălată şi o girafă mult prea galbenă. În ciuda lentorii, curând aglomeraţia şi mişcarea entropică dădură impresia de agitaţie necontrolată. Cine ar fi deschis acum televizorul s-ar fi simţit pe bună dreptate agresat. Codin însă era atent de la început. Duck TV îl calma. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să fie atent la jocurile acelea de culori şi forme, de sunete sintetice. Transformările acelea lente îl fascinau. Un lucru se năştea din altul în cel mai natural mod. Un lucru îl influenţa pe altul cu o necesitate firească. Nimic nu era strident, grăbit, gălăgios. Dacă

vedeai totul de la început, spectacolul era pur şi simplu calmant. De la o vreme începuse să fie chiar şi amuzant, ceea ce era într-adevăr bine-venit. La râsete reacţionau şi părinţii lui, de când începuse să le râdă din te miri ce îi simţea mai aproape. Avea nevoie de apropierea lor. De cele mai multe ori plângea fiindcă îi voia lângă el, le căuta atenţia. Şi până să descopere râsul, atenţia lor însemna legănat, schimbat, hrănit. Toate lucruri bune, minunate, însă nu se puteau compara cu râsul împreună.

Rostogolirea elefanţeilor se încheie şi Codin îşi mută atenţia la părinţi. Pătuţul lui pliant era într-o parte a camerei de unde avea vizibilitate bună în orice direcţie. Părinţii împachetau. Pe pat erau geamantanele cu gurile deschise şi mama îndesa în ele haine. Tata strângea cabluri şi aparate. Uşa de la balcon era deschisă, un vânticel sufla perdeaua înăuntru. De afară venea ciripit de păsări. Atâtea păsări! Asta îi plăcuse cel mai mult lui Codin aici: multe păsări. Mari şi mici, cu pene colorate, cu cioc lung sau scurt, fâşneţe sau mai greoaie. Îi plăcuse să le urmărească. Zborul lor îl înţelegea atât de bine! În somn, Codin doar asta făcea – zbura. Dădea din mâini şi se ridica în aer. Văzându-l, mama se speria şi îl prindea de un picior. Dar el lovea

şi mai tare din braţe şi o ridica şi pe ea. Atunci tata se agăţa de piciorul mamei, încercând să-i readucă pe amândoi la pământ. Codin însă dădea mai tare din aripile-i închipuite şi reuşea să-l ridice şi pe tata în zbor. Şi zburau aşa peste blocuri, pe deasupra parcului din cartier, pluteau purtaţi de vânt peste clădirea aceea uriaşă, lăbărţată, unde îl ducea mama când era prea cald în apartament şi pe străzi, acolo unde toată omenirea venea la o plimbare. Şi zburau aşa toţi trei şi uneori tata îi scăpa, alteori îl scăpa şi mama, iar atunci Codin se chinuia să coboare după ei, să-i salveze, dar nu reuşea să schimbe direcţia. Se simţea abandonat şi disperat şi începea să plângă. Se trezea plângând în hohote şi plângea mai departe chiar şi după ce părinţii apăreau deodată, speriaţi, obosiţi, şi încercau să-l calmeze cum ştiau mai bine. Păsările, în schimb, erau stăpâne pe zborul lor. Ştiau cum să-l curme, cum să ia altă direcţie. Codin asta-şi dorea să înveţe de la ele. Cu interesul acesta instinctual le urmărise aici mai mult, unde şi ele erau mai multe, mai multe decât oamenii, aici unde ele domneau şi nu se speriau de nimic. În ultimul vis, Codin întrezărise o speranţă. Poate fiindcă fusese atent la toate astea... Ca de fiecare dată, se ridicase în zbor dând din mâini cu

părinţii atârnaţi de el. Se învârtise cu ei pe deasupra cabanei, dăduse roată peste munţii împăduriţi de aici. La un moment dat, tata îi scăpase. Sau îşi dăduse drumul... În orice caz, Codin voise să strige, ca de fiecare dată. Mama încremenise, nu mai avea mult să-i scape şi ea. Numai că acum tata n-a mai dispărut în ceaţa de la sol. A început să dea şi el din braţe şi s-a ridicat înapoi, a venit alături de el. Încearcă şi tu, i-a spus mamei. Cu greu, mama şi-a descleştat mâinile şi-a picat. Dar, ca tata mai înainte, a dat din braţe ca din aripi şi zborul a ascultat-o, a adus-o imediat în rând cu ei. Erau un stol de-acum. Au început să râdă şi Codin s-a simţit mai bine ca oricând. Era convins că şi părinţii lui simţeau la fel.

La televizor începu un dans al legumelor. Codin chicoti şi se prinse cu mâinile-i încă stângace de marginea pătuţului. Se trase cu toată forţa şi, spre mirarea lui, chiar se ridică. Era deodată mai uşor. Se clătină pe picioare. Se uită cu mândrie la părinţii lui. Ei erau ocupaţi cu bagajele, încă nu-l văzuseră. Codin încercă atunci mai mult. Dădu drumul marginii şi făcu un pas spre mijlocul ţarcului. Nu căzu. Dimpotrivă, stătea înfipt acolo ca un copac. Asta îl bucură la culme. De aici şi până la zbor nu mai

era mult. N-ga! făcu și râse ca să atragă atenția. N-ga!

Primul întoarse privirea Antim. Apoi se uită și Carmina. La televizor continua dansul legumelor, de afară venea respirația muntelui, dimineața, și înăuntru izbucniră aplauze.

18 aprilie 2015 – 29 mai 2016
Palcu, Bihor

proză EGO

au apărut:

Cezar Paul-Bădescu – *Tinerețile lui Daniel Abagiu*
Mariana Codruț – *Ul Baboi și alte povestiri*
Radu Pavel Gheo – *Fairia. O lume îndepărtată*
Ioana Baetica – *Fișă de înregistrare*
Adrian Schiop – *pe bune/pe invers*
Lucian Dan Teodorovici – *Atunci i-am ars două palme*
Cosmin Manolache – *Ce față cumplită am*
Dan Țăranu – *Al patrulea element*
Dragoș Bucurenci – *RealK*
Ionuț Chiva – *69*
Claudia Golea – *Vară în Siam*
Bogdan Suceavă – *Venea din timpul diez*
Cătălin Mihuleac – *Ratarea unui setter*
Veronica A. Cara – *Petrecere cu mama*
Petre Barbu – *Blazare*
Silviu Gherman – *Scurta și plictisitoarea viață a lui Kjus*
Sorin Stoica – *O limbă comună*
Filip Florian – *Degete mici*
Dumitru Ungureanu – *Tunul filosoafei*
Adrian Buz – *Zidul moale*
Mircea Gheorghe – *Partida de canastă*
Tudor Călin Zarojanu – *Sfârșitul lumii*
Liviu Bleoca – *Erotikon*
Cecilia Ștefănescu – *Legături bolnăvicioase*
Paul Cernat, Andrei Ungureanu – *Războiul fluturilor*
Cătălin Lazurca – *Celebrul animal*
Dan Lungu – *Băieți de gașcă*
Lucian Dan Teodorovici – *Cu puțin timp înainte de coborârii extratereștrilor printre noi*
Florin Lăzărescu – *Trimisul nostru special*

Mariana Gorczyca – *Chefiul nu se organizează, vine de la sine*
Tudor Lavric – *Necăsătoriții*
Doina Ruști – *Zogru*
Cora Flavian – *Marta sau etiologia incontturnabilului eșec*
Antoaneta Zaharia – *Garsonieră în centru*
Dan Miron – *Scândurica*
Maria Manolescu – *Halterofilul din Vitan*
Cezar Paul-Bădescu – *Luminița, mon amour*
Răzvan Rădulescu – *Teodosie cel Mic*
Ana Maria Sandu – *Fata din casa vagon*
Victoria Comnea – *Mamic*
Filip Florian, Matei Florian – *Băiuțeii* (ediția a II-a)
Dan Lungu – *Sunt o babă comunistă!*
Jean-Lorin Sterian – *Lorgean*
Bogdan Popescu – *Cine adoarme ultimul*
T.O. Bobe – *Cum mi-am petrecut vacanța de vară* (ediția a II-a)
Gabriela Gavril – *Fiecare cu Budapesta lui*
Liviu Bîrsan – *Ochiul și pulberea*
Alexandru Vakulovski – *Bong*
Dan Lungu – *Raiul găinilor. Fals roman de zvonuri și mistere* (ediția a II-a)
Călin Ciobotari – *Șșșt! Generalul visează...*
Iulian Ciocan – *Înainte să moară Brejnev*
Ștefan Baștovoi – *Iepurii nu mor*
Lucian Dan Teodorovici – *Circul nostru vă prezintă:* (ediția a II-a)
Mariana Codruț – *Nudul Dianei*
Costi Rogozanu – *Fuck the cool. Spune-mi o poveste*
Sorin Stoica – *Aberații de bun-simț*
Răzvan Rădulescu – *Viața și faptele lui Ilie Cazane*
Daniel Mafteiu – *Mic tratat de management culinar*
Dan Lungu – *Proză cu amănuntul*
Dan Sociu – *Urbancolia*

Mitoș Micleușanu – *Kasa Poporului*
Ioana Nicolaie – *O pasăre pe sârmă*
Doina Ruști – *Fantoma din moară*
Radu Pavel Gheo – *Numele mierlei. 50 de clipiri vesele și triste*
Adela Greceanu – *Mireasa cu șosete roșii*
Cecilia Ștefănescu – *Intrarea Soarelui*
Dan Sociu – *Nevoi speciale*
Dumitru Crudu – *Măcel în Georgia*
Lucian Dan Teodorovici – *Celelalte povești de dragoste*
Corina Sabău – *Blocul 29, apartamentul 1*
Florin Lăzărescu – *Lampa cu căciulă*
Bogdan Dumitrescu – *SMS*
Angelo Mitchievici – *Cinema*
Daniela Zeca – *Istoria romanțată a unui safari*
Adrian Schiop – *Zero grade Kelvin*
Matei Florian – *Și Hams Și Regretel*
Ovidiu Pop – *Trickster*
Ana Maria Sandu – *Omoară-mă!*
Doina Ruști – *Cămașa în carouri și alte 10 întâmplări din București*
Ioana Nicolaie – *Cerul din burtă* (ediția a II-a)
Radu Pavel Gheo – *Noapte bună, copii!*
Ioana Bradea – *Scotch*
O. Nimigean – *Rădăcina de bucsau*
Daniela Zeca – *Demonii vântului*
Andrei Ruse – *Dilăr pentru o zi*
Tatiana Niculescu Bran – *Nopțile Patriarhului*
Doina Ruști – *Patru bărbați plus Aurelius*
Bogdan O. Popescu – *Viață de aruncat și alte povestiri*
Ioana Baetica Morpurgo – *Imigranții*
Alex. Leo Șerban – *Litera din scrisoarea misterioasă*
Tudor Călin Zarojanu – *Mass Media Insider*
Liviu Antonesei – *Victimele inocente și colaterale ale unui sângeros război cu Rusia*

Tatiana Niculescu Bran – *În Țara lui Dumnezeu*
Adrian Chivu – *Strada*
Tatiana Niculescu Bran – *Spovedanie la Tanacu*
Andrei Ruse – *Soni*
Daniela Zeca – *Omar cel orb*
Florin Irimia – *O fereastră întunecată*
Simona Sora – *Hotel Universal*
Corina Sabău – *Dragostea, chiar ea*
O. Nimigean – *Mortido*
Doina Ruști – *Mămica la două albăstrele*
Dan Miron – *Pata violetă*
Adina Dabija – *Șaman*
Tatiana Niculescu Bran – *Cartea Judecătorilor*
Marin Mălaicu-Hondrari – *Lunetistul*
Adrian Schiop – *Soldații. Poveste din Ferentari*
Ana Maria Sandu – *Aleargă*
Tatiana Niculescu Bran – *Povestea domniței Marina și a basarabeanului necunoscut*
Lavinia Braniște – *Escapada*
Ionuț Chiva – *Boddah speriat*
Mihai Radu – *Sebastian, ceilalți și-un câine*
Andrei Ruse – *Zaraza*
Adrian Buz – *1989*
Ligia Ruscu – *O dimineață la vânătoare*
M. Dușescu – *Uranus Park*
Florin Irimia – *Câteva lucruri despre tine*
Dan Coman – *Căsnicie*
Anca Vieru – *Felii de lămâie*
Iulian Ciocan – *Iar dimineața vor veni ruși*
Cosmin Perța – *În urmă nu mai e nimic*
Șerban Alexandru – *Un înger, un câine, o imagine*
Marin Mălaicu-Hondrari – *Războiul Mondial al Fumătorilor*
Ioana Crețoiu – *Alegeri dificile*

Nicolae Avram – *Mamé*

Cornel George Popa – *Cei care mor şi cei care vor muri. Aventurile unui bibliotecar*

Tudor Ganea – *Cazemata*

Veronica D. Niculescu – *Spre văi de jad şi sălbăţie*

Dan Alexe – *În punctul lui rebbe G.*

Lavinia Braniştе – *Interior zero*

Radu Pavel Gheo – *Disco Titanic*

Mircea Pricăjan – *Calitatea luminii*

în pregătire:

Matei Florian – *Cexina catapuxina*

www.polirom.ro

Redactor: Dan Petrescu
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Gabriela Gheţău

Bun de tipar: octombrie 2016. Apărut: 2016
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

IMPRIMERIILE DAVID

Iaşi, Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt 67-69, 700498
Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588
www.imprimeriiledavid.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Ajunseră la un loc mai larg, un fel de centru al acelei localităţi rectilinii. Pe o parte a drumului erau clădiri oficiale, poşta, un magazin universal vechi, probabil primăria, toate cu ferestrele murdare şi zăbrelite. Pe cealaltă parte erau câteva mese din plăci de beton pe care localnicii îşi întinseseră deja marfa la vânzare. Ceva mai încolo era staţia de autobuz. În locul acela soarele zumzăia deja şi ei nu se mirară deloc să constate că odată cu sosirea lor ieşise şi el de după creasta munţilor. Fură salutaţi de oamenii pe lângă care treceau şi răspunseră timid. O bătrânică le lăudă feciorul, alta ieşi de după masă şi veni să-l vadă de aproape. Îi întrebă de unde sunt, ce vârstă are prinţişorul şi le ură sănătate şi creştere bună. Pe Antim îl chemă un bărbat colţuros şi îi prezentă oferta de palincă. Lui Antim îi sclipiră ochii mai mult la o sticlă de afinată, pe care o şi cumpără. Se uită la Carmina cu subînţeles şi soţia lui îi zâmbi complice. Deodată, amândoi se gândiră cu mai multă nerăbdare la noaptea viitoare. Şi, într-un fel inconştient, gândul îşi extinse influenţa asupra unui viitor fără margini, viitorul lor trei. La drumul de întoarcere simţiră mângâierea tot mai caldă a soarelui pe spate.

Pe copertă:
© IStockphoto.com/eskhom38

Un weekend prelungit la munte este exact ce le trebuie lui Antim şi Carminei, doi părinţi târzii, obosiţi şi chinuiţi de nesiguranţă. Familia se acomodează cu greu la schimbările majore ce au intervenit în viaţa sa odată cu naşterea lui Codin. Băieţelul celor doi, de doar opt luni, le-a adus până acum prea puţine clipe de fericire reală şi o spaimă constantă, apăsătoare. Noile responsabilităţi sunt sufocante şi soţii încă nu au avut răgazul să facă planuri pentru ca lucrurile să se aşeze. În mijlocul naturii, departe de noua rutină şi de canicula ucigătoare, angoasele lor par să facă loc reflecţiei cu adevărat mature. Exerciţiu de regăsire prin evadare, sejurul lor se transformă pe nesimţite într-o lecţie despre acceptare şi asumare, despre redefinirea fericirii în cuplu şi despre cum conştiinţa de familie se dobândeşte printr-un efort de voinţă.

„Şcoala literară a lui Mircea Pricăjan e reprezentată de un munte de traduceri pe textele unor maeştri ai literaturii contemporane."

Bogdan Suceavă

„Un prozator extrem de talentat, pentru care literatura e mai mult decât o potrivire lăuntrică."

Marius Miheţ

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-6317-0
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală